A
DOUA
VENIRE
A LUI CHRIST

DE PARAMHANSA YOGANANDA
Din scrierile Originale şi nemodificate
ale interpretărilor lui Paramhansa Yogananda
ale spuselor lui
ISUS CHRISTOS

"Veți cunoaşte adevărul
şi adevărul vă va face slobozi"
(IOAN 8:32)

AMRITA FOUNDATION, INC.
Publishers
Dallas, Texas
1979

A doua ediție (Second printing) 1982
Copyright, 1979 (by) Amrita Foundation, Inc.
Publicat în S.U.A. (Published in U.S.A.)
Toate drepturile rezervate (All Rights Reserved)
International Copyrights

Număr de catalog la Biblioteca Congresului: 79-50352
ISBN: 0-973 134-00-7
Imprimat în Statele Unite ale Americii

Toate citatele biblice au fost luate din
Versiunea Regelui Iacob (King James Version)

Fie ca interpretările Sfintelor Scripturi
de către Paramahansa Yogananda
să reveleze Christul Universal
fiecăruia care caută Adevărul.

NOTA EDITORULUI

Paramhansa Yogananda s-a născut la 5 ianuarie 1893 in Gorakhpur, în nord-estul Indiei, lângă munții Himalaya. Încă din fragedă copilărie el a tânjit să-l cunoască pe Dumnezeu, să guste din apele care potolesc (sting) setea Spiritului.

Explorarea sa asupra Infinitului l-a condus către Sri Yukteswar, învățătorul său. Sub călăuzirea învățătorului realizat întru Dumnezeu (God-realized teacher), el a atins Realizarea Supremă şi i s-a acordat titlul de Paramhansa[1] de către învățătorul său în 1935. Paramhansa Yogananda[2] a adus mai târziu Tehnicile speciale de Concentrare şi Meditație lumii vestice, incluzând Kriya Yoga, - care este metoda ştiințifică de accelerare a evoluției spirituale a discipolilor.

În plus, pe lângă aducerea Tehnicilor de Concentrare şi Meditație în vest, marea misiune spirituală a lui Paramhansaji a inclus dezvăluirea interpretărilor percepute intuitiv a Bibliei creştine. În cadrul textului *A doua venire a lui Christ* Paramhansa foloseşte majusculele pentru a întări un adevăr, pentru a ajuta cititorul. În cazurile în care există o redundanță a materialului, el include această redundanță pentru că are legătură şi clarifică noul material introdus.

[1] **Paramhansa** – literal *param* – cel mai înalt; *hansa* – lebădă. Hansa este reprezentată în Scripturi ca vehiculul lui Brahma, Spiritul Suprem; ca simbol al discriminării *hansa* - lebăda albă, se ştie că ea este capabilă să separe adevăratul *soma* – nectar dintr-un amestec de apă şi lapte.

[2] **Yogananda** însemnă „Binecuvîntare (*ananda*) prin unire divină (*yoga*)”

A doua venire a lui Christ

Vol 1

Prefață

Aceste interpretări spirituale primite şi interpretate prin Conştiința Christică sunt metodele pe care Maeştri le-au folosit pentru a arăta lumii platforma comună, ştiințifică a percepției intuitive în care Biblia creştină, Bhagavad Gita hindusă (Noul şi Vechiul Testament hindus) şi adevăratele Scripturi ale adevăratelor religii îşi pot găsi unitatea. Interpretarea spirituală a Bibliei creştine relevă şi eliberează adevărul ascuns în peşterile întunecate ale studiilor teoretice şi teologice.

Isus Christos a fost crucificat o dată, dar învățăturile Sale creştine au fost şi sunt şi acum crucificate de către oamenii ignoranți. Înțelegerea şi aplicarea acestor învățături percepute în mod intuitiv încearcă să arate că Conştiința Christică a lui Isus, eliberată de crucificarea teologică, poate fi adusă înapoi a doua oară în sufletul oamenilor.

Aceste interpretări sunt născute din intuiție şi se va descoperi că sunt adevărate în mod universal, dacă se meditează asupra lor prin percepție intuitivă.

PARAMHANSA YOGANANDA a scris:
„O, Tu, Christ, Floarea cea mai rară a inimilor”
„O, Tu, Mare Iubitor al fraților îndreptați către greşeală - ca monument nemaivăzut al celui mai puternic miracol al Iubirii care a fost clădit în fiecare inimă când magia puterii vocii Tale a rostit: „***Iartă-i Doamne, că nu ştiu ce fac***”
„O, Păstor al sufletelor, inimile rătăcitoare sunt ele însele căutătoare ale devoțiunii divine. Noi am ascultat muzica bunătății tale infinite care se află peste tot. Unica noastră dorința este să fim Acasă cu Tine, pentru a-l primi pe Tatăl Cosmic cu bucurie, cu ochii deschişi ai înțelepciunii şi să ştim că toți suntem fiii Unicului nostru Dumnezeu.”

(Citate din ediția originală din 1929 a „Şoapte din eternitate”)

CUPRINS

NOTA EDITORULUI 3
A doua venire a lui Christ 4
CUPRINS 5
Ilustrații 7
CHRISTUL UNIVERSAL 8
O AMINTIRE SACRĂ 9
Cap. 1 NATURA DIVINĂ A LUI ISUS, BĂIATUL 10
Cap. 2 BOTEZUL 12
De ce a căutat Isus botezul de la Ioan Botezătorul – Relația guru-discipol 13
Liberul arbitru şi Ascultarea 14
Botezul Lui Isus cu apă şi Cu Sfântul Duh 17
Sunt descrişi mulți regi ai botezului 19
Botezul prin apă 19
Botezul prin sentimente 19
Botezul prin Conştiință Morală sau Auto-Control 19
Botezul cu afaceri 19
Botezul prin Duhul Sfânt 20
Mai multe despre botezul cu Duhul Sfânt 23
Botezul prin Conştiința Christică 24
Spiritul evoluează el însuşi în trei 29
Materia nu poate fi diferită de Spirit 30
Toate formele de materie sunt valori ale vibrației diferite ale Spiritului – Gând 30
Spiritul face să evolueze Vibrația Sfântă sau Aum 30
Dumnezeu Tatăl 30
Creația Singurului Fiu zămislit sau Christ 31
CAP 3. DE CE A FOST ISUS TENTAT DE DIAVOL –..... 33
LUPTA COSMICĂ 33
Cum crează Satan Moartea, Boala şi Neliniştea (agitația violentă) 36
Diavolul este un parazit temporar 37
Moartea supernaturală versus moartea dureroasă 38
Cum să distrugi Reîncarnarea 39
Originea durerii 41
Originea Răului 41
CAP. 4 DE CE A POSTIT ISUS –..... 49
CUM DESCINDE CONŞTIINȚA CHRISTICĂ 49
ÎN CONŞTIINȚA UMANĂ 49
Post şi meditație 52
Reîncarnarea 54
Trăind prin Puterea lui Dumnezeu 57
Relația omului cu Răul 59
Reîncărcarea bateriilor Corpului, a Minții şi a Sufletului 62
Satan psihologic al ignoranței 64
CAP. 5 ISUS - MIELUL LUI DUMNEZEU ŞI IOAN BOTEZĂTORUL – SPIRIT ŞI TRUP 67

CAP. 6 CHEMÂND APOSTOLII
ISUS OMUL ŞI ISUS CHRISTUL....73
Semnificația Vibrației Christice....73
CAP. 7 ISUS: RELAȚIA CU APOSTOLII....87
CAP. 8 ISUS HOTĂRĂŞTE CA APOSTOLII
SĂ PREDICE, SĂ VINDECE ŞI SĂ SCOATĂ DIAVOLII....89
Alegându-i pe cei doisprezece....89
CAP. 9 ISUS ÎI ÎNDEAMNĂ PE APOSTOLI
SĂ URMEZE CONŞTIINȚA LUI DUMNEZEU....94
CAP. 10 PRIMUL MIRACOL -
TRANSFORMAREA APEI ÎN VIN....96
CAP. 11 ISUS CURĂȚÂND TEMPLUL
SCOȚÂND AFARĂ VIBRAȚIILE MATERIALE....98
CAP. 12 CUM SĂ FII NĂSCUT A DOUA OARĂ –
RIDICÂND KUNDALINI....102
CAP. 13 SINGURUL FIU ZĂMISLIT –
INTELIGENȚA CHRISTICĂ....107
CAP. 14 VINDECAREA
VINDECAREA SPIRITUALĂ – FEMEIA DIN SAMARIA....110
Ierusalimul interior....113
Cei trei regi ai vindecării....116
Vindecarea sufletului este cel mai mare bine....117
Telepatia....119
Credința – Puterea vindecătoare a gândului....120
Isus îl vindecă pe fiul nobilului de la Capernaum....120
Cum operează Legea Vindecării....121
Posesia – Omul posedat de un Diavol Necurat....122
Posedarea –....125
Isus scoate afară legiuni de diavoli în porci....125
Semnificația adâncimii....125
Gadarenes îl respinge pe Isus....127
Atingerea cu mâinile....128
Isus dojenește febra în mama soției lui Simion....128
Iertarea păcatelor....130
Iertarea păcatelor – vindecând lepra....132
Iertarea păcatelor – Isus vindecă un om de paralizie....133
Legea divină a vindecării –....135
Isus vindecă un om impotent....135
Nu mai păcătui....137
Ziua de Sabbath....138
Acțiunile sunt libere....139
CAP. 15 SARCINA DIVINĂ
– VOINȚA TATĂLUI....140
Recolta spirituală....141
Isus onorează Sabbath-ul....142
Isus revelează încarnarea sa trecută....145
și cunoașterea Legii Divine....145
Isus îndeplinește Scripturile....147
și predică Căința....147

Ilustrații

Figura A. Soarele de sine stătător, fără razele care se împrăştie în toate direcţiile şi care cad pe orice obiect. ……..... 26
Figura B. Lumina Soarelui căzând pe o Minge de Cristal …….……..27
Figura X……...……50
„Priveşte la Pacea Christului care coboară”……..…… …….....56
Bateria electrica - Cum îşi suspendă yoghinii animația…….…….…….60
Bateria Corpului……...……62
Ochiul spiritual……...…..69
Diagramă care arată cursul eliptic al curentului de la Medulla Oblongata prin cei doi ochi către Ochiul Spiritual (Al treilea ochi)…… ……...…...…..71
Steaua albă în cinci colțuri din mijlocul ochiului de opal, înconjurat în aur
(Această ilustrație este o viziune al celui de-al treilea ochi din cartea „Autobiografia unui yoghin”, cap. 31, cu acelaşi autor)…… ……..……...…….72

CHRISTUL UNIVERSAL

„Dar tuturor celor ce l-au primit, lor le-a dat puterea să devină Fii lui Dumnezeu"

(IOAN 1:12)

Aşa cum o cană mică nu poate să păstreze în ea un ocean, oricât de mult ar dori să o facă, în mod similar cupa conştiinţei materiale umane nu poate să atingă Conştiinţa Christică Universală, oricât de mult ar dori să facă acest lucru, decât atunci când studentul, prin preceptele[3] metodei concentrării şi meditaţiei îşi lărgeşte calibrul conştiinţei sale în toţi atomii (CONŞTIINŢA CHRISTICĂ) înăuntru conştiinţei sale sale. Acest lucru se înţelege din „*l-au primit*". Astfel, după spusele lui Isus, toate sufletele care se găsesc ca fiind suflete unite cu Conştiinţa Christică prin Auto-realizare intuitivă, pot fi numiţi ca „Fii ai lui Dumnezeu".

Toate Scripturile, cum sunt Bhagavad Gita, sau Biblia Hindusă şi Biblia Creştină au o semnificaţie pe trei dimensiuni. Cu alte cuvinte, Scripturile relaţionează cu trei factori ai fiinţei umane, adică material, mental şi spiritual. Astfel că toate adevăratele Scripturi au fost în aşa fel scrise încât ele să servească în beneficiul corpului, minţii şi sufletului omului. Adevăratele Scripturi sunt ca izvoarele Apelor Divine, care pot potoli setea în trei dimensiuni: materială, mentală şi spirituală. În plus, Scripturile, pentru a fi valoroase, ar trebui să ajute cu adevărat pe omul de afaceri, omul mintal şi omul spiritual. Deşi sunt necesare ambele: interpretarea materială şi psihologică, trebuie amintit faptul că autorii Scripturilor au suportat mari suferinţe pentru a scoate în evidenţă că interpretările spirituale sunt de o supremă importanţă pentru om.

Un om care are succes material sau intelectual poate să nu fie cu adevărat, din punct de vedere ştiinţific, un om de succes, care creează un succes perfect al vieţii, pe când un om spiritual este fericit „peste tot", este sănătos, intelectual, mulţumit şi cu adevărat prosper, cu o înţelepciune a-tot-satisfăcătoare. Din moment ce, prin intuiţie autorii spirituali (ai textelor spirituale) au avut viziunea de a face pe oameni în primul rând spirituali, eu voi da interpretarea spirituală, cu interpretările psihologice şi materiale întreţesute. Aceste interpretări vor ajuta deopotrivă aspirantul spiritual, omul intelectual şi omul de afaceri.

Aceste interpretări spirituale percepute în mod intuitiv ale cuvintelor rostite de Isus Christos trebuie să fie studiate în fiecare zi, în mod conştient şi trebuie meditat asupra lor de către adevăraţii creştini şi adevăraţii devoţi ai lui Dumnezeu.

Conştiinţa Christică Universală a apărut sub forma vehiculului lui Isus. Iar acum, prin tehnicile specifice de concentrare şi meditaţie, aşa cum ni se spune în Lecţiile – Precepte (Praecepta Lessons) şi aceste interpretări percepute intuitiv ale Scripturilor, prin aceasta Conştiinţa Christică vine a doua oară, pentru a se manifesta prin conştiinţa fiecărui devot adevărat al lui Dumnezeu.

[3] Iniţial numele organizaţiei şi a învăţăturilor scrise în America alelui Paramhansa Yogananda erau cunoscute ca *Yogoda Sat-Sanga Society* şi respectiv *Yogoda Course.* Mai târziu el a lărgit învăţăturile sale scrise şi le-a modificat numele în *Praecepta*. Tehnicile de Concentrare şi Meditaţie şi Kriya Yoga, aşa cum sunt ele explicate în Lecţiile – Precepte (Praecepta Lessons) sunt disponibile la Amrita Foundation, Inc.

O AMINTIRE SACRĂ

Atunci când Yogananda a început să scrie interpretările sale percepute în mod intuitiv ale spuselor lui Isus, el s-a rugat pentru ca Christ să-l călăuzească în descoperirea adevăratelor semnificații ale cuvintelor sale.

Paramhansaji a fost binecuvântat cu prezența şi cu viziunea lui Isus Christos de mai multe ori în timpul vieții sale. Cu o astfel de ocazie, în anii târzii ai vieții sale, el a pus o întrebare la ce se referă Isus în aceste scrieri.

A fost un moment al unei rugăciuni tăcute, iar camera sa s-a umplut de o lumină albastru-opal şi a apărut Christul ce radia o lumină aurie strălucitoare. Uitându-se în ochii săi uimitori, l-a întrebat pe Christ dacă modul în care el a interpretat învățăturile sale L-a mulțumit.

Imediat în dreptul buzelor lui Christ a apărut un potir (o cupă) care apoi a atins şi buzele sale, iar Christ a răspuns:

„Buzele tale au băut cu înghițituri mari aceleaşi APE VII din care beau şi eu.”

Cuvinte de o asigurare fără egal! Acest răspuns sfânt a fost prețuit ca fiind sacru în inima sa.

Cap. 1 NATURA DIVINĂ A LUI ISUS, BĂIATUL

„El le-a zis: „De ce m-aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebuia să fiu în casa Tatălui Meu (să mă ocup de treburile Tatălui Meu)?” „

(LUCA 2:49)

Această Scriptură (citat) descrie în cuvinte atitudinea corectă, Divină a lui Isus faţă de părinţii săi. În rostirea de mai sus se exprimă viaţa perfectă a lui Isus, dând glas perfect aşa cum ar trebui să se comporte un copil divin, consacrat pentru a servi umanitatea. Isus indică faptul că cea mai înaltă datorie a părinţilor este aceea de a nu-şi face griji în privinţa unui copil Divin ca Isus, care a fost protejat de Regele Regilor. El implică, de asemenea, că cea mai înaltă datorie a fiului era să aibă grijă de treburile cereşti, de împărtăşi (spread) Regatul Tatălui Ceresc. El a sugerat faptul că datoria faţă de Tatăl Ceresc este pe primul loc, de cea mai mare însemnătate, iar datoria faţă de părinţi, deşi este importantă, este secundară.

Isus cunoştea faptul că iubirea şi afecţiunea părintească, fiind oarbă, poate cere din partea Sa o mai mare atenţie pentru tatăl Său pământesc, decât pentru Tatăl său Ceresc, pentru care a venit El pe pământ. De asemenea arată părinţilor săi că ar trebui să ştie şi totodată să-şi dorească pentru El să fie ocupat cu treburile Tatălui său ceresc. Din moment ce relaţiile parentale şi filiale sunt aduse de Dumnezeu, părinţii ar trebui să-şi educe copiii să fie în primul rând pricepuţi în treburile lui Dumnezeu.

Cele spuse mai sus sunt au fost primul indiciu dat de către Isus părinţilor Săi în privinţa a ceea ce au de aşteptat şi cum va fi viaţa Lui. După cum toţi părinţii nobili sunt iubitori de Dumnezeu şi ai treburilor lui Dumnezeu, în consecinţă ei ar trebui să-şi dorească ca primul interes al copiilor lor să se îndrepte către treburile lui Dumnezeu. Toţi părinţii ar trebui să facă în aşa fel încât copiii lor să-şi înceapă adevăratul drum în viaţă făcându-i pricepuţi în a-L contacta pe Dumnezeu şi în a face toate lucrurile cu conştiinţa lui Dumnezeu. O viaţă călăuzită de direcţia interioară, intuitivă poate să fie de succes, sănătoasă şi completă numai când activitatea este echilibrată de înţelepciune şi fericire.

Omul obişnuit crede că lumea aceasta, familia sa şi munca lui constituie treaba sa (datoria, misiunea, serviciul), dar omul spiritual ştie că părinţii, copiii, familia leagă (crează obligaţii), treburile lumii şi toate celelalte sunt treburile lui Dumnezeu. El ştie că toată lumea ar trebui să ajute să menţină o lume prin iubire şi serviciu impus şi pus în mişcare de legăturile de sânge. De aici rezultă faptul că toate afacerile trebuie spiritualizate. Asta este, totul ar trebui făcut cu conştiinţa lui Dumnezeu interior şi omul ar trebui să facă plăcere lui Dumnezeu prin armonizarea tuturor lucrurilor cu idealurile Sale.

Îndatoririle religioase nu ar trebui să fie în conflict cu îndatoririle de afaceri şi nici îndatoririle de afaceri nu ar trebui să fie în conflict cu îndatoririle spirituale. Atunci când astfel de conflicte apar, misiunea spirituală este incompletă şi trebuie modificată. Îndatoririle de afaceri trebuie şi ele revizuite atunci când ele militează împotriva îndatoririlor spirituale. Sarcinile spirituale şi materiale ar trebui să meargă împreună precum doi armăsari care trag împreună trăsura vieţii în mod armonios şi uniform spre împlinirea unui obiectiv fericit.

Pentru acest motiv o viață de succes trebuie să fie începută cu o cultură spirituală mai întâi, deoarece toate acțiunile materiale şi morale sunt guvernate de către legile spirituale. Toate treburile (sarcinile, îndatoririle) trebuie să fie conforme cu treburile lui Dumnezeu ale legilor Divine pentru ca beneficiul omenirii să fie durabil. Orice afacere prin care se fac bani care furnizează numai luxul uman şi slăbiciuni false sau rele este constrânsă să fie distrusă de lucrarea legii Divine a supraviețuirii celui mai valoros. Afacerile care afectează în mod negativ confortul spiritual real al oamenilor nu fac un serviciu adevărat şi sunt constrânse să întâlnească distrugerea chiar din cauza naturii activității lor.

Cap. 2 BOTEZUL

*„Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-l oprească, „**Eu**”, zicea el, „**am trebuință ca să fiu botezat de tine, şi tu vii la mine**?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „**Lasă-mă acum, căci aşa se cade să îndeplinim tot ceea ce trebuie împlinit.**” Atunci Ioan L-a lăsat. De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceasta cerurile s-au deschis, şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-se în chip de porumbel şi a venit peste El. Şi din Ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „**Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.**”. ”*

(MATEI 3: 13-17)

Ceremonia Originală de botez cu apă vine din India. Botezul însemnă scufundarea în apă pentru a curăța sau a purifica. Purificarea corpului ar trebui să preceadă purificarea minții. De aici, toate sufletele care doresc să înceapă să trăiască o viață spirituală trebui să-şi purifice corpul. „Curățenia se află lângă evlavie (dumnezeire)”, dar botezul corpului, dacă nu este urmat de botezul minții practic este fără nici un înțeles (lipsit de semnificație). Dacă ne îmbăiem şi astfel ne purificăm corpurile vom descoperi că temporar mintea noastră devine purificată, dar dacă nu ne schimbăm starea sufletului de ticăloşie într-o stare de calm şi meditație şi printr-o vigilență spirituală constantă, vom rămâne aceiaşi draci răi cu obiceiuri rele în ciuda efectului temporar de purificare al apei în corpurile noastre.

Pentru a ilustra acest lucru în mod metaforic un sfânt hindus a spus următoarele unui discipol prefăcut: „Fiule, este necesar să faci baie în Gange pentru a-ți purifica mintea de păcat. Păcatele te vor părăsi temporar cât timp faci baie în apele sfinte; dar ele te vor aştepta în copacii de pe malul Gangelui şi imediat ce ieşi afară din influența sacră a apelor sfinte, vor sări din nou pe tine.”

Este bine să scufunzi inițiații în apă, dar ceremonia imersiunii (scufundării) fără ca după aceasta să urmeze lecții spirituale continuate în meditație şi contactul cu Dumnezeu, este de mică valoare.

Modul aristocratic, modern de botez constă în a stropi cu apă pe cap. Aceasta este tot ce a mai rămas din obiceiul original de purificare a corpului cu ajutorul apei. Scufundarea inițiaților în apă poate să nu fie necesară, dacă ei sunt din punct de vedere mental evoluați, dar stropirea cu apă a capului oamenilor evoluați nu este necesară, decât dacă acest lucru este făcut doar în semn de respect pentru obiceiul străvechi de botez.

Este evident că Isus, deşi era atât de evoluat, nu a greşit când a intrat în apă. El nu s-a scufundat complet, deoarece râul Iordanului era aproape secat în acea vreme.

Un alt aspect important legat de botezul lui Isus Christos este acela că El a insistat să fie botezat de către Ioan, care era inferior lui Isus în auto-realizare (realizare divină). Ioan a spus că nu este vrednic nici să-i desfacă şireturile de la sandale lui Isus şi că el botează doar cu apă, pe când Isus botează cu spirit. Vai! Botezul modern a devenit doar botez cu apă. Preceptele specifice ale metodelor de Concentrare şi Meditație arată adevăratul mod de botez al sinelui cu Spirit şi cu înțelepciunea ultimă. Simțindu-se inferior din punct de vedere spiritual, Ioan s-a întrebat de ce Isus a dorit să fie botezat cu apă. Această acțiune a lui Isus a demonstrat în mod distinctiv obiceiul hindus, pre-creştin şi calea spirituală reală pe care trebuie s-o urmeze orice aspirant la Dumnezeu.

Metoda găsirii lui Dumnezeu este diferită de metodele cerute de majoritatea colegiilor pentru orice formă specifică de instruire (training). Chiar şi în instruirea medicală studentul nu învaţă dacă el rătăceşte de la un colegiu la alt colegiu, urmând diferite instituţii medicale şi audiind anumite discursuri, dar fără să se instruiască intens în materia medica, psihologie, disecţie şi alte studii într-un singur colegiu. De asemenea, este adevărat că un student nu poate urma toate universităţile în acelaşi timp. Un student trebuie să urmeze un curs în acelaşi colegiu până când obţine un certificat care atestă faptul că el şi-a completat anumite studii, dar vai! În denominaţiile spirituale până şi loialitatea pe care o aşteaptă colegiile intelectuale obişnuite nu este dată denominaţiei de către aspirant, nici nu este timp necesar pentru auto-realizarea dată prin practică lecţiilor spirituale. Astfel de oameni continuă să ia lecţii de la orice profesor nou, bun sau rău sau indiferent care se întâmplă să vină în oraş sau să-şi facă publicitate. Eu spun că oamenii ar trebui să facă diferenţa între aşa-zişii învăţători care folosesc religia numai pentru a face bani sau a trăi şi adevăratul învăţător, care foloseşte metode de afaceri în religia sa în scopul servirii frăţiei sale cu adevărată spiritualitate.

Este extrem de necesar de amintit că la început este înţelept să compari mai multe căi spirituale şi învăţători, dar atunci când adevăratul Guru sau învăţător (Perceptor)[4] şi învăţătura sunt găsite, atunci căutarea neobosită trebuie să înceteze. Cel însetat nu trebuie să caute neîncetat izvoare, ci să meargă la izvorul cel mai bun şi să-i soarbă zilnic nectarul. De aceea la început căutăm multe până găsim calea adevărată şi maestrul adevărat şi apoi rămânem loiali lui în moarte şi în eternitate, până la emanciparea finală.

De ce a căutat Isus botezul de la Ioan Botezătorul –

Relaţia guru-discipol

Avem mulţi învăţători la început, dar doar un singur Guru şi după aceea nu mai avem învăţători. Învăţătorii le spun celor care vin să înveţe de la ei „studenţi", dar un Guru îl numeşte pe tânărul aspirant care vine la el „discipol". Chiar Isus spune: „*nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin mine*". Aceasta înseamnă că sufletele umane sunt cel mai adesea copiii leneşi ai lui Dumnezeu care rătăcesc departe de El în sălbăticie şi în suferinţă. Astfel de suflete sunt constrânse de biciul necazurilor ca strălucirea casei lor pierdute de binecuvântare spirituală să fie estompată. Ei încep să tânjească după Dumnezeu şi în mod invariabil se roagă pentru o cale de scăpare din ghicitoarea vieţii şi atunci când rugăciunile acestor copii care greşesc devin destul de puternice, Dumnezeu este mişcat şi le trimite ajutor. Atunci Tatăl Tuturor le trimite un superman pe pământ pentru a da ajutor sufletelor pierdute care caută. Un astfel de om, sorocit de Dumnezeu pentru a ajuta pe oameni, ca răspuns al rugilor lor adânci, nu este un învăţător obişnuit, ci un GURU sau un vehicul a cărui corp, vorbire, minte şi spiritualitate le foloseşte Dumnezeu însuşi pentru a aduce înapoi sufletele pierdute înapoi în Casa Nemuririi.

[4] Autorul foloseşte cuvintele *Guru* şi *Preceptor* în mod interschimbabil (când pe unul, când pe altul). *Guru* = învăţător spiritual din sanscritul *gur*=a creşte, a ridica.

În Scripturile originale (ediția originala din 1929 a) „Șoapte din eternitate”[5] este scris: „Ca un copil obraznic am strigat după Mama Divină şi Ea a venit la mine ca Guru al meu. Guru-ul meu, Tu, voce a lui Dumnezeu, te găsesc pe tine ca răspuns în plânsetele sufletului meu. Dacă toți zeii sunt nemulțumiți, totuşi tu eşti mulțumit, sunt în siguranță în fortăreața plăcerii tale. Şi dacă toți zeii mă protejează prin parapeții binecuvântărilor lor şi totuşi nu primesc binecuvântările tale, sunt un orfan lăsat să sufăr în ruinele neplăcerii Tale. Împreună vom zbura pe Malurile Sale, iar apoi vom zdrobi avioanele noastre de finitudine pentru totdeauna şi vom dispărea în Viața noastră Infinită.”

Această concepție de Guru şi Discipol indică singurul mod real de a regăsi urmele paşilor sufletelor leneşe şi a le îndrepta paşii înapoi la Dumnezeu. Această relație Guru-Discipol nu este relația de sclavie între biserica oarbă sau membri templului şi un preot al bisericii sau al templului ales nu de către Dumnezeu, ci de către organizația templului sau a bisericii sau de către un demnitar de rang înalt al bisericii, onorat de către supuşii ortodocşi, dar necunoscut lui Dumnezeu.

Liberul arbitru şi Ascultarea

Învățătorul meu mi-a spus: „Permite-mi să te disciplinez, deoarece liberul arbitru constă nu în a face lucrurile greşit, conform cu ceea ce este dictat de obişnuințele pre-natale sau post-natale sau a fanteziilor mentale, ci conform sugestiilor şi ale alegerilor libere.” El a continuat :”Dacă îți vei armoniza voința cu a mea, vei găsi libertate.” Înainte voința mea era ghidată de obiceiuri, dar când am armonizat-o cu voința guru-lui meu călăuzit de Dumnezeu şi de înțelepciune, am găsit libertate.

A te armoniza cu un suflet a cărei voință este călăuzită de înțelepciune înseamnă a găsi liberul arbitru (libertatea voinței). Majoritatea învățătorilor care îşi controlează studenții ca pe nişte sclavi după tiparul învățăturilor dogmatice distrug puterea liberului arbitru în ei, dar ascultarea unui guru nu produce orbire spirituală într-un discipol. Dimpotrivă, îi dezvoltă cel de-al treilea ochi al înțelepciunii şi al intuiției. Majoritatea profesorilor doresc ca studenții lor să vadă prin ochii profesorilor, dar un guru îl disciplinează pe discipol numai până când el se poate călăuzi singur prin înțelepciune. Un guru este trimis de Dumnezeu.

Dacă un discipol, după ce urmează un guru o perioadă lungă de timp, se îndepărtează de acesta, el se îndepărtează de fapt de ajutorul trimis de către Dumnezeu. Un guru nu este un ajutor doar pentru această viață. El creează, de asemenea, un contact cu sufletul acelui discipol şi spune: „fie ca prietenia noastră să fie eternă şi hai să ne ajutăm unul pe altul în decursul încarnărilor până când suntem amândoi emancipați în spirit.” Câteodată, un discipol avansat poate ajuta un guru şi viceversa. O asemenea prietenie nu este bazată pe nici un considerent de natură egoistă sau pe nici o condiție. O asemenea prietenie Divină şi bunăvoință perpetuă exprimată între două sau mai multe suflete dă naştere unei Iubiri Divine, lipsită de egoism, care emancipează totul, fiind pentru totdeauna pură. Maestrul[6] meu mi-a spus: „voi fi

[5] My guru (Învățătorul meu), din ediția originală din 1929 a volumului „Șoapte din eternitate” pg. 47

[6] Maestru – preceptorul spiritual (învățătorul spiritual) al cuiva; cineva care-şi cunoaşte dominionul (un ordin al îngerilor) în Cosmos.

prietenul tău de acum şi până în eternitate, indiferent dacă eşti în planul mental cel mai jos sau în planul cel mai înalt al înțelepciunii. Voi fi prietenul tău daca vreodată vei greşi, pentru că atunci vei avea nevoie de prietenia mea mai mult ca oricând. ”

Atunci când am acceptat prietenia necondiționată a Maestrului meu el a spus: „Vei fi tu prietenul meu în orice circumstanță? Mă vei proteja în orice strat mental, cel mai jos sau cel mai înalt?” Am rămas stupefiat: cum aş fi putut să-mi imaginez pe Maestrul meu în stratul mental cel mai jos, dar el nu a avut odihnă până când nu i-am promis solemn să fiu prietenul său întotdeauna, în orice circumstanță. I-am umplut inima de bucurie când i-am spus: „voi fi al tău pentru totdeauna”. Atunci, după acest contact spiritual uimitor, am înțeles semnificația unui guru şi n-am mai găsit satisfacția completă, confortul şi conştiința divină până când nu m-am întors eu însumi spre conştiința divină a Maestrului meu.

Isus cunoştea legea pomenită mai sus a emancipării. El trebuie să-l fi găsit în Ioan pe guru-ul său reîncarnat (un guru, deşi inferior în calitate spirituală, este tot un guru, este întotdeauna un vehicul al lui Dumnezeu). Din această cauză Isus a insistat să fie botezat de către Ioan Botezătorul. Isus a vorbit, de asemenea despre Ioan Botezătorul ca despre profetul reîncarnat, Ilie (Elijah).

Isus a spus „Tolerează aceasta acum, pentru că astfel împlinim ceea ce se cuvine (ceea ce este just).” Scripturile Sanscrite au şi ele o afirmație paralelă cu aceasta. „Sunt mulți oameni învățați, cu multă înțelepciune, cu interpretările lor spirituale şi ale scripturilor aparent contradictorii, dar adevăratul secret al religiei este ascuns în peşteră (Nota mea: în peşteră se meditează la aceste adevăruri, iar în meditație se găsesc răspunsurile). ”

Calea urmată de un om de auto-realizare este calea care trebuie urmată de orice aspirant la spiritualitate. O scriptură, oricât de multe înregistrări ale adevărurilor spirituale conține în sânul său, nu este atât de folositoare ca un sfânt care este o scriptură care se plimbă, vorbeşte, trăieşte. Există o diferență mare între puternicul acid sulfuric dintr-o sticlă şi simpla declarare a formulei sale: H_2SO_4. Nici formula şi nici descrierea puternicului acid sulfuric nu pot descrie vreodată cu adevărat calitatea sa vitală de a arde. Adevărurile de auto-realizare sunt ca nişte semințe mici, neimportante (nesemnificative), dar calitățile lor de a furniza putere şi înțelepciune sunt simțite cu adevărat când se vede că din ele au crescut copacii uriaşi în grădina auto-realizării sfinților, copaci împovărați cu fructele Iubirii Divine.

Din dorința noastră vagă de a cunoaşte adevărul, întâlnim la început mici învățători. Dar Guru-ul (sau preceptorul) este întruparea vie a adevărurilor din scripturi şi este agentul salvării stabilit de către Dumnezeu drept răspuns la cererile credincioşilor, pentru a-i elibera de orice legătură cu materia. Este foarte dificil să alegi calea corectă dintre numeroasele căi religioase şi dintre opinii religioase variate. Majoritatea oamenilor care rătăcesc de colo-colo de la o biserică la alta căutând inspirație intelectuală nu îl găsesc niciodată pe Dumnezeu, deoarece inspirația intelectuală este necesară numai la început, când aspirantul începe să-l „soarbă” pe Dumnezeu. Altfel, inspirația intelectuală (atunci când el uită să-l „guste” pe Dumnezeu) este în detrimentul auto-realizării. Este mult mai uşor de urmat un om care trăieşte, respiră, vorbeşte decât o scriptură mută. Dacă un sfânt şi-a atins obiectivul, fie

pe calea mai scurtă Yoga[7] sau pe calea mai lungă a rugăciunii spirituale, el experimentează de fapt auto-realizarea. Oricine care-l urmează îşi va atinge cu siguranţă obiectivul folosind oricare dintre metode. Spre deosebire de rugăciunile obişnuite, rugăciunile adevărate care doar ele pot aduce un răspuns conştient din partea lui Dumnezeu TREBUIE OFERITE ÎN MEDITAŢIE INTENSĂ ŞI NEÎNCETAT TIMP DE MAI MULTE ORE ÎN MOD CONTINUU până când răspunsul Divin vine.

Semnele unui guru sunt după cum urmează: ochii săi sunt nemişcaţi şi neşovăitori, atunci când el doreşte acest lucru, prin practica Yoga respiraţia sa este tăcută, fără ca el să păstreze forţat aerul în plămâni; mintea lui este calmă fără un efort. Dacă un om are pleoape care clipesc fără încetare şi plămâni care acţionează cu mult zgomot tot timpul, şi cu o minte neobosită ca un fluture şi tot o ţine una şi bună că el este în conştiinţa cosmică, să râzi de el. Aşa cum un om nu poate pretinde că el doarme, atunci când aleargă, tot la fel este un om cu ochii care se mişcă continuu, respiraţia şi mintea nu te pot convinge, care ştie el mai bine că este în conştiinţa cosmică. Aşa cum somnul se manifestă în corp prin anumite schimbări fiziologice, astfel muşchii, ochii, respiraţia, toate devin de obicei nemişcate în timpul Conştiinţei Cosmice. Nici un guru nu se poate dezvolta singur prin ani de studii în fabrica intelectuală a seminarului teologic care consideră că şi-a atins finalitatea atunci când îi conferă diploma de absolvire. Astfel de titluri pot fi câştigate de către oameni care au o memorie bună, însă caracterul, auto-controlul şi intuiţia pot fi dezvoltate doar prin cunoaşterea metodelor de auto-realizare psiho-fizice şi prin meditaţia zilnică, profundă.

Isus şi discipolii săi au fost produsul meditaţiei fără încetare şi a devoţiunii intuitive şi nu rezultatele fericite ale seminariilor teologice intelectuale.

Majoritatea bisericilor creştine de astăzi rătăcesc departe de calea auto-realizării şi sunt satisfăcute de discursuri, ceremonii, organizaţii, festivităţi. Completa reanimare (renaştere) şi restaurare a bisericilor creştine poate fi obţinută doar prin eliminarea discursurilor care sunt repetate prea des şi prin eliminarea schimbării prea frecvente a ceremoniilor psiho-fizice şi înlocuirea lor cu o concentrare în timpul serviciilor bisericeşti din partea membrilor săi – ei ar trebui să se concentreze mai mult şi mai mult pe nemişcare perfectă în ambele planuri (regate) fizic şi mental. Adevăratele temple sunt pentru nemişcare şi pace, iar în acestea Dumnezeu Îşi vizitează deseori credincioşii.

Secretul adevăratei religii stă în peştera nemişcării, în peştera înţelepciunii, în peştera ochiului spiritual. Prin concentrarea în punctul dintre sprâncene şi prin cercetarea amănunţită în profunzimile tăcerii, omul poate găsi răspunsuri la toate întrebările religioase ale inimii sale. Un discipol trebuie să se armonizeze cu voinţa guru-lui său. O asemenea acordare a voinţei dictată de obişnuinţe şi capricii cu voinţa unui Guru călăuzit de înţelepciune este foarte diferită faţă de ascultarea mecanică a unui ghid ne-spiritual, indiferent de modul în care a fost ales: tradiţional, religios sau social. A urma pe orb pe negândite însemnă să cazi complet împreună cu el în şanţul ignoranţei. Să-l urmezi pe cel trezit (din punct de vedere spiritual), dacă eşti orb, însemnă să-ţi atingi scopul fără să fii în pericol. Cum poţi îndepărta pata din privirea fratelui tău, dacă mai rămâne o pată în ochii tăi?

[7] Yoga – comuniune cu Dumnezeu prin practica meditaţiei ştiinţifice. A uni sufletul individual cu Spiritul Cosmic.

Foarte puțini oameni ştiu cu adevărat ce însemnă liberul arbitru. A fii constrâns să faci lucruri dictate de propriile tale instincte şi obişnuințe nu însemnă libertate. A fi bun deoarece ai fost aşa pentru o perioadă lungă de timp şi să te abții de la relele pentru că eşti obişnuit să faci acest lucru, nu înseamnă libertate. Atunci când voința ta este perfect liberă să aleagă binele în loc de rău oricând, oriunde, deoarece te simți cu adevărat bine, vei cunoaşte adevărata fericire şi eşti cu adevărat liber. Răul îşi aduce doar regrete, păreri de rău. Atunci când influențele ereditare, obişnuințele pre şi post natale, mediul familial, social şi al lumii toate încetează să-ți influențeze judecata, atunci când poți acționa călăuzit doar de discriminarea cea mai înaltă, interioară, intuitivă, doar atunci eşti tu liber. Până atunci calea spre virtute (echitate, justețe) în a îți acorda voința condusă de capricii cu voința unui guru, călăuzită de înțelepciune. Înşeuând voința ta spre înțelepciune, vei înceta să te laşi influențat de prejudiciu şi eroare, pentru că tu atunci vei fi călăuzit de virtute.

Din acest motiv, prima ta achiziție pe calea spirituală stă nu în a apela la serviciile bisericii şi a fi un membru pasiv, satisfăcut pur şi simplu de ascultarea unor discursuri, ci de asemenea în găsirea unui guru spiritual care te conduce oricât de departe vrei să mergi pe calea spirituală. Odată ce l-ai găsit, urmează-l îndeaproape, ascultă-l cu devoțiune inteligentă şi practică ceea ce te învață el; astfel în cele din urmă îți vei atinge obiectivul cel mai înalt.

Botezul Lui Isus cu apă şi

Cu Sfântul Duh

Evanghelia ne spune nouă că Ioan Botezătorul a spus:”eu într-adevăr te botez cu apă, cu căință, dar El, cel care vine după mine este mai puternic decât mine şi eu nu sunt vrednic nici să-i car sandalele. El vă va boteza cu Sfântul Duh şi cu foc.” Isus, fiind foarte avansat din punct de vedere spiritual, a dat ascultare legii de (obținere a purității temporare) puritate temporară simbolizată de botezul cu apă. Dar, imediat ce a fost botezat cu apă, a urmat, de asemenea, botezul cu Spirit. Guru-ul real, avansat cere discipolului ca mai întâi să-şi îmbăieze corpul cu apă, iar apoi, după ce corpul simte influența curățeniei şi a purității, îl botează cu Spirit. Dar câteodată s-a întâmplat ca, atunci când discipolul este foarte avansat, cum era Isus, iar guru-ul cum era Ioan Botezătorul, nu foarte avansat, atunci Spiritul lui Dumnezeu foloseşte Sfântul Duh pentru a boteza pe discipolul avansat, prin medium al unui agent divin, guru, chiar dacă el este mai puțin avansat în spiritualitate decât discipolul său. Învățătorul trebuie să fie înțelept, dar câteodată un guru din încarnările trecute este în acestă viață mai puțin avansat în înțelepciune decât discipolul său. Câteodată îi este dat să elibereze un discipol mai avansat spiritual decât el însuşi. Un guru, fiind agentul salvării stabilit de către Dumnezeu trebuie să-l ia pe discipol de-a lungul încarnărilor succesive, dacă este necesar, până când se ajunge la completa salvare a discipolului. Un mare secret al înțelegerii stă în motivul pentru care există un guru mai puțin avansat, Ioan, care îşi inițiază discipolul, acest mare salvator al omenirii, – Isus. În încarnările trecute s-a stabilit ca Ioan Botezătorul să fie guru-ul original al lui Isus. În obscuritatea trecută, când Ioan a fost trimis de Dumnezeu ca guru al lui Isus ca răspuns la rugăciunile Sale, conştiința de guru a lui Ioan era mai avansată decât conştiința ca discipol a lui Isus. În

acea vreme, sufletele lui Ioan Botezătorul şi al lui Isus au fost legate împreună de legea prieteniei necondiționate, şi amândoi au stabilit în această întâlnire, care a avut loc cu mult timp în urmă şi la prima întâlnire ca guru şi discipol, amândoi au stabilit că: „Vom fi prieteni pentru totdeauna străduindu-ne unul pentru celălalt pentru atingerea perfecțiunii până când noi amândoi ne eliberăm omniprezența, acum închisă în închisoarea cărnii (trupului).” Aşa că, odată cu trecerea timpului, multe încarnări au trecut, printr-un efort superior sufletul lui Isus a avansat mai mult decât sufletul lui Ioan. Isus ştia că sufletul lui Ilie (Elijah) era guru-Perceptorul său din încarnările sale trecute şi că el s-a reîncarnat în corpul lui Ioan Botezătorul. Profetul Ilie, care era mult mai avansat decât Isus, când acesta i-a fost pentru prima dată discipol, mai târziu, prin ironia propriei sale legi karmice (acțiunea vieților trecute), a rămas mai jos din punct de vedere spiritual decât Isus şi astfel el nu putea boteza decât prin apă. Prin intuiție Ioan Botezătorul ştia de venirea lui Isus Christos, dar fiind mai puțin avansat spiritual, el a uitat că odată el a fost Ilie. După botezul lui Ilie, Ioan a fost informat de acest fapt, că „Ilie a venit deja”. Dar Ioan Botezătorul ştia că Isus, deşi acum atât de avansat spiritual, ca să devină Salvatorul lumii, a fost discipolul lui în încarnările trecute şi astfel el a prezis „într-adevăr eu te botez cu apă, dar Unul mai puternic decât mine va veni, căruia eu nu-i sunt vrednic nici să-i dezleg şireturile de la sandale. El vă va boteza cu Sfântul Duh şi cu foc.” Isus era acum mai avansat decât Ioan Botezătorul şi totuşi El l-a acceptat pe acesta ca guru al său din încarnările sale trecute, agentul trimis prima dată de Dumnezeu pentru a-l introduce în cele sfinte, legământ divin şi această prietenie stabilită dinainte. „Vom fi prieteni divini pentru totdeauna, până când sufletele noastre, prin ajutor reciproc şi bunăvoință ce durează de mai multe încarnări sparg pereții construiți din bule ai coliviei dorințelor şi eliberează omniprezența noastră închisă pentru a deveni o mare a Infinitului.” De aceea Isus a spus: „Tolerează acesta acum, deoarece astfel îndeplinim ceea ce se cuvine (ce este just)” şi de aceea el a ales să fie botezat de Ioan Botezătorul cu apă, după obiceiul străvechi. Este foarte important de remarcat cum a folosit Spiritul lui Dumnezeu Sfântul Duh pentru botezul spiritual al lui Isus.

Adevărații guru ştiu nu numai cum să boteze cu apă, ci şi cu Spirit sau Sfântul Duh. Dar vai! Mulți hinduşi în templele lor şi mulți creştini din biserici sunt botezați numai cu apă, experimentând temporar un bun botez fizic, dar neştiind şi nepercepând nimic din experiențele minunate, de renaştere ale botezului spiritual. Preoții din biserici şi preoții din temple sunt deseori aleşi doar în virtutea studiilor lor intelectuale ale Scripturilor, iar autoritatea sacerdotală este conferită lor prin ceremonii susținute de o autoritate mai înaltă spiritual doar în mod formal. Dar adevărații preoți sau cei care îndeplinesc datoriile sacerdotale, cei care sunt potriviți să fie guru întâi se instruiesc pe ei înşişi în şcoala teologică a intuiției şi a meditației. Ei trebuie mai întâi să se boteze spiritual pe ei înşişi, înainte să poată aspira să boteze vreun pic pe alții. Odată ce adevărata relație între guru şi discipol este stabilită, nu vor mai fi grupări spirituale oarbe, rătăcire de colo-colo sau separări din cauza admonestărilor din partea gurului sau din orice alt motiv. De obicei există o recunoaştere instantanee între guru-perceptor şi discipol, dar câteodată durează ceva mai mult timp până când este reamintită în mod conştient prietenia apropiată din trecut sau recunoaşterea amintirilor uitate ale încarnărilor trecute atât de bine îngropate în grămada de cenuşă a ignoranței.

Să ştiți, de asemenea că un om nu poate fi guru prin alegerea sa; el trebuie să aibă un legământ de a servi şi de a salva pe alții de către un guru real sau altfel el trebuie să audă vocea lui Dumnezeu care să-i ceară să îi salveze pe alții. Mulți si-au stabilit singuri să devină guru după ce au citit câteva cărți oculte şi au ascultat vocea propriei lor imaginații care i-au condus în mod greşit sau prin falsa imaginație a minții subconştiente (nota mea: care scoate la iveală dorințele).

Sunt descrişi mulți regi ai botezului

Dacă te îmbăiezi în fiecare zi şi meditezi imediat după aceea, (dacă te afli în apropierea unui râu sau a unui lac înconjurat de grandoarea scenică a lui Dumnezeu şi te îmbăiezi în ele cu conştiința purității), atunci vei simți puterea botezului apei. Apa deschide porii pielii eliminând otrăvurile din corp care sunt deranjante, iar aceasta calmează şi linişteşte sistemul circulator.

Botezul prin apă

Apa calmează terminațiile nervoase şi trimite rapoarte ale senzațiilor plăcute prin centri vitali, echilibrând în aceeaşi măsură toate energiile vitale. Toată viața a venit în mod primar din energie – apoi din nebuloase – iar apoi din apă. Toate semințele vieții sunt conectate în mod irevocabil cu apa. Viața fizică nu poate exista fără ea.

Botezul prin sentimente

Dacă iubeşti poezia şi te afli mult în compania unui mare poet, el te va boteza cu acele sentimente curate, hrănitoare şi cu aprecierea bunului în totul care este deşteptat întotdeauna de poezia bună. Astfel, botezul prin sentimente te face imaginativ şi înclinat spre simpatie.

Botezul prin Conştiință Morală sau

Auto-Control

Când te asociezi o durată de timp mai lungă cu oameni de o înaltă moralitate şi auo-control vei simți în mod automat o influență a conştiinței morale şi auto-controlului.

Botezul cu afaceri

Dacă îți propui şi te asociezi cu atenție cu mari minți creative în afaceri, vei fi botezat sau saturat cu conştiința afacerilor creative.

Botezul prin Duhul Sfânt

Corpul uman este o vibraţie colectivă alcătuită în mare parte din atomi care se învârtesc şi electroni şi forţă a vieţii inteligentă (mai fină decât electronii). Sufletul (o reflecţie a spiritului), în timp ce locuieşte în el, nu poate să-şi amintească starea lui de omniprezenţă. Dar prin meditaţie omul poate auzi vibraţia corpului, închizând urechile aşa cum suntem învăţaţi în Lecţia dată (Preceptele) de Tehnică a Meditaţiei şi apoi să ne acordăm cu mintea cosmică care emană din vibraţia tuturor atomilor şi din forţa atomilor. Biblia creştină spune: ”*Dumnezeu este Cuvântul*.” - (vibraţie cosmică, inteligentă, sonoră). Înţeleptul Patanjali, marele yoghin hindus spunea: „Spiritul, Dumnezeu Tatăl, sau Ishwara se manifestă pe sine ca vibraţie cosmică sau materie.” „Spiritul a fost făcut trup” deoarece spiritul inteligent se materializează pe sine în trup prin modificarea la o anumită valoare a vibraţiei. Inteligenţa cosmică devine mişcare cosmică inteligentă sau vibraţie care se schimbă în energie cosmică. Această energie cosmică inteligentă se schimbă în atomi şi electroni. Electronii şi atomii se schimbă în gaz, cunoscute câteodată ca nebuloase cosmice. Nebuloasele cosmice sau mase de materie gazoasă difuzată se schimbă în apă. Apa se schimbă în materie solidă. Corpul uman este o parte această materie divizată variat. În vibraţia cosmică toate lucrurile una sunt, dar când vibraţia cosmică îngheaţă în materie, atunci devine multe (lucruri). Deci corpului omului, fiind separat de vibraţia cosmică, trebuie să regăsească din nou urma vibraţiilor mai înalte ca să-şi ridice conştiinţa de la vibraţiile respiraţiei, inimii şi circulaţiei spre vibraţia sunetului ce emană din forţa de viaţă cosmică şi din toţi atomii. Având ochii închişi, se poate simţi conştiinţa limitată de sentimentele trupului şi de sunetele respiraţiei, inimii şi circulaţiei. Dar prin meditaţie profundă, aşa cum suntem învăţaţi în lecţiile (Preceptele) de Tehnică a Meditaţiei, studentul acestor percepte poate auzi vocea sunetului cosmic, care emană din toţi atomii şi străluceşte de energie cosmică. Ascultând sunetul omniprezent, conştiinţa sufletului prins în trup ca într-o colivie, începe în mod gradat să se răspândească pe sine dincolo de limitări în omniprezenţă. Cine ascultă acest sunet cosmic va descoperi că conştiinţa sa se răspândeşte fără limite. Acest sunet cosmic care emană din vibraţia cosmică este numit „Duhul Sfânt”. Duh înseamnă o forţă conştientă, inteligentă, invizibilă sau o vibraţie cosmică inteligentă. Este Sfânt deoarece conştiinţa care emană (din care curge afară) a lui Dumnezeu Tatăl sau inteligenţa Christică îl ghidează (pe Duhul Sfânt) să creeze orice materie finită. Oamenii din timpurile îndepărtate nu erau versaţi în a folosi limbajul cizelat al timpurilor moderne şi foloseau expresia „Sfântul Duh” sau „Cuvânt” pentru Vibraţia Cosmică Inteligentă, care este prima materializare a lui Dumnezeu Tatăl în materie. Hindusul vorbeşte despre acest „**Sfântul Duh**” ca „**Aum**”. „**A**” vine de la „**Akar**” sau vibraţia creativă; „**U**” vine de la „**Ukar**” sau vibraţia de conservare; „**M**” vine de la „**Makar**” sau vibraţia de distrugere. Furtuna mării care mugeşte creează valurile, le conservă pentru un timp ca valuri mari sau mici – şi apoi le dizolvă. Astfel, sunetul cosmic al lui AUM sau Duhul Sfânt creează toate lucrurile ca nebuloase, le conservă în forme ale prezentului cosmos şi al lumilor şi în final va dizolva toate lucrurile în marea de la sânul lui Dumnezeu. Dar această disoluţie cosmică este câteodată doar parţială şi temporară şi din nou câteodată este completă şi pentru o perioadă îndelungată de timp. În disoluţia parţială temporară, doar porţiuni din materie şi din lumi sunt dizolvate; dar în disoluţia completă întregul sistem al

universurilor, toate stelele şi planetele, toate lucrurile sunt dizolvate. Dar dizolvarea întregii creaţii este imposibilă până când toate sufletele încetează să mai dorească ceva, şi astfel devin complet emancipate întru Dumnezeu. Sufletele care nu s-au mântuit doresc viaţa şi cu aceasta ele doresc pământul, cerul şi frumuseţile cu stele. Deci, pentru a îndeplini dorinţa noastră de a avea copii, sufletele vin pe pământ având trupuri umane din carne. Aum trebuie să creeze întregul univers la porunca lui Dumnezeu Tatăl. Din cauza răsăririi şi disoluţiei dorinţelor fără de sfârşit a creaturilor, universul este dizolvat şi creat din nou la nesfârşit.

De aici botezul cu Sfântul Duh înseamnă mai întâi dizolvarea tuturor dorinţelor greşite prin dorinţe bune şi apoi cucerirea tuturor dorinţelor bune printr-o singură dorinţă bună a unui binecuvântat contact cu Dumnezeu. A cunoaşte pe Dumnezeu nu înseamnă negarea tuturor dorinţelor, ci în loc de aceasta completa lor realizare. Oamenii de lume se străduiesc în mod greşit să-şi împlinească dorinţele uitând să distingă (să facă diferenţa) între dorinţele lumii şi cele ale sufletului. Aşa cum atunci când dai de mâncare altuia foamea ta nu se potoleşte, tot la fel, încercând greşit să-ţi satisfaci simţurile, sufletul tău nu poate niciodată să fie fericit. Simţurile cer indulgenţă, lăcomie, şi tentaţii de a le excita şi de a le amuza, pe când sufletul poate fi satisfăcut doar prin calm, prin pace şi din binecuvântarea născută prin meditaţie şi din folosirea moderată a servitorilor simţurilor. Ambiţia pentru lucrurile bune, realizări nobile şi muncă de organizare spirituală care îi serveşte pe cei mulţi trebuie instituită pentru a elimina dorinţa de egoism şi de lăcomie şi de a se ajuta numai pe sine şi familia sa imediat apropiată. Bucuraţi-vă de toată munca bună şi de realizările cu Dumnezeu. Contactându-l pe Dumnezeu în lume şi în meditaţie vei descoperi toate dorinţele inimii îndeplinite. Şi atunci vei fi un om adevărat al renunţării deoarece vei descoperi că nimic nu este mai valoros, mai plăcut sau mai atragător decât în-toate-frumosul, Cel-care-satisface-totul, Cel-care-potoleşte-orice-sete-spirituală, noul, bucurosul Dumnezeu.

Dorinţa doar pentru un obiect îţi ţine conştiinţa legată de acel obiect. Iubirea pentru toate lucrurile, ca expresie a lui Dumnezeu păstrează conştiinţa omului expandată în omniprezenţă. La fel, cineva care este botezat prin Duhul Sfânt trebuie să nu fie ataşat (să nu aibă ataşamente), să se bucure de lucrurile bune doar cu bucuria lui Dumnezeu din interior. El va trebui să înveţe prin intermediul lui Aum sau sunetul cosmic. Iar apoi, prin Lecţiile-Precepte ale Tehnicii de Meditaţie, el aude sunetul Duhului Sfânt când toate sunetele corpurilor şi astrale încetează. Apoi, prin meditaţie şi mai profundă asupra acestui sunet, printr-un proces mai înalt (avansat) învăţat de la guru el poate fi una cu sunetul şi să-l „atingă”. Apoi, după atingerea sau simţirea lui, prin metode spirituale avansate, aspirantul spiritual va descoperi că conştiinţa sa vibrează simultan în corpul său şi în mai multe continente. Pe măsură ce progresează mai adânc şi mai mult în meditaţie, el va descoperi că conştiinţa sa vibrează simultan în corpul său, în pământ, în plante, în universuri şi în fiecare particulă din materie.

Vibraţia sfântă inteligentă sau prima manifestare a lui Dumnezeu Tatăl se manifestă de aceea ca sunetul cosmic Aum sau Amen care poate fi auzit în meditaţie. De asemenea se manifestă pe sine ca şi energie cosmică în toată materia. Toate sunetele pământene şi sunetele corpului – ale inimii, plămânilor, etc – vin din sunetul cosmic al lui AUM. Aum conţine toate sunetele din cele nouă octave percepute de urechea umană, la fel ca şi sunetele cosmice, joase sau înalte care nu pot fi înregistrare

de către urechea umană. Deci de asemenea, toate felurile de lumină pământească - lumina din cărbune, lumina de la gaz, lumina electrică, lumina astrală - toate vin de la lumina cosmică. Sunetul cosmic se manifestă ca energie cosmică şi vice versa. Acest sunet cosmic se manifestă ca sunete astrale de harpe, de clopote (energie cosmică microcosmică) în corpul uman astral. Deci de asemenea, această energie cosmică există ca reflectat, luminos sau corpul astral al omului. Lecţii avansate de învăţături de Precepte pot învăţa pe discipol să asculte şi să localizeze sunetele astrale care emană din măduva spinării. Corpul fizic este energie cosmică condensată. Corpul astral este, de asemenea, energie cosmică condensată. Corpul fizic are doi ochi, - pozitiv şi negativ -, datorită legii relativităţii (polarităţii). Corpul astral are doar un singur ochi, care este denumit în diverse moduri: ochiul spiritual, ochiul unic (în Biblia creştină), al treilea ochi (în Biblia hindusă), steaua estului, steaua înţelepciunii, porumbelul care coboară din Rai, ochiul interior, ochiul intuitiv, ochiul lui Shiva, steaua prin care văd oamenii înţelepţi, etc, etc. În timpul botezului cu Sfântul Duh, aşa cum a fost perceput de Isus Christos, el a perceput acest botez ca pe un sunet cosmic sau Rai, iar pe ochiul spiritual ca pe un porumbel. Acest ochi spiritual este un telescop spiritual cu trei raze drept lentile. Cercul exterior este auriu. Lentila interioară de lumină este albastră şi este presărată cu o stea argintie cu cinci colţuri (ca a treia rază). Energia cosmică microcosmică se manifestă microcosmic în corpul uman ca o energie a vieţii specific reflectată sau corp astral. Ochiul spiritual sau astral este ochiul corpului astral. Ochiul astral este energie cosmică individualizată în corpul uman. În meditaţie, mai întâi forţa vieţii trebuie retrasă din corp şi trebuie să traverseze portalurile ale energiei cosmice reprezentate de inelul auriu. Apoi trebuie să plonjeze în lumina albastră care reprezintă Conştiinţa Cosmică. Apoi trebuie să penetreze prin steaua argintie care reprezintă spiritul, în regiunea Infinitului. Acestea trei lumini: auriu, albastru şi argintiu conţin toate domeniile de radiaţii (raze): ultraviolet, electronic şi atomic – raze ale energiei cosmice prin care trebuie să penetrezi pentru a putea ajunge în Rai. Halo-ul auriu şi lumina centrală albastră sunt cele două aripi ale porumbelului şi mica stea albă reprezintă gura porumbelului. Lumina aurie din exterior este Duhul Sfânt sau Energia Cosmică sau Natura, albastrul reprezintă Dumnezeu Fiul sau Christ, iar steaua argintie reprezintă Dumnezeu Tatăl.

Deci Isus, în timpul botezului său, a văzut energia cosmică manifestată în formă de corp sau materializată din ether, ca ochi astral telescopic spiritual; şi din acel ochi spiritual care reprezintă energia cosmică a venit o voce sau sunet cosmic, inteligent, a-tot-creator, care spunea sau vibra într-o voce inteligibilă (pentru că toate limbile vin de la Sântul Duh) „*Prin cunoaşterea Fiului Meu (sau a manifestării mele), mă bucur că tu te-ai ridicat (ţi-ai ridicat conştiinţa din materie) şi te-ai acordat cu Omniprezenţa mea*.”

Toate fiinţele umane materiale sunt fii risipitori care au părăsit căminul Duhului Sfânt Omniprezent şi s-au identificat pe ei înşişi cu teritoriul infinit mai mic al corpului uman. Acest Duh Sfânt este Marele Consolator. Fiind călăuzit de Conştiinţa universală, reflectată a lui Dumnezeu, conţine binecuvântările cele mai dorite ale lui Dumnezeu. Un individ plin cu acest Duh Sfânt sau Vibraţie Sfântă poate vorbi cu diferite limbi de inspiraţie ale oamenilor, ale animalelor, ale atomilor. Din moment ce toate limbile sunt produse de Duhul Sfânt, unde omul poate auzi, atinge şi răspândi în Aum (sau sunetul cosmic care emană din Duhul Sfânt) atunci poate înţelege sau

pronunța toate limbile nu doar ale omului, ci şi ale animalelor şi ale atomilor. **Sfântul Duh**, **Aum** la hinduşi, **Amin** la mahomedani, **Amen** la creştini, **Vocea Multor Ape** sau **Cuvânt** sunt toate acelaşi lucru. *Aum* este numit *Cuvântul* deoarece *cuvânt* înseamnă *sunet vibratoriu de inteligență cosmică* care este la originea tuturor sunetelor şi tuturor limbajelor. Această vibrație cosmică inteligentă sau cuvânt este prima manifestare a lui Dumnezeu în Creație. De ziua Pentecost (nota traducătorului: Pentecost este un festival solemn la evrei numit astfel deoarece este celebrat în cea de a 50-a zi după a doua zi de Trecere care cade pe 16 în luna evreiască Nisan; era privit de către evrei în general ca fiind un dar comemorativ al legii din a 50-a zi de la plecarea din Egipt), de ziua Pentecost discipolii erau plini de noul vin al bucuriei care venea de la atingerea lui Aum sau Vibrația Sfântă care consolează şi ei puteau vorbi în „limbi diverse". Astfel au fost câteva din experiențele lui Isus după botezul Lui cu Duhul Sfânt; şi tot aşa pot fi experiențele studenților Lecțiilor-Precepte şi să nu le uitați pe acestea, continuați să le practicați constant şi continuu în viața reală în fiecare an care trece.

Mai multe despre botezul cu Duhul Sfânt

Omul este o combinație de corp, forță de viață şi conştiință. Conştiința lui este o reflecție a Conştiinței Christice. Forța lui de viață este o reflecție a energiei cosmice. Corpul lui este energie cosmică condensată şi energia vieții. Conştiința, forța de viață, şi corpul sunt diferite proporții de vibrație cosmică conştientă. Forța de viață care vibrează mai fin devine conştiință cosmică, iar forța de viață când vibrează mai grosier se schimbă în electroni, atomi, molecule şi carnea trupului. La urma urmei, corpul uman, forța de viață şi conştiința, fiind trei vibrații diferite sunt ținute împreună de nucleul ego-ului şi de suflet. Omul este vibrație condensată miniaturală. Ca să eliberezi sufletul din colivia vibrațiilor pe trei dimensiuni ale corpului: corp, forță de viață şi conştiință trebuie să fii botezat sau unit cu vibrația cosmică originală a lui „AUM". Când valurile se simt ele însele izolate de mare atunci frontierele valurilor trebuie expansionate până când au forma mării.

În acelaşi mod, atunci când sufletul se simte închis într-un spațiu mic în corpul fizic, astral sau ideațional (cauzal), el ar trebui să fie învățat cum să se detaşeze pe sine conştient de cele trei corpuri şi să devină expandat întru spirit. Prin cea mai înaltă meditație corpul îşi pierde vibrațiile atomice şi devine forță de viață, iar printr-o mai profundă meditație corpul astral devine elaborat (prelucrat cu grijă) în corpul ideațional (cauzal). Atunci, prin înțelepciune conştiința ideațională devine expandată în Conştiința Christică. Dar trebuie amintit faptul că atunci când yogi[8] sau studentul Praeceptelor ascultă vibrația cosmică, mintea lui este abătută de la sunetele fizice ale materiei din afara corpului său spre sunetele circulatorii ale trupului (cărnii) vibrant. Atunci conştiința lui este abătută de la vibrațiile corpului spre vibrațiile muzicale ale corpului astral. Atunci conştiința lui se plimbă de la vibrațiile corpului astral la vibrațiile conştiinței în toți atomii. Atunci conştiința yoghinului ascultă Sfântul Duh sau Sunetul Cosmic care emană din toți atomii. Aceasta este calea prin care conştiința obişnuită trebuie botezată sau expandată în Conştiința Christică prin puterea expandată

[8] Yogi – cineva care practică yoga; cineva care caută unirea ştiințifică cu Dumnezeu; yoghin.

a Sfântului Duh sau peste-toate-răspânditul „vibrația sunetului Aum” auzită în meditație prin practica Tehnicii de Meditație învățată în Lecțiile Praecepte.

Atunci când pronunți „Aum”, el călătorește nu numai de-a lungul Pământului, dar şi prin toate spațiile şi eternitățile. Astfel că sunetul care emană de la vibrația tuturor atomilor este numit Duhul Sfânt sau Vibrația Sacră. Aşa cum s-a spus mai înainte, prin practicarea Tehnici de Meditație dată în Praecepte un individ este capabil să oprească (închidă) sunetele materiei, conştiința lui trece prin sunetele vibraționale ale corpului şi prin sunetele astrale muzicale la sunetul lui „Aum” sau Sfântul Duh. Atunci când conştiința yoghinului este capabilă nu numai să audă acest sunet cosmic, dar şi să-i simtă prezența reală în fiecare unitate de spațiu, în toată materia finită care vibrează, atunci sufletul yoghinului devine una cu Sfântul Duh sau Vibrația Sfântă.

Isus, Salvatorul, (un yoghin), care l-a întâlnit pe guru-ul său din viețile trecute, Sfântul Ioan, a fost botezat de acest sunet omniprezent „Aum” şi el de asemenea a văzut cu el porumbelul spiritual sau lumina cu cele două aripi de culoare aurie şi albastră (reprezentând creația vibrantă şi Conştiința Christică şi gura presărată cu steaua din argint (care reprezintă Spiritul).

Botezul prin Conştiința Christică

Această voce a Omniprezenței Vibrației lui „Aum” semnifică „Prin cunoaşterea (meşteşugul) Fiului Meu”; Isus a simțit că conştiința sa se acordă cu Conştiința Christică sau singura reflecție zămislită de Inteligența lui Dumnezeu-Tatăl în Vibrația Sfântă. Cu alte cuvinte, Isus a simțit corpul Său ca pe întreaga vibrație creatoare în care era inclus micul său corp; apoi simțindu-şi corpul Său cosmic finit a simțit că înăuntrul corpului cosmic al tuturor creațiilor există un Christ sau o Inteligență Universală. Acest Christ este singurul Fiu zămislit deoarece este singura inteligență activă reflectată a celei active indirect, transcedentală, (care există dincolo de vibrația creativă) a lui Dumnezeu Tatăl, vibrația creatoare. Aşa cum soțul este renăscut din soție ca Fiu, tot la la fel Dumnezeu Tatăl (Inteligența transcedentală) este reflectat în matca (izvorul) Fecioarei Maria (Creația Fecioarei) ca singurul Fiu zămislit sau Conştiința Christică.

Ilustrațiile din următoarele pagini servesc mai bine pentru a ilustra Spiritul, Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. În figura A Soarele este văzut ca şi cum există izolat, fără nimic care să-l înconjoare. Un astfel de Soare poate fi descris ca o masă strălucitoare de lumină care împrăştie putere şi căldură prin razele sale în spațiu. Dar în figura B acest Soare este descoperit ca fiind activ, existând în relație cu mingea de cristal albastră. În această figură lumina Soarelui este divizată ca minge inactivă, iar lumina activă apare ca lumină albastră în mingea de cristal albastră. Această divizare a luminii Soarelui în lumină albă şi albastră este posibilă datorită efectului divizator (care divide) al celui de al treilea obiect, mingea de cristal albastră. Astfel că Soarele este unul fără nici un obiect în jurul său, iar cu un obiect în jurul său devine divizat în două lumini. La fel cum Soarele este strălucitor şi împrăştie sferic lumină în spațiu, tot la fel, atunci când este singur, de sine stătător, fără o creație care să-l înconjoare, tot la fel Spiritul (cum este în figura C) este numit Absolut Nemanifestat.

Atunci când nici un spirit nebulos nu respira şi nici nu plutea în corpul spațiului, când nici o planeta copil cu ochii de foc nu-şi deschisese ochii în leagănul spațiului, atunci când în oceanul spațiului nu era populat, nelocuit de insule de universuri plutitoare, când Soarele şi Luna şi familiile de Planete nu înotau în spațiu, când mica minge a Pământului, cu casele ei de păpuşi şi mici ființe umane nu existau, atunci când nici un obiect de nici un fel nu ființa (nu luase ființă) – Spiritul exista. Acest Spirit în forma sa nemanifestată nu poate fi descris, excepție făcând faptul că el era cunoscătorul (cel care cunoştea) şi cunoscutul şi toate obiectele cunoscute existau ca unul singur. În el ființa, Conştiința sa Cosmică şi puterile sale, toate erau una fără diferențiere. Poate fi descris ca existent-peste-tot (atotexistent), conştient-peste-tot (atotconştient), întotdeauna-nou, spiritul fericit.

Spiritul este o Beatitudine mereu nouă. Nu exista nici măcar spațiu, deoarece Spiritul nu există în spațiu sau timp. Nu exista nici o concepție dual a legii relativității în Spirit; era totul ce exista, este sau este să fie. Spațiul şi timpul sunt categorii de obiecte. Cât de repede sesizează o ființă umană o planetă care atârnă pe cer, ea concepe că planeta ocupă spațiu dimensional şi că există în timp. Dar, când nu existau obiecte finite în creație, nu exista acolo nici timp, nici spațiu, ci numai Spiritul în Beatitudine era.

Dar atunci când soarele cade pe o minge de cristal albastru, lumina sa suferă o schimbare formală şi o divizare. Spiritul nemanifestat simte: „*Sunt singur*. *Sunt Beatitudine conştientă, dar nu este nimeni care să mă guste*.” Chiar când visa acest lucru, El a devenit mai mulți.

Spiritul era invizibil, existând singur în casa tuturor spațiilor. Şi-a cântat la fluier (piped to himself) întotdeauna noul, cântecul întotdeauna amuzant al Beatitudinii Perfecte, Beatifice. Pe măsură ce cânta, prin vocea Eternității lui însuşi, se întreba dacă altcineva în afară de El însuşi asculta şi se bucura de cântecul Său. Spre mirarea sa, el a simțit că El este Cântecul Cosmic şi era şi cântărețul. Pe măsură ce gândea aceasta, el devenea doi; Spirit şi Natură, Bărbat şi Femeie, Pozitiv şi Negativ, Stamină şi Pistil la floare, păun şi păuniță, piatră prețioasă Masculină şi piatră prețioasă Feminină.

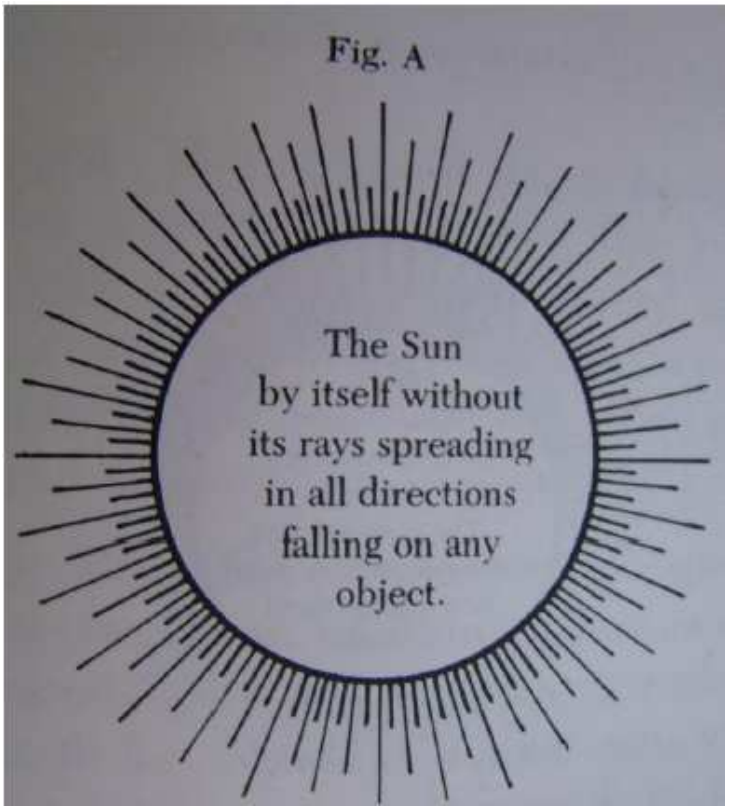

Figura A. Soarele de sine stătător, fără razele care se împrăştie în toate direcţiile şi care cad pe orice obiect.

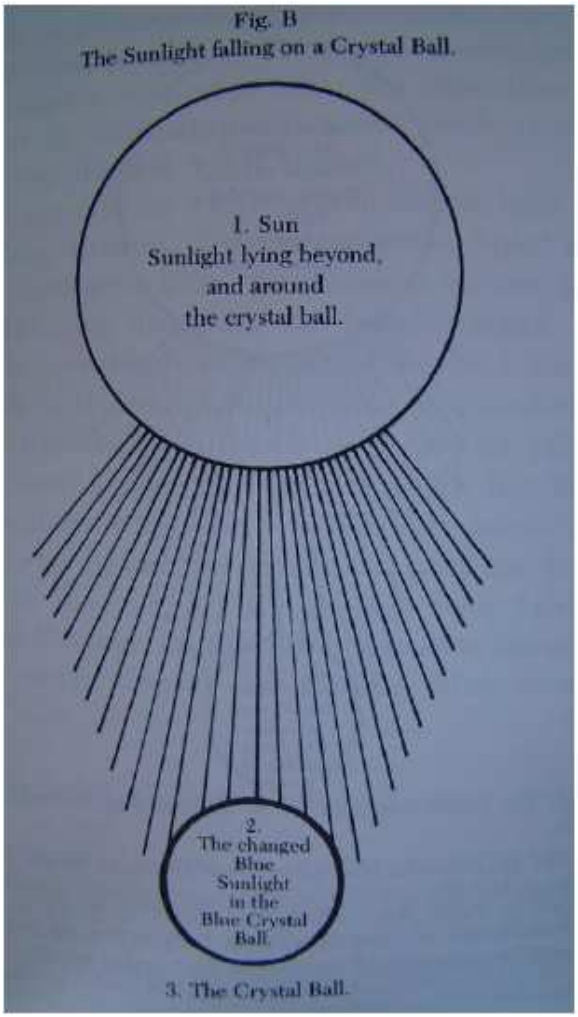

Figura B. Lumina Soarelui căzând pe o Minge de Cristal

1. Lumina Soarelui care există în jur şi în jurul Mingii de Cristal
2. Lumina Albastră a Soarelui – schimbată - în Mingea de Cristal Albastră
3. Mingea de Cristal

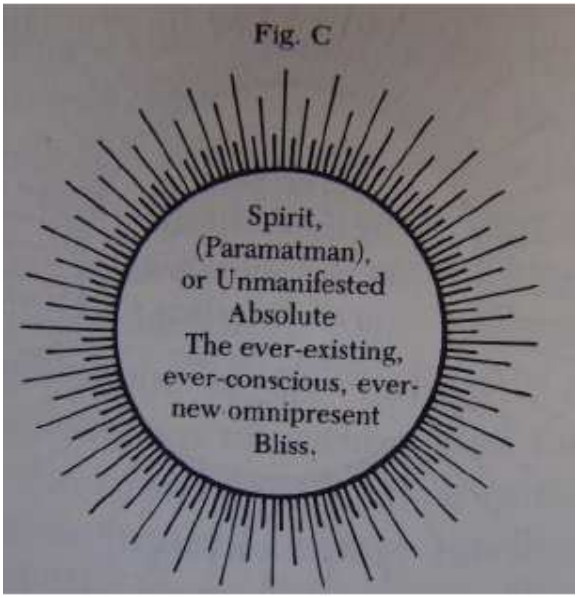

Figura C. - Spiritul (Paramatman) sau Absolutul Nemanifestat; întotdeauna-existentă, întotdeauna-conştientă, întotdeauna-nouă, omniprezenta Beatitudine

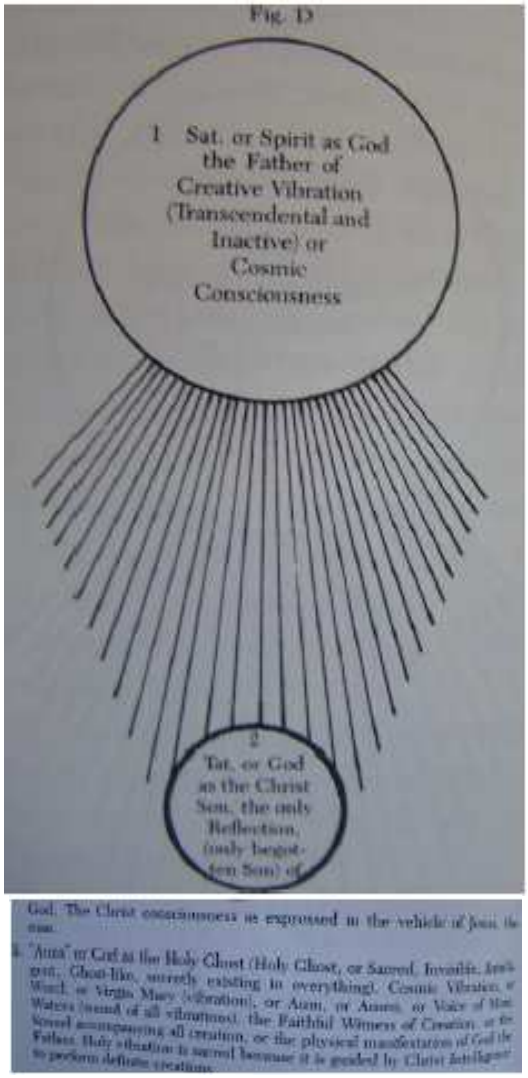

Figura D –

1. SAT sau Spirit ca Dumnezeu Tatăl al Vibrației Creative (Transcedentale şi inactive) sau Conştiința Cosmică
2. TAT sau Dumnezeu ca Christ Fiul, singura reflecție (singurul Fiu) al lui Dumnezeu Conştiința Christică după cum a fost ea exprimată în vehiculul lui Isus, omul.
3. *AUM* sau Dumnezeu ca *Duhul Sfânt* (Duhul Sfânt sau Sacru, Invizibil, Inteligent, ca un Duh, care există în secret în Totul). *Vibrația Cosmică* sau *Cuvântul* sau *Fecioara Maria* (vibrația) sau *Aum*, sau *Amen* sau *Vocea Mai Multor Ape* (Sunetul Tuturor Vibrațiilor), sau *Martorul Credincios al Creației* sau *Sunetul care acompaniază toată Creația* sau *Manifestarea fizică a lui Dumnezeu Tatăl*, *Vibrația Sfântă* este sacră deoarece este călăuzită de Inteligența Christică pentru a executa creații definite.

Spiritul evoluează el însuşi în trei

Ca în figura D, Spiritul este văzut ca fiind divizat în trei. Cât de repede Spiritul cosmic celibatar devine activ şi creează universul, El nu mai este SPIRIT, ci soțul, Dumnezeu Tatăl, căsătorit cu Fecioara Maria sau Vibrația Cosmică.

Materia nu poate fi diferită de Spirit

Spiritul fiind singura substanță care era atunci când El a vrut să creeze, El nu avea o altă substanță cu care să creeze decât pe El însuşi, pentru că, dacă ar fi fost două substanțe: spirit şi materie, atunci nu ar fi putut fi ambele infinite şi atot-puternice. Atunci Spiritul care nu avea altceva decât pe sine însuşi a început să creeze Iluzia Magică sau Măsurătorul Magic care a făcut ca infinitul să pară finit, chiar dacă oceanul pare distorsionat în vălurele (unde mici) la suprafață de acțiunea unei furtuni. Deci toată creația vibratorie nu este altceva decât Spirit Înghețat. Spiritul a visat un univers vibratoriu sau Duhul Sfânt şi a fost acolo.

Toate formele de materie sunt valori ale vibrației diferite ale Spiritului – Gând

Gândul de Materie, Energie, toate materiile, toate lucrurile nu sunt altceva decât gânduri vibratorii (vibrații gând) ale Spiritului diferite; chiar şi omul în visele sale crează o lume cu fulgere şi cu nori, cu oameni care se nasc sau mor, care iubesc sau se bat şi cărora le este cald sau frig. Toate naşterile şi morțile, stările de rău şi bolile, solidele, lichidele şi gazele dintr-un vis nu sunt altceva decât gândurile vibratorii diferite ale celui care visează. Universul este un film (o imagine în mişcare) a gândurilor lui Dumnezeu pe ecranul conştiinței umane.

Spiritul face să evolueze Vibrația Sfântă sau Aum

Deci toate lucrurile, toate Planetele create şi ființele care trăiesc în Duhul Sfânt sau Vibrația Sfântă nu sunt nimic altceva decât imaginația înghețată a lui Dumnezeu. Acest Duh Sfânt în Biblia Hindusă este numit AUM –ul, dar pentru oamenii de ştiință este cunoscut ca Vibrația Cosmică. Spiritul nu a putut crea Materia ca fiind diferită de sine însuşi (de Spirit), deoarece El era singurul material din care să construiască cosmosul.

Dumnezeu Tatăl

Pe cât de repede Spiritul a evoluat într-un gând cosmic vibratoriu, prin acțiunea cosmică, magică a puterii de măsurare a Iluziei, a devenit condensat într-o energie cosmică. Energia cosmică la rândul ei a devenit condensată în cosmos material cu substanțe solide, lichide şi gazoase. După crearea Vibrației Ideaționale (Cauzale), Astrale şi Fizice sau Sfântul Duh, Spiritul necreat, nemanifestat, a devenit Dumnezeu Tatăl. Spiritul a devenit Creatorul întregii Vibrații Creative. Acest Dumnezeu Tatăl este numit „Sat” în Biblia hindusă şi este Inteligența Transcedentală conform ştiinței metafizicii. Această Fecioară, creația vibratorie, sau Duhul Sfânt, devine consoarta lui Dumnezeu Tatăl; deci Dumnezeu Tatăl există în mod transcendent sau în afara vibrației creației ca o conştiință cosmică conştientă, separată, aşa cum în figura B lumina Soarelui există în jurul şi dincolo de Mingea de Cristal.

Ar trebui notat că toate comparațiile omeneşti sunt imperfecte deoarece prin natura lor materială ele sunt limitate şi ele nu pot exemplifica adevăruri spirituale decât într-un mod limitat. Trebuie, de asemenea, notat că Soarele nu creează Mingea

de Cristal, pe când Spiritul ca Dumnezeu Tatăl evoluează în Sfântul Duh (ca în fig. D). Ca să se poată El însuşi diviza, mai întâi Spiritul s-a diferenţiat el însuşi ca Dumnezeu Tatăl şi Vibraţia Sfântului Duh.

Creaţia Singurului Fiu zămislit sau Christ

Şi atunci Spiritul a descoperit că Sfântul Duh nu se putea susţine pe sine doar prin omniprezenţa sa inactivă, aşa că s-a manifestat pe sine ca Inteligenţă Christică activă în toată creaţia vibratorie, a crea, a recrea, a conserva şi a o modela în concordanţă cu ţelul său divin. Aşa că Inteligenţa distinctă, diferenţiată, conştientă, existentă în toate tărâmele de creaţie vibratorie sau Sfântul Duh este numită Singurul Fiu Zămislit (CHRIST). Trebuie reamintit că Conştiinţa Christică din toate tărâmele creaţiei este singura reflecţie existentă a lui Dumnezeu Tatăl. De aici se vorbeşte despre Inteligenţa Christică ca fiind singurul Fiu zămislit.

Biserica creştină nu a reuşit să distingă între Isus corpul şi Isus vehiculul în care s-a manifestat singurul Fiu zămislit, Conştiinţa Christică. Isus Însuşi a spus că nu vorbea despre corpul său ca fiind singurul Fiu zămislit, ci despre sufletul său, care nu era circumscris de către corpul său, ci era una cu singurul Fiu zămislit, Conştiinţa Christică, în toate tărâmele de vibraţie. „Dumnezeu atât a iubit lumea (materia), încât El I-a dăruit singurul Său Fiu zămislit" pentru a-l răscumpăra (a îndrepta greşelile); aceasta înseamnă că Dumnezeu Tatăl rămânea ascuns ca Inteligenţă Christică în toată materia şi în toate fiinţele care trăiesc, ca să aducă toate lucrurile, prin frumoase convingeri evolutive înapoi la Casa Lui a-tuturor-Binecuvântărilor, când ei ar fi trebuit să depăşească toate testele morţii şi n-ar mai fi trebuit să se reîncarneze în materie, de exemplu „să nu mai iasă afară".

Isus a spus: „*Tuturor acelora care L-au primit, lor le-a dat puterea de a deveni Fii lui Dumnezeu*" pluralul din „*Fii lui Dumnezeu*" arată în mod distinct, chiar de pe buzele Lui că nu corpul, ci Spiritul Său era singurul Fiu zămislit şi toţi aceia puteau deveni Fii lui Dumnezeu care îşi puteau clarifica conştiinţa prin meditaţie, şi să primească, sau să reflecte (manifeste) puterea lui Dumnezeu într-un mod neobstrucţionat. Cu alte cuvinte ei puteau să devină una cu singura reflecţie în toată materia şi să devină Fii ai lui Dumnezeu, la fel ca Isus.

Înainte ca Isus să vină, Sage Byasa, scriitor al Bibliei Hinduse, Bhagavad Gita, era un Fiu al lui Dumnezeu şi acesta ştia cum să devină una cu singura reflecţie sau Kutastha Chaitanya (Conştiinţa nedistorsionată care există în toată creaţia vibratorie). Deci şi alţii, Swami Shankara, (fondatorul ordinului SWAMI al renunţării prin anul 700 e.n.), Babaji, Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar (guru-ul meu) şi alţii care aveau Conştiinţa Christică erau Fii ai lui Dumnezeu. Spiritul nu poate fi parţial şi să creeze unul singur ca Isus şi pe toţi ceilalţi ca fiinţe muritoare. Un Isus importat din divin putea fi făcut de mii de ori de Dumnezeu şi ei, fiind predestinaţi natural, s-ar fi comportat ca Chrişti, ca păpuşi spirituale ale lui Dumnezeu. Astfel de Chrişti ar fi putut să nu fie ideali în lupta muritorilor cu slăbiciunile lor. Dar atunci când vedem un om care prin luptă cu sine însuşi şi prin folosirea corectă a liberului arbitru dat de către Dumnezeu şi prin puterea meditaţiei devine un Christ, atunci putem trage speranţa de mântuire de la slabul, torturatul de materie, abuzatul de frici, timoratul, fragilul piept al omului.

La fel cum soțul se naşte din nou din soție ca fiu, tot astfel inactivul Dumnezeu Tatăl, activ şi manifest în Sfântul Duh, a devenit singurul reflectat, singurul Fiu zămislit. Tot aşa ar trebui amintit pentru studentul Perceptelor că, după ce asculți şi simți sunetul cosmic în toate cosmosul Fizic, Astral, Ideațional (Cauzal) sau în Sfântul Duh Fizic, Astral, Ideațional (Cauzal), conştiința sa devine stabilă în toată creația, se simte prezența Conştiinței Christice în toată vibrația. Atunci studentul Preceptelor devine ca şi Christ; conştiința sa are experiența Celei de a Doua Veniri a Lui Christ; el simte în vehiculul său prezența Conştiinței Christice aşa cum Isus a simțit Christul exprimat în Corpul său. Toate ființele umane descoperă conștiința ascuns-legată de corpul lor, dar ascultând și simțind vibrația "AUM", un yoghin realizează în mod intuitiv prin Conștiința Christică că Conștiința Cosmică a lui Dumnezeu Tatăl există în mod inactiv în regiuni în care nu există mișcare sau prezența Vibrației-Sfântului-Duh. (Deoarece prezența Vibrației Sfântului Duh este limitată doar la o anumită urmă (tract of space) din spațiu care este populată de cosmos și de toate insulele-univers; Vibrația Sfântă este condensată în creație planetară.)

Când studentul Preceptelor simte că conștiința sa este una cu (unificată cu) Conștiința Christică, el realizează că Conștiința Christică nu este altceva decât reflecția Conștiinței Cosmice a lui Dumnezeu Tatăl. Atunci studentul acestor Precepte poate să spună, la fel ca Isus, "Eu (Conștiința Christică în Creație) și cu Tatăl (Conștiința Cosmică Dincolo de Creație) suntem UNUL". Așa cum Lumina albă, dincolo de Mingea albastră de cristal și cu lumina albastră din mingea de cristal sunt la fel, tot la fel Conștiința Cosmică (Dumnezeu Tatăl) existând dincolo de toată creația vibratorie (Sfântul Duh) și Conștiința Christică (Kutastha Chaitanya) în toată creația vibratorie sunt la fel. Când creația vibratorie există, Dumneyeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh există. Atunci când, prin disoluție cosmică (mai mare decât Potopul lui Noe care a fost doar o disoluție parțială) sau prin disoluție universală sfânta vibrație este dizolvată, atunci în mod automat Dumneyeu tatăl, Fiul și Sfântul Duh devin reconvertiți în Spiritul Nemanifestat, Absolut, unic.

CAP 3. DE CE A FOST ISUS TENTAT DE DIAVOL – LUPTA COSMICĂ

„Şi Isus fiind plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan şi a fost condus de Spirit în sălbăticie, fiind 40 de zile tentat de diavol"

(Luca 4: 1-2)

Isus, omul a devenit una cu Vibrația Sfântă. Corpul său era una cu toată Creația, în care s-a mutat micul său corp. Conștiința sa era Conștiința Christică, dar până când corpul nu merge dincolo de starea Christică și devine una cu Tatăl și până când uniunea completă între corp, Sfântul Duh, Conștiința Christică și Conștiința lui Dumnezeu nu sunt percepute ca un Spirit, testele morții născute din Iluzia Trecută rămân.

Deși Isus era unul cu Sfântul Duh vechea Sa conștiință umană limitată și dorințele sale pământești, prin legea obișnuinței, au încercat să atragă conștiința sa expansionată spre conștiința pământeană. Aceasta este explicația psihologică a originii tentației de către obiceiurile rele, mortale, ferm stabilite ca să-l împiedice să-l contacteze pe Marele Consolator.

Toată satisfacția vine de la Vibrația Sfântă, deoarece ea este suma totală a tuturor lucrurilor pământești căutate. Sensul plăcerii este diavolesc, deoarece limitează sufletul, îl orbește și îl împiedică să caute fericirea nelimitată în sensorium-ul (locul ocupat de senzații) universal al Sfântului Duh.

Spiritul de sine stătător este perfect. Tot restul în creație este imperfect. Creația a început cu legea dualității, legea diviziunii. Spiritul era perfect. Nimic altceva nu era necesar pentru perfecțiunea Lui; de aici rezultă că creația nu era necesară pentru evoluția Lui. Atunci oare de ce a mai creat Spiritul? Singurul răspuns la această întrebare era că el dorea în mod conştient să se bucure pe Sine. Spiritul s-a gândit: "Sunt însuşi nectarul Beatitudinii, dar nu există nimeni care să se bucure de mine, aşa că voi crea o piesă Cosmică şi mă voi diviza pe Mine în mai mulți, iar apoi pe Mine în mai mulți, în mod gradat, cu mai multe guri şi minți pentru ca aceştia să poată gusta nectarul din Sinele meu Infinit."

Această piesă Cosmică a venit din dorința lipsită de dorințe a Spiritului; aceasta înseamnă că această piesă cosmică nu era necesară, pentru a completa Ființa Spiritului, deoarece El era deja perfect, ci însăşi dorința Sa era imperfectă, deoarece exista un impuls, o dorință de a face ceva. Aşa cum otrava nu-l afectează pe şarpe, tot la fel această dorință Cosmică iluzorie existentă în Spirit nu-l afecta.

Această dorință Cosmică a Spiritului era o dorință nenecesară, aşa cum câteodată tatăl se poate juca cu copilul printr-o dorință fără dorințe care este nenecesară pentru dezvoltarea tatălui. Era imperfectă deoarece dorea să împlinească ceva, iar această împlinire nu era necesară pentru completarea Spiritului în-toate-perfect.

Această dorință imperfectă a fost vibrația gând originală care a divizat Spiritul în mai mulți, prin legea dualității. Pe lângă aceasta, Spiritul a descoperit la început că

El însuşi, fiind singura substanţă existentă, nu putea prea bine să se divizeze El însuşi în două obiecte distincte, esenţial diferite, de Spirit şi Materie, aşa că Spiritul a creat această diferenţiere doar în gând, exact aşa cum o piesă din piatră şi gândul unei piese din piatra într-un vis nu au o diferenţă esenţială, exceptând diferenţa existentă în îngheţarea imaginaţiei umane.

Astfel Spiritul a trebuit să practice o înşelătorie cosmică, o magie universală mentală, de a interpreta în faţa dualităţii materiei şi a minţii şi a dualităţii obiectelor finite.

Această diferenţiere cosmică mincinoasă în gândire este responsabilă pentru toate imperfecţiunile în Creaţie; şi iarăşi, conform legii cauzei şi efectului, micilor euri care au ieşit din Spirit li s-a acordat darul liberului arbitru şi acţiune independentă, aşa cum poseda însuşi Spiritul.

Această voinţă Cosmică iluzorie a moştenit astfel puterea şi liberul arbitru (alegerea liberă) ale Spiritului de a acţiona independent prin voinţa Sa perfectă. Aşa cum o porţiune de apă din marea calmă este fărămiţată în mai multe piese miniaturale de apă numite valuri, de către acţiunea unui al treilea agent, furtuna cu vânt, la fel dorinţa fără-de-dorinţe a Spiritului, iluzorie, conştientă, Cosmică, manifestată de sine stătător ca şi conştiinţă independentă, Măsurătorul Magic, sau MAYA[9] (măsurătorul cosmic al minciunii) din Scripturile Hinduse şi era singurul care avea puterea de a diviza superficial Spiritul în obiecte perfect finite materializate ca iceberg-uri de planete, ca mici valuri de stele, plutind pe marea vastă a Infinitului.

Acest măsurător Cosmic înşelător s-a manifestat pe sine de atunci ca Duhul Sfânt, vibraţia Cosmică sacră sau Natura (în sanscrită Prakriti).

Planul Spiritului a fost că această forţă subiectivă, conştientă, Cosmică, înşelătoare, trebuie înzestrată cu independenţă ca să colaboreze cu vibraţia Cosmică, conştientă, concretizată în energia Cosmică, conştientă, concretizată şi doar cu Inteligenţa Christică reflectată prezentă în ea, pentru a crea obiecte perfect finite.

Pietre preţioase perfecte în mine, flori perfecte, animale perfecte şi stele umane în planete perfecte au fost astfel create. Aceste obiecte perfecte, după ce au afişat un vis fără cusur al formei perfecte, sănătate, obiceiuri şi moduri de existenţă pe scena timpului fără boli sau moarte dureroasă prematură sau accidente crude au fost dizolvate înapoi în Spirit, la fel ca valurile numeroase după o existenţă separată fericită, fără necesitatea de a fi omorâte sau spulberate de accidente se dizolvă înapoi în una singură a lor, în mare, la sfârşitul furtunii. Acesta este motivul pentru care în Biblia Creştină îi găsim pe Adam şi pe Eva într-o aşa de strânsă legătură cu Dumnezeu, atât de uşor şi de simplu, sub un copac şi lângă altar. Ei doar au naufragiat din paradisul Conştiinţei Cosmice atunci când au fost tentaţi de diavolul ignoranţei Cosmice.

Conform planului lui Dumnezeu, florile, plantele, animalele şi celulele umane trebuiau să se reîncarce cu Energie Cosmică şi nu să se mănânce unul pe altul cu cruzime. Apoi, după o existenţă perfectă, o expresie perfectă şi o distracţie placută

[9] **Maya**: rădăcina sanscrită ***MA*** semnifică „**A MĂSURA**”. Rasa originală Aryană, de la care au pornit Indu-aryan, American Aryan şi Caucasian–aryan la origine proveneau din Asia centrală. Principala lor avere era constituită din vaci. **PA**, tatăl, era protectorul. **MA**, **DUH** (de aici dohter sau daughter, provenite din Sanscrită duhrter) semnifica a mulge vacile, care era rolul fiicei (în lb. engleză daughter=fiica) şi a ma, mamei. În sanscrită **MATA**, în latină **MATER** şi MAMA semnifică „**A MĂSURA**” deoarece mama obişnuia să măsoare laptele şi să-l dea copiilor. SANSCRITA este mama tuturor limbilor.

reciprocă (mutuală), fără suferință, toate formele create s-au dizolvat înapoi în El (SPIRIT). La fel cum curcubeele vin şi pleacă, la fel cum formele de flori, animale şi de corpuri umane pot fi create de instrumente electrice în filme (nota traducătorului: “moving pictures” în lb. engleză tradus cuvânt cu cuvânt înseamnă “imagini în mişcare”) realizate pentru distracţie şi închise sau deschise la voinţă, în mod similar toate fiinţele care trăiesc şi toate lucrurile create trebuiau să existe şi să se întreţină reciproc în imaginile vitale pe ecranul spaţiului şi trebuiau să dispară în Dumnezeu la sfârşitul ciclului lor, după ce drama acelei perioade fusese perfect jucată.

Această forţă Cosmică conştientă, înşelătoare, primind putere independentă de la Dumnezeu a descoperit că toate lucrurile care trăiesc, după o existenţă perfectă încep să se dizolve înapoi în Energia Cosmică. În acest mod forţa cosmică a iluziei începe să se gândească că, pe măsură ce manifestările Energiei Cosmice în Sfântul Duh sau Vibraţia Sfântă se dizolvă în Spirit, ea însăşi trebuie să-şi înceteze existenţa odată cu dispariţia Vibraţiei Sfinte. Aşa cum furtuna dispare atunci când valurile dispar în mare, la fel şi Vibraţia Sfântă s-a retras şi astfel forţa Cosmică conştientă a iluziei a trebuit să-şi piardă existenţa separată. Acest gând a speriat forţa Cosmică a iluziei, forţa care aspiră să păstreze lucrurile în manifestare şi începând de atunci a început să se răzvrătească. Înainte de această răzvrătire, forţa Cosmică a iluziei era considerată un Arhanghel al lui Dumnezeu şi colabora într-o maniera prietenească cu Inteligenţa Christică şi cu Vibraţia Sfântă pentru a crea obiecte finite perfecte. Aceasta este perioada în care forţa Cosmică a iluziei a căzut din Rai în această formă de fulger şi a început să acţioneze în aparentă opoziţie cu Inteligenţa Christică şi Vibraţia Sfântă conştientă cosmic.

Căderea lui Satan ca un fulger din Cer semnifică faptul că la origine toată Energia Cosmică fiind vibrată de către Sfântul Duh şi de către Inteligenţa Cosmică plutea înspre Dumnezeu şi atunci forţa Cosmică a iluziei, temându-se de retragerea completă a Energiei înapoi în Dumnezeu a început să-şi întoarcă curgerea Energiei Cosmice deoparte faţă de Prezenţa Lui Infinită, (a început să-şi întoarcă Energia) înspre Creaţia finită. Aşa cum, atunci când valurile vor să se reîntoarcă în mare, o furtună proaspătă le poate împiedica să-şi reţină forma, tot la fel forţa Cosmică a iluziei s-a răzvrătit şi a început, prin dorinţa lumească de a fiinţa, care a răsărit dintr-o trăire imperfectă, să pocnească înapoi sufletele spre existenţa finită prin legea reîncarnării.

Reîncarnarea a fost începută de către Satan, astfel încât fiinţele umane să trebuiască să se întoarcă înapoi iar şi iar pe pământ până când puteau pierde dorinţa imperfectă de a sta pe pământ şi să plece în final înapoi la Spirit. Începând de atunci, de la crearea legii reîncarnării, forţa iluziei Cosmice a torturat sufletele nemuritoare ale Copiilor lui Dumnezeu forţându-i să se închidă într-o temniţă iar şi iar, dincolo de gratiile trupului dureros şi făcându-i să stea deoparte de regatul omniprezenţei. Creând Legea reîncarnării sau a pedepsei prin Legea Cauzei şi Efectului, lege care guvernează acţiunile umane (Legea Karmei), Arhanghelul lui Dumnezeu, forţa iluziei Cosmice s-a răzvrătit s-a convertit pe Ea însăşi în Satan cel răzvrătit.

Acest conflict a existat de atunci între Dumnezeu – aflat în armonie, universal, Singurul Fiu Zămislit al Inteligenţei Christice, Sfântul Duh şi materia iubitoare îndreptată spre creaţia finită, Satan.

Isus, posedând Conştiința Christică, a realizat (înțeles) jugul războiului între Vibrația Sfântă, perfectă, universal inteligentă şi tragerea satanică sau imperfectă spre Creația finită. Începând cu această rebeliune, Satan a creat tipare (modele) imperfecte, reprezentând diavolul, durerea, suferința şi catastrofa, tulburând existența perfectă şi lipsită de dorințe a ființelor umane care erau destinate să se întoarcă la Dumnezeu după interpretarea perfectă a Dramei Cosmice ale Sale inaugurată pentru a distra Copiii Săi nemuritori.

Ființele umane, deranjate de către boală, au dorit o sănătate perfectă, însă li se refuza aceasta printr-o moarte prematură. Ele doreau să trăiască timp îndelungat, astfel că Satan a creat în ele dorințe legate de pământ (pământeşti), la fel, Satan le-a iluzionat să-şi permită dorințe mentale care să le aducă înapoi iarăşi şi iarăşi sub stăpânirea vătămătoarei Legi a reîncarnării. Satan a început să creeze modele (arhetipuri) imperfecte de plante, copaci infestați şi ființe umane bolnave pentru ca să facă ca efortul să devină inutil pentru modelele perfecte sau plantele perfecte, copacii sănătoşi şi înfloritoarele ființe umane instituite de către Dumnezeu prin Vibrația Sfântă care acționează în armonie (consonanță) cu Inteligența Christică.

Cum crează Satan Moartea, Boala şi Nelinişstea (agitația violentă)

Mulți interpreți moderni ai Scripturilor, ne fiind capabili să înțeleagă de ce Christ Însuşi a introdus ideea existenței lui Satan, au încercat să explice spunând că vechea concepție de diavol este depăşită (demodată, învechită), că diavolul nu există sau că Dumnezeu nu cunoaşte pe diavol. Astfel de interpreți nu sunt capabili să rezolve problema explicând cum a fost posibil ca diavolul să avut originea în Dumnezeu, care este doar bun şi au ajuns la extrema de a nega existența diavolului. În primul rând, dați-mi voie să spun că negarea puterii diavolului are câteva puncte bune, deşi este copilăresc să negi existența tentațiilor diavolului în această lume de aparentă dualitate.

Chiar dacă forța conştientă a lui Satan există, ea nu poate influența mințile umane, dacă noi nu acceptăm în mod mental acest lucru. Este mai bine să cunoşti toate ispitele (ademenirile) ale diavolului şi modurile de a le combate, decât să fii orb şi să le negi existența. Numai cunoaşterea, nu indiferența, poate produce emanciparea finală. Marea dramă a existenței Cosmice a dăruit omului liberul arbitru (libera alegere) şi puterea rațiunii. Omul, imagine a lui Dumnezeu, are aceeaşi libertate a alegerii libere în sfera sa aşa cum are şi Dumnezeu Tatăl.

Dacă Dumnezeu Tatăl este atotputernic şi ştie că noi suferim, de ce fiind El atotputernic şi în mod etern binecuvântat permite oamenilor slabi să sufere de tentațiile diavolului?

Răspunsul este că, după primirea independenței, forța Cosmică a început să umple Creația de modele cu imperfecțiuni, deplasând modelele perfecte ale lui Dumnezeu din primul plan. Atunci Dumnezeu a distrus toată Creația, aşa cum este descris în Geneză, după cum s-ar părea s-a descoperit pe Sine în mod ilogic folosindu-şi puterea Atotputernică pentru a distruge în mod arbitrar Creația. De asemenea, în aparență El îşi contrazicea propriile Sale legi deoarece El a distrus puterea lui Satan după ce odată i-a dăruit independența de acțiune. Atunci Dumnezeu a creat din nou şi a

reinstaurat puterea de liberă alegere pe care i-a dat-o lui Satan şi întregii Creații. Dumnezeu ar putea să-l distrugă pe Satan chiar şi acum şi să ne elibereze pe loc de sclavia mizeriei pământeşti, de imperfecțiuni, de inimi zdrobite, de moarte, folosind forța Sa materială atotputernică, dar n-ar face acest lucru deoarece lumii i s-ar răpi independența.

Din moment ce Dumnezeu i-a dat independență omului şi lui Satan, el îi poate elibera numai învățându-i să folosească corect puterea de a alege. (nota traducătorului *Satan* însemnă în ebraică *adversar*) Dumnezeu se bucură de starea Sa de Binecuvântare eternă în bucuria sa egoistă, dar El suferă din cauza existenței noastre tragice mizerabile, întârzie evoluția noastră pe pământ şi întârzie întoarcerea în paradisul înțelepciunii în-tot-emancipată. El încearcă mereu să folosească o forță superioară de Iubire Divină exprimată ca iubire parentală, prietenoasă, filială, care înconjoară iubirea conjugală pură, care convinge omul să abandoneze colaborarea sa cu diavolul care (colaborare) îl ajută şi îl întăreşte în a-l distruge (pe om).

Omul stă în mijloc, cu Dumnezeu pe o parte şi cu Satan pe cealaltă parte, fiecare fiind gata să-l tragă în oricare-ar-fi direcția în care omul doreşte să meargă. Omului îi revine faptul de a semnala lui Dumnezeu sau lui Satan în ce direcție vrea să meargă (sau să fie tras). Omul este perfect liber să acționeze fără a fi influențat de Dumnezeu sau de Satan, dar de câte ori el acționează corect sau ca un gând pur, care înnobilează, acesta este un semnal pentru Dumnezeu şi el este tras automat spre Dumnezeu, dar imediat ce omul gândeşte sau acționează într-un mod afurisit, el este automat tras spre Satan. Totuşi, fiind în mod etern o imagine a lui Dumnezeu, omul nu poate fi în mod etern înecat în iadul diavolului.

Oricât de persistent este omul în păcat, el nu poate suferi pedeapsa în mod etern. Diavolul îi promite fericire şi rezultă numai nefericire. Imediat ce omul înțelege (realizează) acest lucru, el începe să-şi dorească emanciparea şi pe Dumnezeu. Această dorință spre bunătate şi spre libertate serveşte ca un portal prin care Dumnezeu este invitat din nou să vină în viața fiului său generos şi să-l conducă spre locuința libertății. Nici măcar diavolul incomprehensibil nu poate distruge sufletul omului, deoarece omul este nemuritor în mod esențial şi bun în mod etern.

Diavolul este un parazit temporar

Orice diavol este un altoi pasiv, un parazit temporar pe copacul vieții, care poate fi amputat de cuțitul înțelepciunii posedate de către om.

Oricând omul inițiază acțiuni bune, el procedează aşa înspre beatitudinea paradisului, ascunsă în matca care generează viețile viitoare.

Dumnezeu ne convinge cu un şir fără sfârşit de întâmplări bune şi ne influențează pe noi spre binele nostru, pe când Satan ne tentează pe noi cu lucruri care arată plăcut, dar care sunt tipare ale răului ce produc o fericire trecătoare. Tiparele lui Satan sunt tentații, deoarece ele sunt născociri create pentru a induce în eroare în mod conştient, promițându-ne nouă binele şi dându-ne nouă răul în schimb.

În conformitate cu concepția dual a binelui şi a răului (Dumnezeu şi Satan) devine uşor de înțeles de ce este atât de mult bine împreună cu aşa de mult rău. Cerul şi pământul sunt în întregime producțiile tiparelor lui Dumnezeu de perfecțiune şi alei

lui Satan de imperfecțiune de a influența pe om. Frumosul răsărit, norii, ploaia, sunt create de Dumnezeu în beneficiul omului. Cataclismele, cutremurele, inundațiile au fost create de Satan pentru a-l face pe om să se simtă inconfortabil.

O arătare eternă a bunătății este materializată în Natură şi în viața omului, demonstrând că Dumnezeu încearcă să impresioneze omul şi să-l influențeze să-şi folosească liberul arbitru spre continuitatea beatitudinii. Satan, prin născociri (şiretenii) înşelătoare, aparent plăcute ale actelor furnizate de fericirea temporară lăcomie, pofte trupeşti, încearcă să-l mențină pe om legat de pământul limitat care creează mizerie (suferință). Isus, ca manifestare a lui Dumnezeu, a venit să vorbească despre Regatul Etern al Raiului, asupra acelui punct de plecare pe care nici o supărare (durere) nu-l poate zdrobi cu piciorul. Satan a indus în eroare omul spre a căuta fericirea permanentă în lucruri materiale nepermanente.

Dumnezeu l-a făcut pe om nemuritor. EL trebuia să rămână pe pământ ca un nemuritor. El privea drama schimbării cu o minte nemuritoare a neschimbării şi după ce a văzut schimbarea care dansa pe scena neschimbării, el trebuie să se reîntoarcă la pieptul binecuvântării (fericirii), atunci răul s-a strecurat înăuntru. Făcând ca omul să se concentreze pe schimbările vieții şi asupra aparențelor vizibile mai degrabă decât pe ceea ce stă dincolo de (dedesubtul) imortalitatea în toate lucrurile şi astfel l-a făcut să conceapă ideea falsă a morții sau a anihilării complete.

Filmul vieții omului, naşterea sa, viața pe pământ şi moartea văzute pe ecran produc o conştiință fericită a naşterii sale şi tristul concept al morții sau sfârşit, doar că ignoranță Satanică ascunde privirii filmul vieții prenatale ale omului şi experiențele post-natale şi arătându-ne nouă un timp această dramă a vieții, iar apoi coborând cortina, a produs în noi concepția greşită numită moarte.

Nu neg experiența schimbării numită moarte, dar o consider doar ca o verigă care se mişcă spre în afară într-un lanț al imortalității, din care totul este ascuns privirii noastre. A spune că moartea sau schimbarea nu există, este ne-metafizic şi este greşit. Pentru a uita acest lucru îngrozitor, moartea înşelătoare, omul ar trebui să privească toate schimbările ca dansând la pieptul (piept-locul în care apar gândurile, conştiința, pasiunea, afecțiunea) neschimbării. Omul ar trebui să privească la oceanul neschimbat al infinității ca la nişte valuri mici ale schimbării care apar şi dispar.

Moartea supernaturală versus moartea dureroasă

Dacă Adam şi Eva nu ar fi încălcat dorințele lui Dumnezeu, iar descendenții lor nu şi-ar fi permis lor înşile să fie influențați de ignoranță ereditară, atunci omul modern nu ar fi trebuit să fie martorul morților angoasante prin accidente şi boli.

Omul a apărut pe pământ fiind materializat de către Dumnezeu, și trebuia să trăiască pe pământ, să privească la naștere, subzistență, maturizare și la întoarcerea la trup fără durere sau suferință în perfecțiunea completă. Atunci, așa cum este posibil să privești procesul lent al unei flori crescând (budding), maturizându-se și dispărând pe ecranul pe care este proiectat filmul, tot la fel omul ar trebui să-și privească filmul vieții pe ecranul conștiinței prin stadiile de la copilărie până la maturizarea completă și apoi dispariția întru Dumnezeu prin propriul său acord și prin puterea sa de dematerializare.

Omul ne mai fiind în armonie cu Dumnezeu, și-a pierdut puterea de dematerializare, așa că este înspăimântat de filmul vieții sale care s-a încheiat în mod prematur chiar înainte să termine să vadă întreaga imagine perfectă a vieții sale schimbătoare. Această retragere prematură din filmul vieții produce suferință din cauza atașamentelor față de acele filme ale trupului și conștiinței cunoscută în lume ca teribila moarte prin suferință.

Noi muritorii avem atâtea concepții greșite despre moarte încât aceasta a crescut în importanță și ne-a fixat pe noi în ideea de anihilare și suferință în loc să fie văzut ca un fenomen necesar în pașii succesivi pe care sufletul trebuie să-i urmeze ca să se poată reîntoarce de la starea de schimbare la starea de neschimbare. Este necesar ca moartea sau schimbarea să apară astfel încât sufletul să poată să termine să privească filmul vieții și să fie eliberat pentru a se întoarce înapoi acasă în imortalitate.

Satan a văzut (înțeles) că ar fi foarte simplu dacă copiii nemuritori ai lui Dumnezeu, după ce au privit la o existență perfectă pe pământ cu o atitudine neschimbătoare, s-ar întoarce înapoi din nou la nemurire (imortalitate), astfel că Satan a creat tipare imperfecte sau falsificate cu o imagine perfectă a vieții înainte ca aceasta să fie completată, și astfel a provocat durere mentală și trupească prin înșelare. Această insatisfacție care a provenit de la imaginea unei vieți distruse în mod prematur, a creat în om dorința de a vedea imagini perfecte ale vieții ca să privească la ele până când acestea sunt complete.

De atunci imaginile nemuritoare ale lui Dumnezeu au uitat nemurirea lor deja perfectă și au început să introducă imperfecțiuni înșelătoare în dramele perfecte ale vieții puse în scenă pe ecranul timpului. Începând de atunci nemuritorii au venit și au plecat de pe pământ prin legea cauzei și efectului care guvernează dorințele. Începând de atunci, legea cauzei și efectului a afectat sufletele libere ca și Legea Karmei (a acțiunii) care le ține legate de pământ.

Această lege a cauzei și efectului care închide într-o închisoare sufletele pe pământ în regatul lui Satan al finitudinii, a fost numită "reîncarnare".

Cum să distrugi Reîncarnarea

Sufletele nemuritoare pot doar să aștepte să fie libere distrugând complet toate semințele dorințelor pământești prin contact divin cu Dumnezeu prin meditație. Acest lucru reamintește sufletului împlinirea fără de sfârșit în moștenirea nemuritoare a Binecuvântării care face ca dorințele pentru căile pământești să fie nenecesare și ridicole.

Emanciparea din reîncarnare este de asemenea posibilă prin a juca drama trăită a unei vieți perfecte cu sănătate, abundență și cu înțelepciune pe ecranul conștiinței; aceasta însemnă că, dacă cineva poate să îndepărteze conștiința bolii și să nu se teamă de boală dacă aceasta vine și să nu-și dorească sănătate în timp ce suferă de o boală, atunci cineva își poate reaminti sufletul cuiva, care era întotdeauna bine și nu era nici bolnav, nici sănătos. Dacă putem simți și ști că noi suntem copiii lui Dumnezeu și în această calitate posedăm totul, așa cum și tatăl nostru Dumnezeu are totul, deși putem fi săraci sau bogați, putem fi liberi. Dacă putem simți că avem cunoașterea divină,

deoarece suntem făcuți după imaginea lui Dumnezeu, totuși omenește vorbind, știm puțin - atunci putem să ne eliberăm de reîncarnare.

Teama de boală şi dorința pentru sănătate muritoare, teama de sărăcie şi o dorință pentru opulență, sentimentul de lipsă de cunoaştere precum şi dorința de a cunoaşte totul, aparțin domeniului ignoranței. Bineînțeles, dacă suntem răniți cu boală, eşecuri sau ignoranță nu trebuie să mai continuăm să rămânem aşa. Ar trebui să depunem eforturi pentru sănătate, prosperitate şi înțelepciune fără să ne temem de eşec.

Cât timp se luptă, omul ar trebui să ştie că lipsa sa pentru sănătate, prosperitate şi înțelepciune sunt născute din iluzie, deoarece el are deja tot ce are nevoie în puternicul său sine interior. Din cauză că şi-a imaginat în mod greşit că nu are aceste lucruri, fiind într-o companie ignorantă din punct de vedere spiritual, muritoare – de aceea le ducea lipsa. Tot ce trebuia să facă era să gândească corect şi nu să lupte să dobândească lucruri. El are nevoie doar să ştie că are deja totul.

Era odată un prinț sănătos, bogat şi înțelept şi el a visat că era sărac, iar în vis a strigat: „o, sufăr de cancer şi mi-am pierdut toată înțelepciunea şi bogățiile". Soția lui, regina, s-a trezit şi l-a stârnit, spunând: „Uite, prințe, râzi şi înveseleşte-te, pentru că nici nu suferi de vreo boală, nici nu ți-ai pierdut bogățiile, ci stai confortabil alături de mine, în sănătate şi înțelepciune, în regatul tău. Doar ai visat despre aceste catastrofe. "

Aşa este şi cu omul ignorant. El visează despre lipsă şi eşec, când el ar putea să-şi revendice dreptul său prin naştere de bucurie, sănătate, şi o mulțime, ca fiu al celui care face legea in univers. El acum trăieşte în regatul său perfect, dar visează rău.

Dorința constantă pentru sănătate şi prosperitate care este atât de mult cântată în organizațiile spirituale moderne, este calea spre sclavie. Mai întâi trebuie să-l căutăm pe Dumnezeu şi apoi să găsim sănătatea şi prosperitatea prin El. Cerşetorii primesc numai partea unui cerşetor, pe când un fiu al lui Dumnezeu primeşte partea fiului. Iată de ce Isus a vorbit despre faptul de a căuta şi a cunoaşte regatul lui Dumnezeu mai întâi. *Când acest lucru a fost realizat, atunci sănătatea şi prosperitatea se vor adăuga. Dobândirea unei înțelepciuni şi tot ceea ce mai are nevoie sufletul omului vor fi primite ca un drept divin primit prin naştere.*

Este mai bine să simți prin vizualizare şi prin contact Divin în meditație că deja eşti perfect în sănătate şi înțelepciune şi ai abundență, mai degrabă decât să încerci să reuşeşti prin a cerşi sănătatea, prosperitatea şi înțelepciunea. De fapt,eforturile muritoare ale omului sunt legate de legea cauzei şi efectului. Omul nu poate primi mai multe decât merită. Prin metoda cerşirii, nici o ființă umană nu poate îndeplini dorințele sale fără de sfârşit, dar prin realizarea (conştientizarea) faptului că este unul cu Dumnezeu, omul poate avea tot ce are nevoie.

Omul nu poate avea nemurirea (imortalitatea) cerşind-o sau având o dorință pentru ea. El ar trebui să ştie că el deja este nemuritor şi că aşa numita moarte este doar un vis.

Conform planului lui Dumnezeu, omul ar trebui să fi avut experiența maturizării ieşind din copilărie şi din tinerețe spre bărbăție, dar n+ar fi trebuit niciodată să moară de bătrânețe sau de boală. Chiar dacă omul devine bătrân, el nu ar trebui niciodată să moară din cauza unei boli sau să sufere o moarte dureroasă. În drama vieții şi a morții, atunci când a privit cu înțelegere divină, nu poate să existe durere în moarte, ci doar arătarea sau oprirea filmului vieții la voință, fără durere fizică sau mentală.

Originea durerii

Forța care curge în afară, care se luptă să păstreze toate lucrurile în manifestare, a văzut că fără durere oamenii nu-şi creează dorințe pământeşti care să-i țină aici, astfel că a fost creată iluzia durerii (suferinței), ceea ce este un fenomen pur mental. Durerea bolii şi a morții creează dorința pentru sănătate şi viață, iar pentru a avea sănătate şi viață imaginea nemuritoare a lui Dumnezeu trebuie din nou şi din nou să se întoarcă pe pământ pentru a completa creşterea (maturizarea) sa înceată din ignoranță spre iluminare.

Satan îşi apără propriul țel, deoarece durerea fizică şi grijile sunt acelea care sunt cauza faptului că sufletele închise în închisoarea materiei să caute libertate în Dumnezeu. Sufletul pur unui copil simte foarte puțină durere. Un prieten al unui doctor ortoped mi-a spus că copiii se iau la întrecere unii cu alții care membru deformat să fie operat mai întâi, pe când adulții trebuie să fie convinşi săptămâni de-a rândul şi la momentul operației sunt depăşiți de emoții şi de teamă.

Omul, din fericire, a descoperit anestezicele pentru a neutraliza durerea. La origine, omul avea un puternic autocontrol şi o minte care nu era ataşată şi impersonală şi astfel nu simțea durerea atunci când corpul său era rănit. El putea să-şi privească corpul propriu fără să simtă durere aşa cum cineva poate fi martorul unei operații pe corpul altcuiva fără să devină excitat din punct de vedere mental sau fără să sufere durere fizică.

Deşi o mamă simte o teribilă agonie atunci cânt propriul ei băiat moare, nu simte la fel atunci când aude de moartea băiatului unui străin. Aşa că omul simte agonia accidentului şi a bolii în propriul său corp, dar nu şi suferința altora. Acest lucru se datorează apropierii (proximității) ataşamentului continuat. Copilul fermierului care este rezistent la apă, la foc, este mai puțin sensibil, simte mult mai puțină suferință fizică decât fiul unui om bogat, care este crescut sensibil. Dacă nu ai teamă sau imaginație nervoasă, vei simți mai puțină suferință.

Isus a fost tentat în sălbăticie de fiare sălbatice ale pasiunii şi de **fierce** dorințele mortale ale foamei şi ale foamei pentru regate materiale, trimise de Satan cel Cosmic.

Originea Răului

Există mai multe cauze care pot fi arătate la originea răului. Unii oameni spun că sunt datorate propriilor greşeli ale omului şi nici Dumnezeu sau o altă putere rea, cum ar fi Satan cel conştient, nu sunt responsabile de tot răul din lume.

Deşi răul este relativ şi se datorează lipsei de armonie față de legile lui Dumnezeu, dacă loveşti un perete de piatră cu articulațiile tale, rezultatul care nu poate fi negat este o durere groaznică, acest rezultat nu va fi creat sau dorit de către zid, ci se va datora ignoranței tale în încercarea ta de a lovi zidul.

În acelaşi mod, se poate spune că Dumnezeu este eternul zid de piatră al bunătății şi oricine care este destul de nebun că să-şi folosească greşit inteligența şi în încercarea de a acționa împotriva binelui va ataşa o durere rea şi suferință. Dumnezeu este bun. Noi am fost făcuți după imaginea Sa, înzestrat cu darul liberului arbitru

pentru a ne armoniza cu Natura Sa de Bunătate, Pace şi Nemurire, iar aceia care nu mai sunt în armonie cu El, făcând acțiuni rele sunt ataşate de suferință.

Un băiețel care este înzestrat cu rațiune se poate bucura de sănătate perfectă şi de protecție sub disciplina strictă a mamei sale, dar atunci când creşte spune: „Mamă, ştiu că sunt în siguranță sub îngrijirea ta, dar mă întreb de ce mi-a dat puterea liberului arbitru, dacă mereu tu eşti cea care decide cum trebuie să acționez? Mamă dragă, vreau să aleg singur şi să descopăr în ce stă binele meu şi ce mă conduce la suferință?”

Mama îi replică: „Fiule, este în regulă ca tu să ceri de la mine dreptul de a folosi liberul arbitru. Atunci când tu erai neajutorat, iar rațiunea ta înmugurea în exprimare completă, te-am ajutat şi te-am hrănit prin iubire maternă care îi protejează pe bebeluşi. Acum totuşi ai crescut, rațiunea ți-a deschis ochii şi tu trebuie să depinzi de liberul arbitru şi de judecată pentru a te călăuzi să faci ceea ce-ți va produce bunăstarea.”

Astfel aventurile tinere în lumea nepăzită, cu o rațiune semi-dezvoltată, primul lucru pe care-l face este să intre într-o luptă şi să se expună răului, rezultatul fiind un picior rupt sau un ochi vânăt.

În exact acelaşi mod Mama Divină protejează fiecare bebeluş prin intermediul iubirii instinctive a părinților până la maturizare, iar atunci bebeluşul trebuie să se protejeze singur prin exercițiul rațiunii. Dacă copilul îşi foloseşte rațiunea corect, el devine fericit, dar dacă rațiunea nu este folosită, atunci răul este precipitat prin folosirea greşită a rațiunii.

Mulți intelectuali pretind că răul este mai mult subiectiv decât obiectiv. Acesta nu este complet adevărat. Poate fi explicat că cea mai mare parte de rău este datorat ignoranței omului. De exemplu, obiceiul supra-indulgenței fizice şi răul care derivă din aceasta, indiscrețiile, bolile şi strânsoarea tentației nu apar până când omul, printr-un act de judecată eronată, se uită pe sine şi prin infracțiuni repetate permite conştiinței ca aceasta să devină un obicei.

Toate obiceiurile, bune sau rele, controlează sau fac ca mintea să fie sclavă numai după ce voința şi-a permis ei însăşi să fie depăşită de acțiuni repetate, bune sau rele, născute din judecată bună sau rea, după caz. Astfel se poate spune că judecata bună a omului şi voința sa, acționând sub influența sa produc numai bine, pe când ignoranța sau judecata greşită (rea) şi voința sa acționând în mod repetat sub influența sa este responsabilă de tot răul. Din acest punct de vedere binele şi răul sunt în mare parte subiective în loc să aibă originea într-o anumită putere obiectivă.

Se poate pune întrebarea de ce anumiți copii se nasc cu tendințe speciale de autocontrol, iar alții cu tendințe de slăbiciune. Anumiți intelectuali por arăta că ereditatea este cea responsabilă pentru tendințele bune sau rele ale trăsăturilor într-un copil. Atunci vine întrebarea: “De ce un Dumnezeu imparțial ar face un copil să înceapă cu o ereditate bună și cu un creieir bun, înclinat numai spre tendințe bune, iar un alt copil cu o ereditate rea și cu creierul unui prost înclinat să facă numai rău, sub influența constrângătoare a instinctelor fiziologice rele?”

În conformitate cu legea reîncarnării și cu Legea Karmei sau legea cauzei și efectului, care guvernează acțiunile tuturor persoanelor, este explicat că sufletul atrage către el o ereditate bună sau rea și un creier bun sau rău în funcție de obiceiurile pre-natale formate în perioada încarnării trecute, care a precedat moartea, în ultima încarnare și renaștere în această viață. De aceea (there-fore) se poate spune că judecata

bună sau rea din toate încarnările, lucrând prin intermediul legii cauzei şi efectului, care guvernează toate acțiunile umane, creează obiceiuri bune sau rele și aceste obiceiuri bune sau rele creează tendințe ereditare bune sau rele și astfel toate relele vin de la judecata greșită.

Toate acestea sunt foarte bine spuse, şi anume că răul este subiectiv, dar nu explică de ce milioane de bacterii și armate virulente, invizibile de germeni se mișcă în tăcere pe pământ, căutând, ca niște lăcuste care devorează să distrugă recolta vieții oamenilor.

De ce este ușor pentru majoritatea oamenilor să fie tentați material? De sunt ei inactive din punct de vedere spiritual și de ce fac ei exact acele lucruri care le provoacă durere? De ce există moarte prin inundații și cataclisme? De ce se omoară oamenii între ei în război?

De ce există canibalism în Natură? De ce puiul de somon trăiește în trupul mamei sale? De ce peștii mari îi înghit pe cei mici? De ce apar emoțiile gândurilor judecății greșite: gelozie, răzbunare, lăcomie și egoism în mintea tuturor oamenilor care au fost făcuți după imaginea (chipul și asemănarea) lui Dumnezeu?

Dacă omul este imaginea lui Dumnezeu,, iar Dumnezeu este bun, atunci deducția logică este că omul nu poate deveni altceva decât bun. Războaiele mondiale pot să fie rezultate din egoismul industrial, din emisia egoismului naționalist și lăcomia de posesiune, dar de ce nu a fost el evitat de discuțiile parlamentare?â

Gândește-te la bucuria pescuitului. Păcălești peștele cu mâncarea pusă în cârlig și cu cât se luptă mai mult peștele pentru viața lui, cu atât mai mult te bucuri și spui: “O, este un joc cu pești.” Ți-ar place să schimbi locul cu peștele? Gândește-te la azteci, care obișnuiau să scoată afară inima prizonierilor lor de război șase sau șapte sute o dată, în fața zeilor, idolilor lor. Gândește-te la arderea pe rug a vrăjitoarelor și a martirilor sub zelul credinței creștine.

Gândește-te la războiul cruciadelor, liptă dusă pentru învățăturile creștine, care predică numai iubirea pentru dușmani. Gândește-te la bolile nenumărare care infestează plantele și animalele care nu au liber arbitru și care în consecință nu pot atrage rele pre-natale datorită unei karme rele.

Bunăstarea eternă a animalelor preying on unul față de altul și bătălia lucrurilor opuse în Natură, arată în mod distinct că există o forță rea care folosește germeni, judecata greșită a oamenilor, instinctele canibalistice, care sunt vibrații greșite rezultate din acțiunea greșită a omului și creşte tentația de a acționa greșit în moduri infinite încercând să distrugi eforturile ale Infinitului Bine care încearcă să se exprime pe El în modalități bune infinite.

Noi ne gândim că, dacă am fi Atotputernici, am putea crea o lume mult mai bună decât aceasta. Am putea eradica din această lume cancerul, accidentele, slăbiciunile, răzbunarea, furia, lăcomia, crima, foamea, lepra, canibalismul, lăcomia industrială din care a rezultat criza (depresiunea) economic, cutremurele, inundațiile, vremea rea, beția, moartea dureroasă, plictiseala, bătrânețea, disperarea, bacteriile otrăvitoare, tragediile vieții şi aşa mai departe.

Am fi creat o lume cu o luptă fericită, nu cu o lupta dureroasă, şi o stare a minții mereu veselă pentru toți oamenii, diferită de boală sau de plictiseală. Am fi făcut ca trupul să aibă calitățile azbestului, iar bolile, să se schimbe în conformitate cu ordinele voinței noastre. Ne-am fi creat trupuri în atelierele materializării şi auto-întineririi.

Am fi creat o varietate de ocupații cu o varietate de acțiuni, toate conducând la fericirea infinită, fără sfârşit, mereu nouă. Cetățenii buni ar fi fost materializați din eter la voință, exact aşa cum Dumnezeu a creat pe primul om şi prima femeie, şi ne-am fi dematerializat noi înşine în Conştiința Cosmică după ce am fi încheiat cu success distracția pe pământ.

Teologii orbi şi oamenii superstițioşi au făcut un dragon din Satan, care a trebuit să fie ucis de sabia unui cavaler cuceritor. Intelectualii moderni încearcă să explice Satan deoparte ca o idee aproape subiectivă, născută din ignoranță. Anumite denominații (nota traducătorului: religii aflate la început de "carieră") spirituale ne fiind capabile să explice existența răului într-un Dumnezeu complet bun, neagă complet, orbește până şi existența răului.

Noi am descoperit că Isus, a căui cunoaştere a fost născută din intuiție, a vorbit în mod distinct de Satan conştient care L-a ademenit în sălbăticie şi L-a tentat cu fiarele sălbatice ale tiparelor rele aşezate cot la cot cu tiparele bune ale lui Dumnezeu. Această forță conştientă vine în forma micilor tentații la oamenii obişnuiți. Existența unor asemenea relre este motivul pentru care Isus s-a rugat: "Să vină Împărăția Ta", ca omul să-şi poată folosi independența şi să acționeze corect, iar el să poată înlocui Împărăția răului cu Împărăția lui Dumnezeu.

Satan, ca un pescar, a aruncat o plasă de iluzii peste toată omenirea şi mereu încearcă să tragă după sineomul înspre sclavia iluziei, moarte şi finitudine. Satan tentează umanitatea prin tentația (momeala) lăcomiei şi promisiunilor de plăcere şi conduce oamenii la distrugere şi reîncarnări continuu dureroase. El ține sufletele, ca pe nişte peşti, în iazul (bazinul) finitudinii şi depune icrele ale dorințelor pentru propria folosință distructivă.

Pentru toate tiparele de bine create de Dumnezeu, Satan a creat tipare corespunzătoare de rele psihologice. Dumnezeu a creat înțelepciune, iar Satan – ignoranță. Dumnezeu a creat tot binele, Satan – tot răul. Dumnezeu a creat simțul văzului, mirosului, gustului, auzului şi pipăitului pentru ca ele să fie servitorii omului, aducându-i fericire. Satan, prin tentație, în face pe om sclavul simțurilor şi provoacă mizeria rezultantă.

Simțul auzului, mirosului şi văzului pot fi supraevaluate cu un efect mic de supraevaluare. Foarte puțini oameni sunt destul de nebuni ca să strângă din ochi atât de mult până ce devin orbi. Nimeni nu poate mirosi flori sau parfumuri destul de mult timp pentru a provoca moartea. Foarte puțini oameni pot să-şi creeze surzenia ascultând continuu muzică bună. Bineînțeles, simțul vederii poate fi tentat de frumusețea fizică şi să rezulte o serie de judecăți greşite şi mizerie. Simțul auzului poate fi prost folosit şi pierdut prin exersarea tragerii cu tunul sau alte explozii zgomotoase. Simțul mirosului poate fi viciat, dar el este acela care face cel mai puțin rău dintre toate simțurile şi poate suporta multe abuzuri fără revanşă**.**

Gândeşte-te ce consecințe îngrozitoare urmează atunci când simțul gustului sau al pipăitului este supraevaluat. Cât de uşor este să mănânci prea mult şi să accelerezi moartea prin indigestie. Cât de uşor este pentru majoritatea oamenilor să-şi permită autoindulgența în tentația fizică şi indiscreția şi să atragă asupra lor boala, plictiseala, dezastrul social şi matrimonial, gelozie, crimă şi aşa mai departe. Dumnezeu a vrut ca omul să procreeze speciile sale prin materializare, dar Satan, prin proasta folosire a puterii dăruite de Dumnezeu a liberului arbitru, a creat îndemnul fizic şi complicațiile

infinite pentru a menține mintea omului departe de fericirea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a creat beatitudinea infinită, Satan a creat cea mai mare tentația dintre toate – cea a trupului (cărnii).

Este greşit să ai copii buni prin legea comună a procreerii? NU, dar aminteşte-ți că legea procreerii a lui Satan şi proasta folosire a ei poate fi depăşită numai prin moderație în căsătorie şi prin auto-control şi prin fericitul contact cu Dumnezeu în meditație, şi nu prin renunțare ipocrită. Atunci când fericirea lui Dumnezeu, simțită în meditație cu nemişcare respirației rămâne continuu în suflet, atunci tentația fizică se evaporă pentru totdeauna prin contrastul cu fericirea sa mai mare. Adevărata libertate nu poate fi realizată în nici un alt mod.

Fericirea în Dumnezeu este mai tentantă decît toate tentațiile. Exact aşa cum, este refuzat opiumul unei persoane dependente de opium şi aceasta se îmbolnăveşte sau moare, tot la fel se întâmplă, omul moare în ignoranță, cu excepția cazului în care se scapă de legile lui Satan – care au devenit o a doua natură a omului – în mod gradat.

Încercând să dobândească autocontrolul, prin simțurile torturate, individul ăşi dezvoltă ipocrizia, de aceea Sfântul Paul a spus: „Este mai bine să te căsătoreşti, decât să arzi.” Moderația în căsătorie, suplimentată de gustul Beatitudinii infinite a profundei meditații şi a Iubirii Divine necondiționate în suflet este o cale mai bună spre libertate decât a căii pământene spre reîncarnare prin procreare fizică. Omul care a atins complet Beatitudinea Divină, poate să nu se căsătorească. Dacă o face, aşa cum a făcut-o Lahiri Mahasaya (gurul gurului meu), este numai pentru a arăta oamenilor cum poate conştiința lui Dumnezeu să îmblânzească tentația şi cum poate iubirea lui Dumnezeu spiritualiza iubirea conjugală şi cum poate aceasta exista în toate condițiile vieții.

Din moment ce iubirea lui Dumnezeu este mai tentantă decît tentația, putem să-l iubim pe Dumnezeu chiar şi când ne iubim soția (soțul). Se poate să ne iubim soția (soțul) cu iubirea pentru Dumnezeu şi nu cu iubirea trupului. A-ți iubi soția numai într-un mod material însemnă să-l inviți pe Satan să aibă de a face cu tine şi aceasta conduce la plictiseală, la distrugerea iubirii celei mai minunate şi la separare. A-ți iubi soția cu iubirea pură a lui Dumnezeu şi să trăieşti cu ea o viață de auto-control prin dezvoltare mentală şi să creezi copii spirituali este o cale nobilă de a trăi. A fi înnecat de griji materiale, letargie, prea multă muncă, lăcomie pentru bani, auto-indulgență în amuzament, a cumpăra mai multe lucruri şi a fi sclav pentru bani şi a nu avea deloc timp pentru Dumnezeu te conduce la mizeria regatului lui Satan. O căsătorie fericită, mulțumită, simplă, armonioasă, cu auto-control şi meditație, te conduce la Dumnezeu.

Dumnezeu crează iertarea, Satan crează răzbunarea. În aceeaşi manieră, Dumnezeu crează calmul, lipsa de teamă, lipsa de egoism (altruismul), spiritul frăției, pacea, iubirea, înțelegerea şi fericirea şi pentru fiecare dintre acestea Satan a creat opusul psihologic: agitația, (mentală), teama, lăcomia, egoism individual şi material, războiul, furia, ura, crima şi gelozia în loc de înțelegere, ignoranța în loc de înțelepciune şi necaz în loc de fericire.

Sclavia simțurilor a fost creată pentru a învinge fericirea în autocontrol. Egoismul național, falsul simț al patriotismului, egoismul industrial şi mândria națională au fost create de către Satan pentru a distruge spiritul minunat al frăției, înțelegerea internațională şi legea egalității create de către Dumnezeu. Conştiința, vocea lui Dumnezeu, întotdeauna îți comunică prin gesturi cum să faci lucrul corect.

Tentația, vocea lui Satan, te convinge prin linguşiri să faci rău. Aminteşte-ți că Satan a adus boala, cataclismul, foametea, durerea, moartea, conflictul şi imperfecțiunea în Natură, în aşa fel încât omul poate să-şi dorească să aibă un pământ (o încarnarea pe pământ) perfect, şi să se întoarcă iar şi iar la viața pe pământ, acolo unde guvernează Satan şi niciodată să nu se întoarcă la SPIRIT. Lasă-ne pe noi, printr-o trăire perfectă, Statele Unite ale Lumii care sunt spirituale, să facem Raiul lui Dumnezeu din imperfecțiunea pământească a lui Satan. Lasă-ne asă ajutăm tiparele lui Dumnezeu, pentru a lua loc proiectelor lui Satan.

Credința într-un Satan obiectiv explică originea tuturor relelor, care nu poate fi explicată de ignoranța omului individuală sau colectivă subiectivă. Tu eşti liber, deci atunci când eşti tentat, sau furios sau gelos sau egoist sau lacom sau răzbunător sau fără odihnă, aminteşte-ți că Satan îți cere să vii de partea lui. Aminteşte-ți de fiecare dată când eşti stăpân pe tine: moderat, calm, înțelegător, neegoist, iertător şi când practici meditația, tu îl inviți pe Dumnezeu să te ajute. Aminteşte-ți că peste toate tu eşti un agent liber care este dotat cu liber arbitru şi că Satan te poate influența doar atunci când comanzi ție însuți să-ți permiți tentațiile tale.

Aminteşte-ți, Dumnezeu îți poate răscumpăra datoria atunci când acționezi în concordanță cu Legile Sale de a trăi corect în fiecare zi. Aminteşte-ți, de asemenea, că tu eşti în mijloc cu Satan stând la stânga ta, cu regatul său de suferință şi cu Dumnezeu care rămâne la dreapta cu regatul Său de fericire. Rămâne cu tine, chiar dacă îi permiți lui Satan să te tragă înspre partea lui, sau chiar dacă îi ceri lui Dumnezeu să te tragă pe partea Lui, de libertate eternă.

Aminteşte-ți de fiecare dată când eşti tentat să procedezi greşit, nu este singura mintea ta subiectivă care te tentează, ci şi obiectivul Satan şi prin recunoaşterea acestui lucru, să refuzi să colaborezi cu el, în felul acesta fiind distrus.

Satan poate lucra ca o conştiință greşită subiectivă în om sau el poate deveni rău obiectiv în Natură. Mulți oameni cred că această concepție a lui Satan ne învață dualitatea şi nu concepția unui singur Dumnezeu, care doar El există în Cosmos. Nu este adevărat. În esență, în realitate nu există decât Spirit, care este singura substanță în existență, întotdeauna existentă, întotdeauna conştientă, întotdeauna noua Beatitudine.

Aşa cum oceanu, atunci când este calm poate exista fără furtună şi valuri, tot la fel Spiritul, prin retragerea valurilor manifestării poate exista ca Unicul Dumnezeu, ca unica realitate, dar atunci când oceanul este în mişcare, noi trebuie să luăm la cunoştință o a doua forță, furtuna, care divizează unicul ocean în mai multe valuri mici sau mari care luptă, fiind în mod reciproc distructive.

În crearea Cosmosului Dumnezeu trebuie să folosească forța cosmică a iluziei lui Satan pentru a produce în noi iluzia substanțelor finite. Aşa cum valurile nu se schimbă şi nu fac rău oceanului, în ciuda acestui fapt valurile mari sunt distructive pentru valurile mici, tot în aceeaşi manieră Dumnezeu, manifestându-se ca valuri finite, imperfecte, de creație, nu este afectat în esență, deşi obiectele finite se ciocnesc perpetuu şi se distrug unul pe celălalt. De fapt, răul iluziei există numai în formă, nu în esența Spiritului. Atâta timp cât există Creație, tot atâta timp va exista concepția imperfecțiunii, deoarece iluzia formală care produce în substanța infinită conştiința fenomenului finit este născut din iluzia cosmică.

Spiritul este perceput ca singura realitate, singura substanță eternă care există, atunci când o persoană intră în starea de Samadhi profund (eşti una cu spiritul), şi vede

oceanul Spiritului fără valurile creației. După atingerea acestei realizări, o persoană este justificat să spună că nu există Satan nici obiectiv, nici subiectiv, ci numai mereu-noul, întotdeauna fericitul Spirit. Totuşi, cât timp creația este doar percepută, o persoană trebuie să admită adevărul aparenței dualității. Dumnezeu sau Satan sunt fapte, chiar dacă ultimul există numai în iluzie, şi nu în realitate. Dacă visezi şi te loveşti la capul din vis de un zid din vis, o să ai o suferință în vis. Atunci când visezi nu poți nega durerea ce rezultă dintr-o ciocnire a unui cap din vis cu un zid conceput în vis. În acelaşi mod noi visăm iluzia universului şi nu putem spune că Satan sau răul sau durerea, boala şi materia nu există. O persoană care s-a trezit la Conştiința Cosmică şi a uitat Visul Iluziei Cosmice poate spune: „Ah, nimic nu există decăt Dumnezeu pur şi etern – Unicul Spirit."

Pe când Isus se străduia să atingă starea finală de cea mai mare înțelepciune, răul acumulat, subiectiv, şi obiectiv, născut din obiceurile iluzorii ale incarnarilor,prin amintirea unei scurte fericiri trăite născută în contact cu lucrurile finite temporale a început să-l tenteze, să-l sfătuiască contrariul de la (n. t.: calea spre) Dumnezeu.

Isus nu a negat acest rău. El l-a recunoscut şi i-a distrus forța care îl lega (nota traducătorului: de obiceuri) cu ajutorul sabiei înțelepciunii, spunând: „Mergi în spatele meu, Satan" ceea ce semnifică: „Fie ca iluzia să rămână în spatele sufletului meu care progresează înspre Dumnezeu." Să nu negi răul subiectiv sau obiectiv în timp ce eşti în iluzie, ci priveşte tiparele distructive ale răului de oriunde ca pe tentații (ispite) din tine şi ca imperfecțiuni şi lupte (conflicte) în Natură.

Reunifică-ți tiparele bunătății în conştiință şi în rațiunea ta şi în prezența lui Dumnezeu, ca frumusețe în toată natura. Întăreşte-ți conştiința bunătății şi în ea este lumină care este dată la o parte de întunericul răului. După ce ai făcut cu succes aceasta, să spui: „Nimic nu există, decât bunătatea lui Dumnezeu."

Pentru omul obişnuit, Satan apare ca idei subiective care îl momesc în mod subtil prin obiceurile pre-natale sau post-natale. Pentru cei foarte avansați, Satan ia forme obiective şi foloseşte voci vibratorii în ultima lui încercare de a descuraja maestrul care zboară înspre Dumnezeu care încearcă să rămână complet în afara rețelei de iluzii satanice.

Astfel a fost atunci când Satan l-a văzut pe Isus aproape de emanciparea (evoluția) completă în Dumnezeu, a luat o formă obiectivă, a vorbit cu El, şi i-a promis fericirea temporară pe care toate tiparele vieții pot să şi-o permită, dacă Isus L-ar fi abandonat pe Dumnezeu. În sălbăticie, atunci când Isus s-a bucurat de Beatitudinea Divină a contactului cu Dumnezeu, Satan a folosit fiarele sălbatice ale pasiunii, lăcomia şi posesiunea şi aşa mai departe pentru a-l descuraja (îndepărta) de la realizarea (conştientizarea) înțelegerii Divine.

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu pe pământ, El nu ar fi fost tentat şi El nu ar fi arătat semnele unei lupte mentale, aşa cum a făcut-o atunci când a spus: „Tată, dacă Tu vrei, înlătură această cupă de la mine; în ciuda acestui lucru, Voința Ta şi nu a mea va fi îndeplinită." Şi tot el a spus: „Tatăl meu, Tatăl meu, de ce m-ai uitat?"

Chiar şi după crucificare, în stare astrală Isus a trebuit să se purifice pe Sine de toate urmele (rămăşițele) iluziei. De aceea El i-a spus Mariei la care a apărut prima dată: „Nu Mă atinge, deoarece nu am urcat încă la Tatăl Meu." Isus se elibera pe El însuşi de toate iluziile şi atunci când aceasta s-a încheiat, el a atins starea completă de

auto-Maestru, şi a putut să-şi materializeze corpul la voință și astfel a apărut pentru 40 de zile discipolilor Săi.

CAP. 4 DE CE A POSTIT ISUS –
CUM DESCINDE CONŞTIINȚA CHRISTICĂ
ÎN CONŞTIINȚA UMANĂ

„Şi Isus, fiind plin de Duhul Sfânt, S-a întors din Iordan şi a fost condus de Spirit în sălbăticie (pustie), fiind ispitit (tentat) de diavol timp de 40 de zile. Şi în aceste zile el nu a mâncat nimic: şi atunci când s-au încheiat (zilele), el a flămânzit în continuare. Şi diavolul i-a spus:"Dacă tu eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte pietrei acesteia să se facă pâine." Isus i-a răspuns, spunându-i: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt (care iese din gura) al lui Dumnezeu"."

(Luca 4:1-4)

Conştiința lui Isus, omul, a simțit limitarea trupului şi a început să vibreze cu Vibrația Cosmică sfântă, inteligentă, asemănătoare cu un Duh, aşa cum este auzită în meditație. Aceasta este prima încercare a sufletului lui Isus să se ridice deasupra ataşamentului trupului ale încarnărilor. Isus a avut succes în a transfera conştiința Sa de la circumferința corpului spre granița tuturor creațiilor finite în regiunea vibratorie (vezi Figura X de la pag 51).

Întregul Cosmos poate fi divizat în părți egale (jumătăți): o porțiune este trece prin Dumnezeu transcedental, Tatăl, care este întotdeauna existentă, întotdeauna conştientă, întotdeauna noua Beatitudine (Binecuvântare) şi dincolo de toate categoriile: timp, spațiu şi vibrație. Cealaltă porțiune este regiunea vibratorie din spațiu şi timp care conține în sfera sa toate universurile planetare, Calea Lactee, stele şi mica noastră familie de sisteme solare. Pământul este o parte din sistemul solar şi corpul lui Isus este o părticică mică din pământ.

Isus, Conştiința Christică, prin extinderea puterii iubirii şi împrăştierea puterii meditației, a fost capabil să-şi extindă conştiința la regiunea tuturor spațiilor vibratorii, aşa cum este arătat în Figura X de la pagina 51. Isus, omul, o fărâmă a pământului, a devenit Isus, Christul, cu Conştiința Sa care penetrează toată vibrația finită.

Spiritul Omniprezent a devenit îngropat în materie şi vibrație, aşa cum uleiul rămâne ascuns în măslină şi poate fi eliberat din nou numai prin iubire şi meditație.

Atunci când măslina este presată, apar mici picături de ulei la suprafața sa, tot la fel Spiritul încearcă să stoarcă calea spre ieşirea din materie, ca suflete ale cristalelor, frumoase minerale, plante, oameni şi supraoameni. Spiritul se exprimă pe sine ca frumusețe, putere magnetică şi chimică în cristale, ca frumusețe şi viață în plante, ca frumusețe, viață, putere, mişcare şi conştiință în animale şi înțelegere şi putere sacre se extinde în om şi din nou se întoarce în omniprezență în supraom.

Cristalul exprimă o parte din Spirit, planta exprimă ceva mai mult. Un animal exprimă Spiritul mai mult decât o plantă, deoarece animalul poate acoperi o porțiune mai mare a spațiului prin mişcările corpului. Omul, prin conştiință de sine, poate înțelege gândurile altor oameni şi îşi poate proiecta mintea în spațiu şi la stele, cel puțin prin puterea imaginației.

Super-omul, prin retragerea vieții şi a energiei din corpul său, poate să le extindă şi să le proiecteze în tot spațiul, astfel de fapt simțind prezența tuturor universurilor şi a fiecărui atom de pe pământ în propria conştiință. În super-om omniprezența pierdută a Spiritului este legată în suflet prin Spirit individualizat. Pentru a înțelege exact ceea ce Isus a vrut să spună prin a se umple cu Sfântul Duh, va trebui să explodăm (dăm la o parte) ştiințific şi metafizic

superstiția şi să înțelegem adevărata semnificație a spuselor sale. De aceea Isus a spus: „Nu se vând două vrăbii pe un bănuț? Şi nici una din ele nu cade pe pământ fără Tatăl tău. Nu te teme, deci, noi suntem mult mai valoroşi decât multe vrăbii.” (Matei 10: 29-31).

Isus, la fel ca marii yoghini din India, nu numai că putea prezice acțiunile oamenilor şi cursul evenimentelor de la distanță prin vibrațiile telepatice ale gândului, dar El mai ştia despre tot ce se întâmpla pe suprafața pământului sau în interiorul acestuia sau în orice porțiune a spațiului, în orice plantă a Creației Vibratorii prin sentimentul Omniprezenței Sale. Acesta este motivul pentru care Isus a prezis sau a simțit moartea lui Lazăr în Omniprezența Conştiinței Christice a omniprezenței Sale.

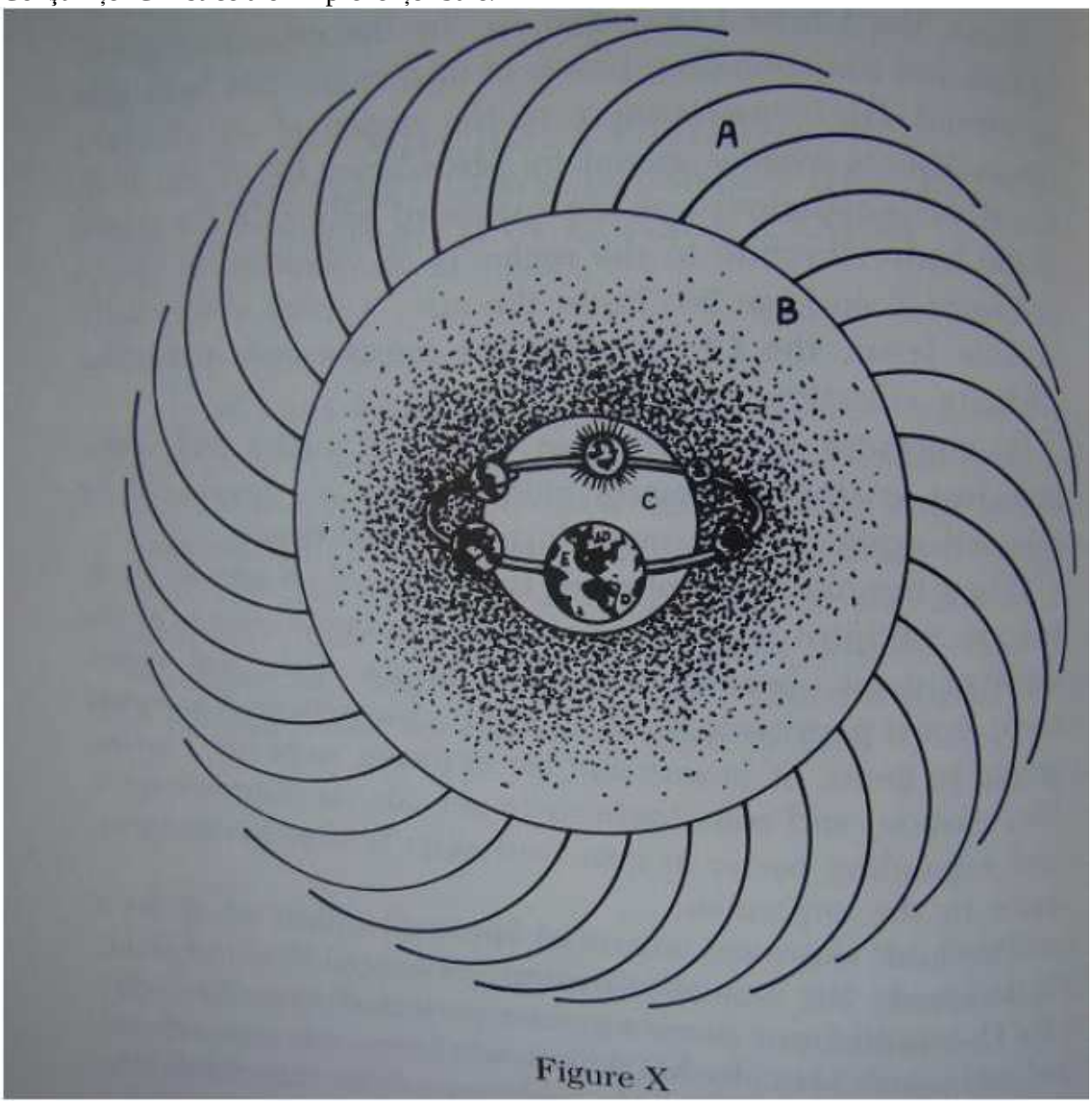

Figura X

A- regiune fără vibrații a lui Dumnezeu Tatăl, unde nu există materie solidă, lichidă, gazoasă şi nici timp şi spațiu.

B- Regiunea vibratorie care conține universuri şi micul nostru sistem solar. Domeniul Duhului Sfânt sau al Vibrației Cosmice, inteligent călăuzită de Conştiința Christică latentă pentru a crea universuri finite.

C- Christul în toate vibrațiile

D- Pământul

E- Isus omul, o părticică mică din pământ.

Conştiința unei furnici mici este limitată de micul ei corp. Conştiința unui elefant este extinsă peste tot peste corpul lui mare. Conştiința lui este conştientă în toate părțile de propriul corp, astfel încât 10 oameni care ating 10 părți diferite din corpul lui, vor trezi simultan conştiința din el. În mod similar, Conştiința Christică este extinsă la granițele tuturor regiunilor vibratorii, aşa cum este reprezentat în Figura X de la pagina 51. Isus, conştiința omului a fost mai întâi extinsă la granițele propriului corp.

Corpul omului poate să nu fie atât de larg ca al unui elefant, dar conştiința lui, diferită de a unui elefant, poate acoperi teritorii ale stelelor în imaginație. Christ, un superom-zeu, prin meditație constantă la sunetul oceanului vibrant omniprezent finit (aşa cum suntem învățați în Lecțiile-Precepte ale Tehnicii Meditației) sau Vibrația Duhului Sfânt, a simțit conştiința sa plină în fiecare particulă din spațiu.

Mai întâi: Isus, conştiința omului, a fost legată de corpul Său, ocupând un mic fragment al regiunii vibratorii de pe pământ. În al doilea rând: prin meditație şi prin simțirea vibrației Cosmice în fiecare particulă a spațiului vibratoriu, Isus omul a devenit Isus Christul. (Simpla ascultare a sunetului Cosmic nu ajunge. Prin meditația mai înaltă şi mai înaltă dată de guru, o persoană trebuie să învețe să simtă cu adevărat sunetul în plante şi în stele sau în orice porțiune a spațiului, la voință.) În starea Duhului Sfânt, conştiința a lui Isus s-a expansionat de la corp în toate regiunile vibratorii.

Această stare a Duhului Sfânt este a doua stare de înaltă dezvoltare metafizică. Această stare a Sfântului Duh poate fi atinsă extern prin extinderea sentimentului de iubire de la familia cuiva, la societate, la națiune, la toate creaturile şi intern prin extinderea conştiinței prin semi-subconştient, conştiința sufletului, semi-superconştiință, semi-Conştiință Christică la Conştiința Christică prezentă în toate regiunile vibratorii.

O pesoană care este asemănătoare Christului trebuie să iubească toate creaturile care trăiesc şi chiar să simtă prezența Lui în fiecare porțiune a pământului a spațiului vibrator semi-universal în acelaşi timp. Nu are nevoie să se concentreze ca să facă nimic. El deja cunoaşte toate lucrurile, deoarece simte toate creațiile finite, stelele şi toate fărâmele din spațiu ca şi celule vii ale propriului său corp.

Mai demult (odată) Lahiri Mahasaya, gurul gurului meu învăța un grup de studenți în Benares, India despre Biblia hindusă, - Bhagavad Gita – şi vorbea despre Kutastha Chaitanya sau Conştiința sa Christică în toată creația vibratorie finită, când, deodată el a respirat convulsiv şi a strigat: „Mă înnec în corpul mai multor suflete dincolo de coasta Japoniei.” Mai târziu discipolii au citit în ziare că un vapor plin cu oameni care s-au înnecat lângă coasta Japoniei la exact acel moment de timp când Lahiri Mahasaya a simțit şi a văzut naufragiul în omniprezența sa.

Aşa era şi cu Isus. Prin extinderea conştiinței Sale prin diferite stări de conştiință, El a ajuns în a doua stare a Sfântului Duh. La acest moment, după ce Isus omul a devenit Isus Christul, El a trebui să treacă printr-un test metafizic şi psihologic înainte să poată ajunge la al treilea şi ultimul stadiu (stare) de extindere a conştiinței în Spiritul lui Dumnezeu, regiunea fără vibrații a Tatălui, aşa cum este arătat în Figura X de la pagina 51.

Diavolul sau conştiința Cosmică metafizică Satan, prin iluzia Cosmică şi tentații psihologice, a început să tenteze Conştiința Christică a lui Isus, reamintindu-i nevoile limitate ale corpului, aşa încât, în loc să trăiască cu noua găsită Energie Cosmică, să devină din nou muritor folosindu-şi greşit puterile Sale Divine, prin schimbarea atomilor unei pietre în atomi de pâine.

Înainte Isus a atins al treilea stadiu (stare) care este final, în care El putea să se privească pe Sine ca pe transcedentalul Dumnezeu fără vibrații şi Conştiința Christică în spațiul vibrator, el a fost condus de Spiritul ultim în tăcerea sălbăticiei pentru a fi testat,

pentru a vedea dacă Conştiinţa Christică s-a ridicat deasupra tuturor amintirilor muritoare ale mâncării şi a altor mici tentaţii materiale ale puterii miracolelor.

Miracolele sunt ţinute în stimă de către muritorii legaţi de pământ, dar ele nu ar trebui să fie iubite sau folosite de către un super-om pentru a testa atenţia şi iubirea lui Dumnezeu faţă de discipoli. Pentru că a testa iubirea lui Dumnezeu prin invocarea miracolelor Sale, înseamnă să deranjezi credinţa în El şi puterea Lui Atotprotectoare. De aceea Isus a refuzat să convertească pietrele în pâine, chiar dacă corpul Său era flămând din punctul de vedere omenesc iluzoriu. De asemenea, acesta este motivul pentru care el a refuzat să fie tentat de Satan Cosmic în a sări de pe vârful unui munte pentru a vedea dacă îngerii îl vor prinde sau nu.

Conştiinţa Christică a lui Isus a găsit un test adecvat în tentaţiile născute din amintirile obiceiurilor muritoare trecute şi în testul „trăiesc doar prin pâine" şi aşa mai departe, ceea ce a fost investigat prin iluzia Cosmică a metafizicului Satan.

Chiar dacă o persoană crede în Cosmicul Satan sau nu, se poate înţelege uşor că Spiritul, - înainte de a da Conştiinţa Cosmică a lui Dumnezeu, Tatăl, lui Isus, - a vrut să vadă dacă noua dobândită Conştiinţă Christică a Sa, se poate ridica deasupra tentaţiilor născute din amintirea obiceiurilor muritoare trecute .

Isus, ridicându-se pe El de la starea Sfântului Duh, de simţire a tuturor vibraţiilor Cosmice, şi la Conştiinţa Christică universală, a găsit o luptă îndreptată spre materie a Iluziei Cosmice, care a început să-I amintească despre obiceiurile umane limitative, presante - ale încarnărilor.

Isus a trecut testul cu succes spunând: *"Am descoperit noua sursă a trăirii în Dumnezeu, Tatăl, ca fântâna întregii vieţi, şi nu prin pâinea fizică*." Făcând aceasta, Isus învaţă omenirea una dintre cele mai mari metode de cunoaştere adevărată, că corpul trăieşte prin Dumnezeu şi în al doilea rând cu pâine. Isus a spus că corpul nu trăieşte prin puţina energie solidificată, care este condensată, a pâinii, ci prin cuvântul Energiei Cosmice a lui Dumnezeu care vibrează fără limite.

Post şi meditaţie

Meditaţia profundă este posibilă atunci când toate funcţiile corpului sunt în nemişcare (oprite). Acesta este un motiv pentru care postul este de ajutor în a atinge starea de linişte şi eliberare de conştiinţa corpului. Oamenii care mănâncă mult şi nu postesc ţin forţa vieţii ocupată cu arderea carbonului şi cu curăţarea sângelui venos şi astfel ei fac ca inima să lucreze în plus şi păstrează telefoanele cu cinci simţuri active permanent.

Atunci când se doreşte o meditaţie lungă de câteva zile, se recomandă o dietă de fructe, deoarece ea conţine mai puţin carbon (n.t.: carbohidraţi) decât dietele obişnuite variate. De asemenea, aceasta satisface obişnuinţa rea a corpului de a mânca continuu şi este mai bine pentru majoritatea oamenilor decât să postească complet. Un astfel de post parţial făcut de către un grup de oameni, acompaniat de o lungă meditaţie, poate da o experienţă spirituală extraordinară. Un astfel de experiment ar trebui să fie făcut numai sub stricta călăuzire a unui guru (învăţător) înţelept.

Meditaţia este o metodă de conectare a Forţei Vieţii cu Energia Cosmică şi acest lucru se poate realiza numai când funcţiile corpului sunt încetinite. De aceea, a medita când stomacul este plin scoate din joc însuşi scopul pentru care se meditează. Cu un stomac plin, inima, sistemul nervos şi telefoanele cu cinci simţuri (simţurile) sunt toate ocupate cu digestia mâncării, cu arderea carbonului şi cu a păstra circulaţia în corp. Aceasta face ca mintea subconştientă să fie neliniştită (agitată) şi astfel o împiedică (pe mintea subconştientă) să devină concentrată într-un singur punct: în Dumnezeu.

Pe de altă parte, a medita când stomacul este gol este o practică bună (un exercițiu bun), deoarece energia care curge prin sistemul nervos nu mai este atunci ocupată cu funcțiile corpului. Atunci când corpul: plămânii, diafragma sunt nemişcate, atunci inima este calmă. Când inima este calmă, curentul este închis de la telefoanele cu cinci simțuri.

De aceea, a posti în conexiune cu meditația înseamnă să încetineşti activitatea din muşchi, inima, circulația, diafragma, şi plămânii, refuzând (accesul) carbonul şi chimicalele în sânge. De aici postul ajută la retragerea atenției de la corp şi funcțiile sale, iar din punct de vedere metafizic, ajută la deschiderea sursei interioare a Conştiinței Cosmice şi a Energiei Cosmice, prin care corpul trăieşte cu adevărat.

Isus a spus: „Omul n-ar trebui să trăiască numai cu pâine, ci prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." Acumulatorul (bateria) corpului uman nu este susținută numai de soare, de oxigen şi de mâncare, ci şi de cuvânt sau curentul vibratoriu al Energiei Cosmice care, prin forța radio-activă descinde în corp şi în voința omului prin intermediul **Medulla** sau „**gura lui Dumnezeu**". Unii oameni te învață că a nu folosi voința înseamnă să-ți închizi toți curenții Divini din corp.

Omul poate fi ca o baterie uscată. El poate trăi mai mult şi mai mult prin Condensarea Energiei Cosmice în trup, în loc ca mereu să primeşti energie atomică chimică din mâncare.

Într-o carte numită „Amanzil" despre Theresa Neumann[10], o tânără țărancă din Konnersreuth, Bavaria, luată de la o adresă de către RT. Rev(erend). Joseph Schrembs, D.D. Bishee din Cleveland, trimisă la 12 februarie 1928 şi reimprimată de Catholic Universe Bulletin, Cleveland, Ohio, (a 11-a ediție) am descoperit lucruri de necrezut despre viața Theresei Neumann față de viața trăită prin Energia Divină.

(1) „Ea posedă rănile Salvatorului Crucificat. Rănile rămân mereu la fel. Nu supurează, nici nu se vindecă." (2) „Ea merge trece prin chinurile Domnului nostru în fiecare vineri." (3) „Ea repetă cuvinte în Aramaică vorbite de către Isus." (4) „Ea divinizează secretele cele mai profunde ale inimii." (5) „Ea nu consumă mâncare sau băuturi. Nu a mai mâncat mâncare solidă din 1923,cu excepția apei sau a unei cantități mici de suc de fructe."

Dar din ziua de Crăciun din anul 1926 ea a încetat complet să mai consume orice aliment sau băutură, aşa că acum se împlinesc aproape 2 ani de atunci, de când această fată nu a mai mâncat şi nici nu a mai băut nimic în afară de a primi comuniunea sfântă în fiecare dimineață. Acum se poate ca tu să spui: „Poate că mănâncă pe furiş. Poate că este o înşelătorie. Nu. Este garantat. Este certificat absolut de Guvernul episcopal din oraşul Ratibon care a trimis patru surori care au ținut-o sub supraveghere zi şi noapte. Aceste surori se schimbau în ture în perechi şi nu o lăsau singură niciodată. Ele stăteau câte 15 zile şi depuneau un jurământ că întreaga perioadă nici o picătură de apă sau alt fel de substanță lichidă sau vreo bucățică de mâncare nu au trecut de buzele ei. Şi verdictul tuturor doctorilor de la Universitatea din Berlin, din Praga, din Frankfurt, din Munich, – doctori fără o credință, - era aceasta: „înşelăciunea şi frauda sunt absolut în afara chestiunii în cazul Theresei Neumann." Ea nu este slăbită în ciuda lipsei de mâncare, începând cu Crăciunul din 1926 şi este sănătoasă, arătând ca oricine din jurul tău. Vinerea slăbeşte în jur de 4 kilograme (8 livre). La 6 ore după ce viziunea Pasiunii s-a încheiat, ea ajunge din nou la greutatea ei normală de 55 kg (110 livre - pounds)".

Cel mai mare lucru din toate lucrurile în viața Theresei Neumann este că ea a demonstrat ceea ce a spus Isus: „Omul nu va trăi numai din pâine, ci prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." Şi ea nu a slăbit în urma postului. A trăi prin a mânca alimente nu este un păcat, dar a trăi şi a gândi numai la mijloacele fizice de susținere a vieții înseamnă să trăieşti o viață de amăgire (a te înşela). Trebuie să ştim că puterea lui Dumnezeu digeră

[10] Theresa Neumann a murit în 18 septembrie 1962

mâncarea şi o schimbă în sânge şi nutrienţi. Numai Dumnezeu susţine viaţa. Theresa Neumann a arătat că voinţa sa Divină poate să înlocuiască ţesuturile decăzute ale corpului prin materializarea electronilor energiei în trup.

Mulţi sfinţi hinduşi au demonstrat că viaţa este posibilă fără oxigen sau mâncare. Sadhu Haridas din India a condus un experiment sub observaţia unor medici şi a fost îngropat câteva picioare sub suprafaţa pământului timp de 40 de zile în curtea unul palat bine păzit şi a revenit la viaţă chiar atunci când a fost pronunţat mort.

Aceste exemple extreme sunt citate nu pentru a te face să aspiri să devii alt Haridas sau Theresa Neumann, ci doar pentru a arăta că un astfel de mare control a corpului fizic este posibil, de asemenea, este posibil pentru o persoană care trăieşte o viaţă normală, să-ţi spiritualizezi corpul, astfel încât el să devină liber de suferinţă şi el să ştie cu adevărat prin această experienţă că Puterea Divină este sursa reală a vieţii sale.

Bineînţeles, postul pe un timp îndelungat – mai mult de 3 zile – nu este necesar, ca să demonstrezi că trăieşti cu adevărat prin Puterea Divină. Poţi, de asemenea, să-ţi spiritualizezi trupul sau să-l faci să trăiască într-un plan mai înalt, mâncând corect de fiecare dată. Dieta corectă ar trebui să fie aleasă şi ar trebui multă grijă pentru a nu mânca niciodată prea mult.

Atunci când posteşti, rezistenţa mentală şi frica de a slăbi ar trebui puse pe seama ţelului pentru care se face postul. În timpul acestei perioade, trebuie să te simţi viu cu Conştiinţa Cosmică şi nou-trezita Energie a Vieţii.

Isus a descoperit această nouă sursă de energie prin post şi prin meditaţie. De asemenea, El a descoperit că a învins în cursa cu obişnuinţele şi în ideea de cursă de necesitate a trăirii doar prin alimentaţie fizică. Forţa Cosmică Iluzorie l-a condus pe om să creadă că el ar muri fără alimente fizice şi conştiinţa corpului. Isus a refuzat să convertească piatra în pâine deoarece El a ştiut că El trăieşte prin puterea Energiei Infinite care nu se schimbă şi nu numai prin energia limitată, relativă derivată din alimentaţia fizică.

Pe durata postului ar trebui să-ţi spui ţine însuţi şi să conştientizezi (realizezi) acest lucru: „**Eu învăţ să trăiesc prin Puterea lui Dumnezeu şi nu numai prin mijloace fizice**.” Toată lumea ar trebui să testeze acest adevăr în viaţa lui sau în viaţa ei prin post şi prin meditaţie şi să devină conştient de Conştiinţa lui Dumnezeu şi de Energia Cosmică.

Totuşi, să fii sigur că-ţi aminteşti că postul pe o perioadă îndelungată nu ar trebui să fie ţinut niciodată fără călăuzirea şi îndrumarea (direcţia) unui învăţător competent. Este bine în orice perioadă, totuşi să posteşti o zi pe săptămână să alegi dieta potrivită, să mănânci puţin noaptea şi să meditezi cu regularitate în fiecare zi.

Reîncarnarea

Satan a văzut că Planul Divin era pentru toată creaţia finită, după o existenţă perfectă, (creaţia finită) mergea înapoi la Dumnezeu şi Satan ştia că odată cu dispariţia întregii creaţii finite regatul său va dispărea, aşa că a fost hotărât să îşi folosească puterea dată de Dumnezeu pentru a crea dorinţe imperfecte, independente în creaturile finite, pentru a le determina să se întoarcă înapoi pe pământ iar şi iar, prin reîncarnare.

Satan a creat conştiinţa morţii prin accident sau prin teamă şi astfel a început dorinţa în fiinţele umane de a avea o viaţă perfectă pe pământ. Această dorinţă făcut ca sufletele să se reîncarneze iarăşi şi iarăşi în speranţa lor în van de găsi o existenţă perfectă pe pământ, care poate fi descoperită numai în Dumnezeu.

Dumnezeu este Atotputernic. El îl poate distruge pe Satan, dar, dacă şi-ar folosi forţa miraculoasă, L-ar subjuga pe Satan, dar nu ar convinge inteligenţa nemuritoare de căile sale rele (greşite), astfel că Dumnezeu îşi foloseşte iubirea pentru a-l converti pe Satan. Aşa cum Satan încearcă să-i înşele pe oameni prin lăcomie, furie, teamă, dorinţă, ataşament şi iluzie şi

Dumnezeu îşi foloseşte contrapărţile de lipsă de egoism, calm, curaj, satisfacţie, Iubire Divină neataşată şi înţelepciune pentru a-l aduce pe om în Regatul Său Divin.

Nu exista rău în Dumnezeu. Satan a precipitat (grăbit) răul prin proasta folosire a liberului arbitru dat de Dumnezeu de a crea lucruri finite. Dumnezeu ar fi putut anticipa originea răului în Satan prin omniscienţa Sa, totuşi El a organizat această Piesă Cosmică ca să se distreze pe Sine prin multiplele eu-uri şi pentru că ştia că, că în cele din urmă bunătatea Sa va aduce toate lucrurile înapoi la El. După ce Dumnezeu i-a dat putere independentă lui Satan, care a fost un Arhanghel, pentru a crea lucruri finite perfecte, Satan şi-a folosit independenţa în mod greşit, aşa cum un general rebel se întoarce împotriva regelui său. Începând de atunci, Satan a creat o contraparte urâtă pentru fiecare creaţie frumoasă a lui Dumnezeu, în corp, mintea şi sufletul omului şi în Natură. Dumnezeu a creat un corp frumos care să fie încărcat de Energie Cosmică şi să trăiască într-o stare liberă, necondiţionată, Divină, dar Satan a creat foamea şi pofta simţurilor. Pentru puterea mentală Satan a substituit-o cu tentaţia mentală; pentru înţelepciunea sufletelor Satan a creat ignoranţa înşelătoare; pentru Natura frumoasă, Satan a substituit-o cu războiul, boala, microbii, cutremurele, cataclismele, inundaţiile şi alte dezastre.

Dacă nu ar fi existat lăcomie individuală sau industrială, egoism, tentaţia sexului, nici ambiţii false, acest pământ ar fi fost liber de crimele morale şi de război. Prin aceste nenorociri, Satan luptă în mod sistematic cu planurile perfecte ale lui Dumnezeu de lipsă de egoism, de colaborare internaţională, de auto-control şi ambiţie adevărată – care include fericirea altor oameni în propria fericire, frăţia şi aşa mai departe.

„Priveşte la Pacea Christului care coboară”

Trăind prin Puterea lui Dumnezeu

De ce trebuie să fie flămânzi copiii lui Dumnezeu? Sufletele, identificate cu corpul uman desacralizat – Satan, simte foame şi întorcându-se spre produsele pământeşti pentru a se hrăni, rămâne legat de pământ. Astfel sufletul uită că el poate trăi ca şi Dumnezeu, cu Energia Cosmică a lui Dumnezeu.

Isus, aşa cum l-a contactat pe Dumnezeu, a descoperit că foamea este o iluzie conectată la legea schimbării în corp şi poate fi depăşită în mod gradat, până când se poate trăi complet cu energia lui Dumnezeu. Omul ar trebui să privească sufletul ca fiind deasupra foamei şi a dorinței pentru mâncare, pentru că, atâta timp cât sufletul se simte dependent de mâncare, el este legat de pământ, şi tot atâta timp el trebuie să revină din nou şi din nou pentru a-şi satisface dorința corpului. Aceasta nu înseamnă că aspirantul spiritual ar trebui să înceteze să mai mănânce, ci însemnă că el ar trebui să mănânce în mod vesel pentru a menține templul lui Dumnezeu (corpul) şi nu să mănânce doar pentru a-şi satisface pofta simțurilor.

Chiar atunci când Isus a spus că pietrele pot fi transformate în pâine prin schimbarea frecvenței vibrației electronice, el a realizat (înțeles) că ar fi o prostie (nebunie) să-şi amintească şi să-şi încurajeze obiceiurile sale muritoare, atunci când a fost tentat de Satan, din moment ce El ştia că era nemuritor şi poate să trăiască cu puterea lui Dumnezeu. Pietrele pot fi schimbate în pâine atunci când omul înțelege cum controlează Inteligența Divină atomii şi electronii. Inteligența lui Dumnezeu a divizat vibrațiile în solid, lichid şi gaz şi le menține în echilibru prin minte, legi termice şi electrice.

Omul trebuie să înțeleagă cum controlează inteligența sa atomii din corpul său. Când înțelege aceasta, va descoperi că inteligența sa este o reflectare a Inteligenței Divine, care susține viața în corpul său. Când înțelege acest lucru, el ştie că corpul său nu este menținut numai de legea fizică a pâinii, dar că este susținută în principal de Energia Cosmică a lui Dumnezeu. Aşa că Isus a controlat duşmanul muritor al foamei prin Amintirea Sa Divină de existență spirituală necondiționată, - care se auto-susține.

Satan Cosmic, prin amintiri trecute muritoare, I-a cerut lui Isus să-şi folosească puterile divine asupra atomilor pentru a schimba piatra în pâine. Satan a vrut ca Isus să-şi uite proaspăt reamintita stare Divină de necondiționare. Aşa că Satan s-a folosit de mintea lui Isus şi a spus: „De ce nu-Ți foloseşti puterile divine pentru a schimba pietrele în pâine?" Dacă Isus ar fi făcut acest lucru, El ar fi folosit în mod greşit puterea Divină a Sa şi, de asemenea, ar fi alimentat din nou psihologia satanică a foamei fizice în loc să trăiască cu Energia Cosmică.

Dacă Isus ar fi convertit pietrele în pâine, ar fi trebuit să depindă din nou de pâine pentru a trăi (viață). Bineînțeles, Isus a mâncat pâine, omeneşte, chiar după această experiență, dar a făcut-o ca Zeu-om şi nu ca o ființă amăgită, care este subiectul foamei fizice. Marile suflete, care ating stări (de conştiință) înalte, nu folosesc puterile Lor miraculoase pentru ei înşişi, ci trăiesc în modul obişnuit astfel încât ei pot atrage oameni spre Dumnezeu prin cel mai mare miracol, al iubirii şi al devoțiunii şi nu prin miracole fizice ostentative.

Prin a nu ceda tentațiilor lui Satan de a transforma pietrele în pâine, Isus a învins şi de atunci mai departe a fost opțiunea Sa să trăiască cu sau fără mâncare. Puterea lui Dumnezeu nu ar trebui să fie folosită pentru a satisface sau a provoca pe cei necredincioşi, decât dacă aceasta este comandat de Dumnezeu însuşi. Pentru cei care văd miracolele lui Dumnezeu, nu rămâne nimic pentru a nu crede (nota traducătorului: se limitează liberul arbitru).

Astfel Isus a răspuns în El însuşi cu o mare forță vibratorie a gândului lui Satan metafizic, care îl tenta să încalce legile lui Dumnezeu. Cuvântul „**a spus**" se referă la gândul vibratoriu şi nu la o voce care rosteşte. Isus a citat adevărul scriptural (din scripturi), nu teoretic, aşa cum fac mulți teologi, ci după propria experiență a descoperirii misterului şi originii vieții printr-un post de 40 de zile şi printr-o pregătire interioară intensă. Omul nu

trebuie să depindă de pâine sau de solide, de lichide sau gaze care doar susțin viața, ci de **Energia Cosmică care trece prin Medulla** (**GURA LUI DUMNEZEU) în sistemul uman**.

Nu tot răul de pe pământ a fost creat de către acțiunile greşite (karma rea) acumulată pe perioada a numeroase încarnări. Răul a existat din momentul în care forța Cosmică Satanică a folosit în mod greşit Energia Cosmică pentru a crea lucruri şi ființe imperfecte. Chiar şi atunci când au fost creați Adam şi Eva, Satan a prezis că, dacă ei rămân perfecți pe pământ şi sunt dematerializați şi atraşi înapoi spre Dumnezeu, nu va mai rămâne nimic pentru el şi îşi va pierde puterea, deci chiar din acea perioadă Satan s-a întors împotriva lui Dumnezeu şi a creat asemenea tipare de imperfecțiune şi tentație fizică pentru a-i face pe Adam şi Eva să încalce legile perfecte şi să devină legați de pământ prin crearea dorințelor imperfecte.

Adam şi Eva, cedând tentațiilor lui Satan de procreare fizică, şi-au pierdut puterea creației imaculate prin care ei au materializat tendințele lor şi energia în Copii Divini, chiar dacă Dumnezeu i-a creat în mod special din ETHER. Toată creația este specială la început şi creația fizică este secundară, deoarece bărbatul şi femeia trebuie să existe înainte ca creația fizică să fie posibilă.

Începând de atunci, legea reîncarnării a devenit efectivă pentru aceste dorințe omeneşti care au slăbit planul pământesc al renaşterii. Satan a creat această lege, deoarece el a vrut ca sufletele să fie legate de pământ prin dorințe pământeşti.

Reîncarnarea a avut ca şi origine principală – (a pornit) de la Satan care a încercat să imortalizeze trupuri care se pot schimba pentru a ține creaturile sub subjugare. Satan a descoperit totuşi că trupul era subiectul legii schimbării, care includea schimbarea stării numite moarte.

Sufletele, fiind nemuritoare, nu se puteau întoarce la Dumnezeu cu dorințele imperfecte generate pe pământ de către Satan, astfel că ele trebuiau să se întoarcă pe pământ prin reîncarnare pentru a lucra cu dorințele lor materiale. Într-un fel, Satan acționează, din păcate, ca un instrument al lui Dumnezeu, eliberând sufletele în ultimă instanță de corp şi de ataşamentele pământeşti. Reîncarnarea asigură libertatea, deoarece dă sufletelor nemuritoare timp ca să lucreze cu dorințele lor trecute. În acest sens, Satan se înşeală când gândeşte că sufletele vor rămâne legate de pământ pentru totdeauna, pe când la expirarea încarnării cu dorințe, ele vor fi eliberate.

Atunci când un suflet se încarnează pentru a lucra cu dorințele din încarnările trecute, Satan temându-se de eliberarea acelui individ (suflet), la sfârşitul lucrului asupra acestor dorințe, crează noi dorințe în încarnarea aceasta prin tentații ingenioase, în aşa fel încât sufletul să continue să se reîncarneze, țesând plase (rețele) proaspete de dorințe. Reîncarnarea, forțată de dorințele pământeşti, este dureroasă şi lucrată cu suferință şi este unealta lui Satan pentru a menține sufletele legate pe pământ şi în suferință (mizerie).

Moartea trebuia să fie o tranziție conştientă, fericită, de la corpul schimbător spre Dumnezeu neschimbător. Aceasta a fost ideea lui Dumnezeu despre moarte. Satan a creat fenomenul dureros, oribil, inconştient al morții. **A dori fericire care durează în corp provoacă inconştiență şi durere la momentul morții**. Satan a făcut suflete să creadă că moartea era o separare de frumosul pământ şi în consecință să jelească şi să-şi dorească să vină înapoi. **Sufletele nu au înțeles, din cauza înşelătoriei lui Satan, că moartea era un eveniment de la Dumnezeu, o promovare, o eliberare din munca obositoare, din viața de pe pământ imperfectă, spre libertatea în Dumnezeu perfectă, care durează pentru totdeauna**.

Relația omului cu Răul

Omul poate fi acuzat că îşi foloseşte greşit raţiunea şi, prin crearea lipsei de armonie (dezechilibrului) cu legile lui Dumnezeu, dă naştere răului. Totuşi, noi găsim că răul a fost deja creat pentru a înşela pe om şi să influenţeze liberul său arbitru împotriva sugestiilor lui Dumnezeu prin tiparele sale de bine. Lăcomia, răzbunarea, şi tentaţia simţurilor au fost create pentru a tenta omul spre căi rele, dureroase (mizerabile), prin abandonarea tiparelor lui Dumnezeu de altruism (lipsă de egoism), de iertare, de auto-control, şi aşa mai departe. Omul nu poate fi făcut responsabil că a fost tentat, deoarece în propriul său corp Satan a creat tentaţia fizică, care-l îmboldeşte ca în mod constant să încalce moralitatea. Omul este responsabil, totuşi, pentru că nu-şi foloseşte raţiunea şi puterea voinţei pentru a-şi cuceri simţurile şi să cunoască legile lui Dumnezeu de fericire şi auto-control şi în a transmuta Forţa Vieţii în creaţia copiilor înţelepciunii sau, cu extrem auto-control, în creaţia unor copii fizici spirituali.

Omul nu a creat tentaţia fizică, bacteriile care aduc moartea, cutremurele, cataclismele sau inundaţiile. Satan a creat ca o reacţiune, tipare imperfecte, pentru a distruge tiparele perfecte ale lui Dumnezeu, a creării prin voinţă, a bacteriilor de ajutor, a pământului plin de pace, lipsă de cutremure, lipsă de cataclisme, lipsă de inundaţii. Dumnezeu a vrut ca omul, după o existenţă perfectă pe pământ, să se întoarcă înapoi la casa lui nemuritoare plină de pace.

Satan a fost rezultatul dorinţei lui Dumnezeu de a diviza Marea Sa de Unicitate în valuri de creaţie finită, de către furtuna de vibraţie, care a avut ca rezultat valuri de manifestare şi legea relativităţii. Această putere, venind de la Dumnezeu, a devenit independentă şi dotată cu liber arbitru (alegere liberă). Mai târziu, Satan, care întruchipează puterea, a privit cum lucrurile finite, după o existenţă perfectă, se dizolvă înapoi în Dumnezeu, şi (Satan) s-a temut de pierderea existenţei sale la finalul creaţiei manifestării finite, de aceea el s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a început să-şi folosească greşit liberul arbitru, folosind Energia Cosmică a lui Dumnezeu pentru a crea tipare ale imperfecţiunii.

Satan a fost un Arhanghel al lui Dumnezeu şi folosea Energia Cosmică pentru a crea lucruri finite perfecte, cu luminile astrale îndreptate înspre Dumnezeu. Mai târziu, Satan a devenit fulger care a căzut din cer (paradis), deoarece el a provocat ca Energia Cosmică să fie îndreptată în afara lui Dumnezeu şi a păstrat-o ocupată ca să creeze planul terestru, revelând lumini finite cum este Soarele şi Luna şi fulgerul, care arată doar lucruri finite. Satan în ţine pe om legat de simţuri şi nu îi permite să inverseze luminile de căutare ale simţurilor înspre Dumnezeu şi să privească la gloria Sa şi la minunile Sale în Cosmosul Astral, acolo unde lucrurile sunt indescriptibil de frumoase.

Bateria înţelepciunii omului, inteligenţa, viaţa şi corpul nu ar trebui să trăiască (să fie susţinute) numai de pâine (un material din exterior, solid, lichid şi aşa mai departe), ci şi prin fiecare cuvânt (unitate de vibraţie vie inteligentă) care trece prin ***Gura lui Dumnezeu***. Energia Cosmică sau Energia Vieţii care trece prin Medulla Oblongata, prin a cărei gură sau deschidere Dumnezeu respiră respiraţia Sa de viaţă (Energia Cosmică) în suflet, minte şi în bateria corpului uman.

Bateria înţelepciunii omului, inteligenţa, viaţa şi corpul în tot viitorul nu va fi menţinută în viaţă de alţi agenţi exteriori, cum sunt solidele, lichidele, gaze sau numai de către alimentaţia fizică, ci de către sursa interioară de înţelepciune, putere şi Energia Vieţii care reîncarcă sufletul, mintea şi bateriile corpului unui om. Este o prostie (nebunie) să crezi că doar pâinea îl susţine pe om. Omul trăieşte prin înţelepciune, putere şi energie, care toate vin de la Dumnezeu, prin deschiderea finită a Medullei Oblongata.

Cele spuse mai sus sunt unul dintre adevărurile cele mai mari revelate de Isus, mai exact că generațiile viitoare vor învăța să trăiască prin înțelepciune şi Energie Cosmică şi nu numai prin mâncare. Omul-animal obişnuit gândeşte că întreaga lui viață depinde de friptură, de oxigen, de apă şi de lumina Soarelui. El uită că corpul este ca o baterie, care nu poate funcționa doar cu apă distilată atunci când electricitatea (potențialul electric) sa este zero. O baterie care nu funcționează, se poate încărca atunci când este trimisă la un magazin de baterii şi este reîncărcată cu curent electric. Tot la fel, oxigenul, pompat în plămânii unui om mort şi cu alimente îndesate în stomacul său şi cu corpul expus la Soare, nu-l vor readuce la viață.

Forța Vieții, care coboară prin Medulla Oblongata şi este distribuită prin celule, este cea care transformă mâncarea în energie. Această energie, derivată din mâncare, sporeşte energia care există în corp. În acest fel, energia vieții interioare este auto-conținută şi ea singură susține corpul. Totuşi, prin generații de obiceiuri proaste, se simte dependența completă de mâncare şi refuză să funcționeze fără aceasta. Exact aşa cum dependenții de opium mor fără opium, tot la fel pentru dependentul de mâncare Forța Vieții, depinzând în mod constant de mâncarea fizică, uită alimentarea ei originală continuă cu Energie Cosmică.

Vine o vreme în viața fiecăruia când, indiferent ce mâncare mănâncă, câte exerciții de respirație face sau câte băi de soare face, el spune: „Orice aş face, sănătatea mea slăbeşte”. Aceasta arată că agenții externi, care susțin corpul, sunt doar cauze indirecte ale energiei, care sunt dependente de Forța Vieții, care este sursa de viață directă.

În animația suspendată, Sadhu Haridas a fost îngropat câțiva metri sub pământ timp de 40 de zile şi a trăit fără mâncare, oxigen sau lumina Soarelui. Atunci când a fost adus la suprafață, el a fost pronunțat mort şi totuşi, spre uimirea englezilor prezenți şi a doctorilor francezi, el a revenit la viață.

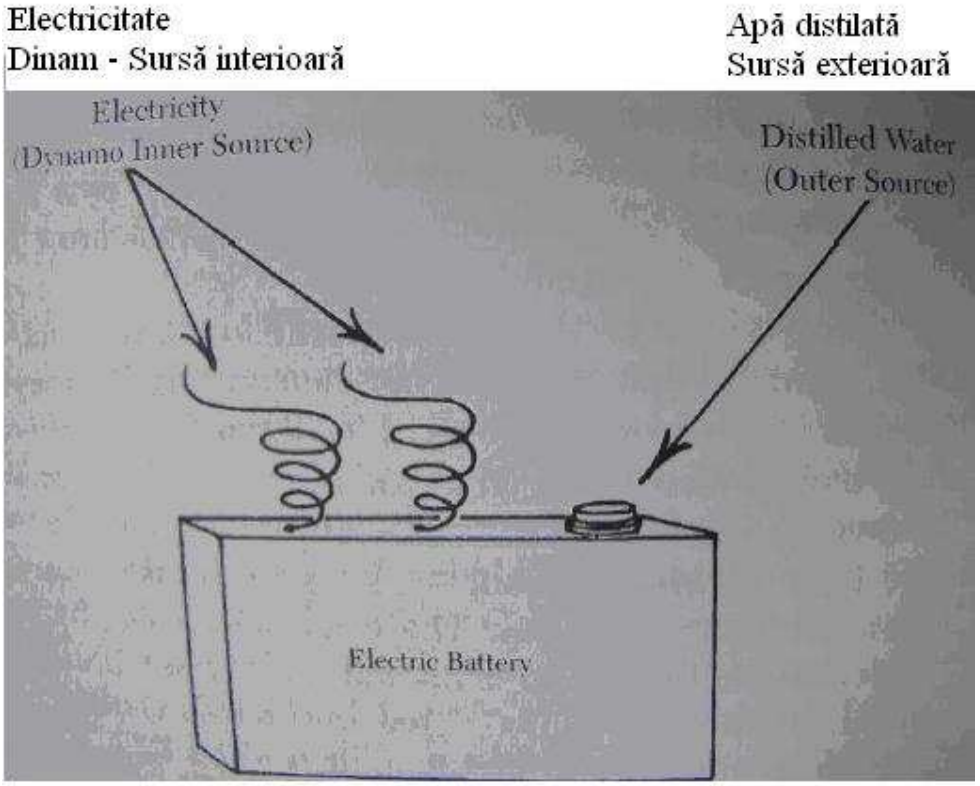

Baterie electrică

Cum îşi suspendă yoghinii animația

Bineînțeles, yoghinii știu cum să-și retragă conștiința în șira spinării și să se conecteze cu Conștiința Cosmică, și astfel să-și păstreze toate gândurile subconștiente reîncărcate și active în starea de vis a sufletului. Fără activitatea internă a conștiinței, celulele corpului ar decădea. În animația suspendată, Conștiința Cosmică funcționează prin mintea subconștientă și arată celulelor corpului completa lor dependență de Conștiința Cosmică Divină. Așa cum vapoarele pot fi controlate printr-un radio aflat la distanță, în mod similar, Conștiința Cosmică a lui Dumnezeu păstrează toate gândurile și celulele vii în corp, trimițându-le energie în mod continuu.

În timpul perioadei de stare suspendată a corpului, cu excepția cazului în care celulele și gândurile radioului sunt acordate cu Conștiința Cosmică sau subconștientul încărcat superconștient, celulele și funcțiile corpului vor fi distruse din cauza lipsei unei inteligențe care să controleze. Inteligența conștientă umană, încărcată cu Conștiința lui Dumnezeu, este susținătorul suprem al corpului. Fără aceasta nu poate trăi nici un om; deci în stările suspendate ale corpului, **subconștientul încărcat superconștient retrage Forța Vieții din organe și o unește pe aceasta cu Energia Cosmică** pentru a electrifica toate celulele corpului și a le converti în baterii uscate. **Atunci când celulele sunt electrificate cu acest supercurent, ele încetează să mai crească sau să mai decadă**. Aceasta se înțelege prin „**animație suspendată**”. Forța Vieții și conștiința umană încetează activitatea lor exterioară cu lumea materială și își suspendă în mod temporar sclavia față de oxigen, mâncare, lumina Soarelui și învață să depindă complet de susținătorii corpului, Conștiința Cosmică și Energia Cosmică. Yoghinul își suspendă activitatea de schimbare în mușchi, sânge, forța nervilor și în toate țesuturile și să susțină trupul prin puterea neschimbată a Conștiinței Cosmice și a Energiei Cosmice.

Corpul, fiind un cluster (o aglomerare) de mișcări atomice, celulare, circulatorii, musculare, astrale, electrice, depinde de obicei de o asemenea mișcare pentru existența sa, dar când animația este suspendată în modul corect, corpul este încărcat de către Sursa Cosmică. Dacă atingi cu finețe arcul unui ceas fin, ceasul se va opri, dar atunci când scuturi ceasul, el va începe să funcționeze din nou. În același mod, atunci când inima este oprită, prin nemișcarea activității gândurilor, animația corpului este suspendată.

Atunci când este îngropat, pământul rece acționează ca un frigider, conservând corpul față de activitatea căldurii. În plus, Forța Vieții interioară creează un fel de răceală în toate celulele, ceea ce servește la conservarea lor prin curentul direct de la Conștiința Cosmică și Energia Cosmică. În această stare celulele uită temporar obiceiurile rele ca dependența de mâncare și trăiesc prin Cuvânt sau Vibrația Conștiinței și Energiei Cosmice.

Pentru a se reîntoarce la activitate, yoghinul își duce (retrage) voința și conștiința în coloana vertebrală și în creier. Atunci el pornește întrerupătorul, iar gândurile încep să se agite (amestece). Prin conectarea întrerupătorului gândurilor Forța Vieții începe să aducă animația în corp iarăși.

În afară de cele spuse mai sus, este un fapt cunoscut că fiecare gram de carne din corpul uman are suficientă energie în centrul electro-protonic ca să facă să funcționeze centrala electrică a orașului Chicago timp de 2 zile. Forța Vieții în corpul uman obișnuit de obicei obține putere de la energia chimică din mâncare. Nu știe cum să trăiască cu electro-energia depozitată în centrul protonic al atomilor mâncării. În stare de animație suspendată, anumiți yoghini, în loc să atragă spre ei Energia Cosmică prin dezintegrarea atomilor prin puterea voinței, eliberează căldura electro-protonică pentru a menține celulele corpului electrificate ca miliarde de baterii uscate.

Dinamul Energiei Cosmice Conştiente

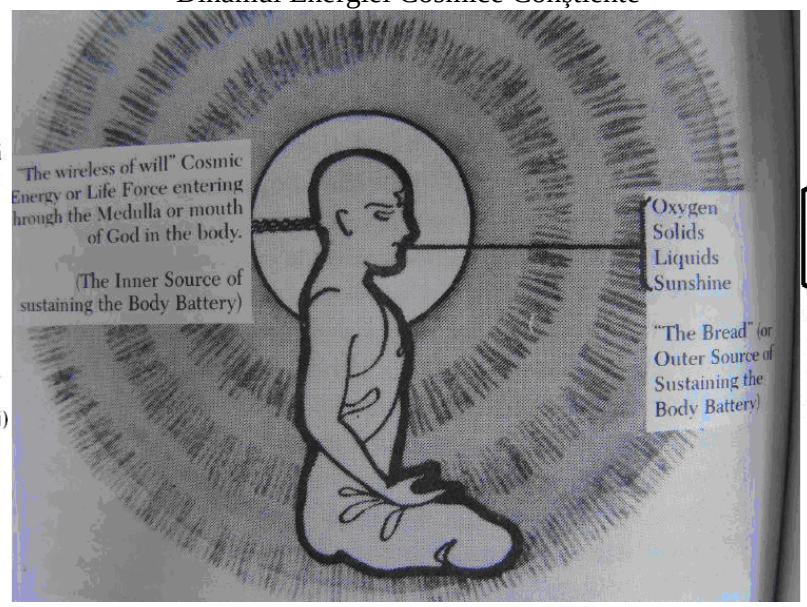

Bateria Corpului

Reîncărcarea bateriilor Corpului, a Minții şi a Sufletului

Electricitatea bună este extrem de necesară pentru a menține o baterie. În acelaşi fel, bateria corpului are nevoie să fie încărcată înspre interior cu gânduri bune, înțelepciune şi Energie Cosmică. Dietetica nu este o înşelătorie. Apa distilată (şi nu orice fel de apă) este necesară pentru viața unei baterii; de asemenea, mâncarea bună, oxigenul pur, obținut prin respirație corectă, lumina soarelui şi mâncare care formează mai puțin carbon - sunt necesare pentru a menține în stare bună bateria umană. Corpul este o baterie în interiorul bateriilor.

Bateria corpului este încărcată extern de mâncarea bună, chimicale şi aşa mai departe, iar interior (este încărcată) de mintea pură, de sufletul pur, de Conştiința Cosmică şi de Energia Vieții. Bateria corpului este conținută în bateria minții şi bateria sufletului.

Bateria minții este încărcată de Energia Vieții, din chimicalele corpului din exterior, iar în interior este încărcat de super-conştiința sufletului. Un corp slăbit, ruinat slăbeşte mintea, dar un corp sănătos nu întotdeauna înseamnă o minte remarcabilă, decât dacă este încărcat cu superconştiința sufletului. În acelaşi mod, bateria sufletului este încărcată de o minte bună, de Forța Vieții bună şi energie chimică bună a corpului din exterior, iar spre interior sufletul este încărcat de Conştiința Cosmică prin canalul superconştiinței.

Cu alte cuvinte, aminteşte-ți că, cu cât meditezi zilnic mai mult şi simți fericirea ta crescând, cu atât mai mult bateria sufletului va fi încărcată cu înțelepciune zilnic, picurată din Dumnezeu. Cu cât cineva meditează mai mult, cu cât se păstrează mai mult în compania Sfinților şi a oamenilor inteligenți, puternici din punct de vedere mental, cu cât citeşte mai mult cărți bune, face introspecții, face o muncă creativă în artă, ştiință, literatură şi afaceri, cu atât se simte mai puternic din punct de vedere mental.

În ultimul rând trebuie reamintit faptul că, din moment ce sufletul a descins în materie din Spirit şi a făcut ca trupul imperfect să fie locul său de joacă, toată perfecțiunea Spiritului şi sufletului şi a minții trebuie să fie centrate în corp, pentru ca sufletul care este înlănțuit de carne să-şi amintească vastitatea sa în Spirit.

Un corp bolnav descurajează sufletul, datorită faptului că ultimul se identifică pe sine cu cel de dinainte. Un suflet puternic, care găseşte fericire în meditație, pe de altă parte, poate influența un corp lovit de boală pentru a-şi manifesta vindecarea şi perfecțiunea.

Lupta sufletului pentru imortalitate, lipsă de boală şi fericire care durează pentru totdeauna, trebuie să fie câştigată şi stabilită în corp, cel puțin din punct de vedere mental, înainte ca sufletul să se detaşeze de ataşamentul său față de condiția imperfectă, muritoare a corpului. Un om spiritual, numai dacă nu este foarte avansat, care mănâncă mâncare în mod nejudicios, va descoperi că trupul său în calea unei realizări spirituale. De asemenea, un fanatic al mâncării va descoperi gândul că corpul stânjeneşte realizarea (conştientizarea) spirituală.

Mănâncă mâncarea corectă şi apoi uită că trăieşti cu mâncare. Gândeşte-te că trăieşti întotdeauna cu Conştiința Cosmică, care transformă în energie toată mâncarea. Trebuie să conştientizezi faptul că numai mâncarea nu poate susține corpul, pe când, în starea de animație suspendată, corpul poate fi susținut de conştient şi de subconştient în creier şi în coloana vertebrală. Nimeni nu poate trăi fără inteligența interioară a energiei atrase din subconştient, din centrul protonic al celulelor sau Energia Cosmică. Când pleacă Conştiința din coloana vertebrală şi din creier din corpul mort sau suspendat, moartea este instantanee şi decăderea începe.

În cazul Theresei Neumann descoperim unul dintre miracolele lui Dumnezeu. Ea era uşor activă, respira, se bucura de lumina Soarelui, inima şi sistemul lor circulator lucrau, dar ea nu trăia cu pâine, apă şi aşa mai departe. Ea era unică. Ea a demonstrat în această epocă învățăturile lui Isus, mai exact, că corpul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci că poate trăi cu energia vibrantă a lui Dumnezeu, trimisă prin lumina Soarelui, oxigen şi Forța Vieții în corp. Bineînțeles, foarte puține persoane din lume au trăit doar cu oxigen şi cu lumina Soarelui. Sfânta Theresa Neumann a trăit prin voința sa, atrăgând Energia Cosmică, şi prin Conştiința Cosmică a lui Christ.

Sfânta Theresa Neumann a fost trimisă de Dumnezeu pentru a demonstra că în viitor alimentația omului va veni prin oxigen, lumina Soarelui şi energia etherică. A folosi doar oxigenul şi lumina Soarelui împreună cu Energia Cosmică pe de o parte este minunat, deoarece decăderea țesuturilor corpului este reconstruită de către mâncare din oxigen, lumina Soarelui şi Energia Cosmică.. Pe de altă parte, Theresa Neumann în mod aparent a trebuit să depindă de respirația muritoare şi de lumina Soarelui. Yoghinii din India, în stare suspendată, trăiesc numai cu Energie Cosmică şi nu depind de oxigen şi de lumina Soarelui.

Starea suspendată nu este starea (spirituală) cea mai înaltă, totuşi. Atunci când un yoghin poate, la voința sa, să rămână conştient şi activ fără pâine şi lumina Soarelui şi poate trăi, atunci este cunoscut că el face ca trupul să trăiască numai prin Dumnezeu şi cu Cuvântul lui Dumnezeu (doar cu Energia Cosmică). Yoghinii care pot face acest lucru sunt într-o stare spirituală mai înaltă decât cei care sunt doar într-o stare suspendată. Starea sfintei Theresa Neumann a fost o stare mai înaltă decât a unui yoghin (care rămâne activ din punct de vedere subconştient numai în animație suspendată), prin faptul că ea trăia conştient fără să mănânce şi era activă şi respira. Aceasta este o stare şi mai înaltă decât aceasta.

Anumiți yoghini trăiesc conştient numai prin Dumnezeu şi Conştiința Cosmică (Cuvântul lui Dumnezeu). Isus putea face acest lucru. El mânca numai pentru a fi uman. Prin manifestarea Conştiinței Cosmice în timpul celor 40 de zile de post, el a dobândit aceasta. De aceea El a spus: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci şi cu fiecare cuvânt care trece prin gura lui Dumnezeu.” Yoghinii, după ce au atins această stare, pot să nu mai mănânce de loc sau ei pot mânca, pentru a rămâne umani şi astfel să ajute drama vieții sale.

Totuşi, aspirantul spiritual trebuie să mănânce corect. El ar trebui să mănânce mai puțină mâncare care conține carbon şi să mănânce foarte puțin dimineața şi seara, - momentele pentru meditație. Majoritatea tipurilor de carne şi mâncărurile grele păstrează

Forța Vieții ocupată cu lucrul în organele vitale care ard carbonul şi de aceea este greu să dezangajeze Forța Vieții activă dinspre simțuri şi organele vitale şi să inverseze curentul şi atenția înspre Dumnezeu, fără să întârzie digestia, şi fără să primească o opoziție de la organele vitale.

Meditația după mese grele, la stadiile inițiale, aranjează o luptă din război între conştiința trupului şi superconştiință. De aceea fructele, care conțin mai puțin carbon, sunt mai bune decât majoritatea cărnilor grele, cum ar fi porcul sau vita, având mai puțin carbon de ars, nu folosesc multă Forță Vitală şi nu obosesc (taxează) sistemul nervos, organele vitale, rinichii şi aşa mai departe. Mâncătorul de carne grea va descoperi că mintea îi este trasă în jos (scurt-circuitată) spre regiunea simțurilor în timpul meditației. Dimineața mănâncă fructe, la prânz mănâncă o mâncare bună (ce vrei tu), iar noaptea: fructe, lapte şi legume preparate.

Posteşte o dată pe săptămână cu suc de portocale şi meditează. Posteşte 3 zile consecutiv cu suc de portocale în fiecare lună sau la 45 de zile şi meditează lung şi profund (2 sau 3 ore). Aceasta nu numai că va da pauză trupului şi ocazia de a elimina otrăvurile, dar te va învăța cum să trăieşti mai mult prin Conştiința Cosmică şi mai puțin prin mâncare. Concentrează-te în timpul postului să nu-ți lipsească mâncarea la nivel mental sau să-ți faci griji în privința mâncării. Mai degrabă să simți că tu eşti încărcat de Conştiința Cosmică şi înveți că viața ta depinde complet de ea şi că te dezobişnuieşti de obiceiul de a depinde prea mult de mâncare.

Satan psihologic al ignoranței

„Atunci diavolul L-a dus în oraşul sfânt şi L-a aşezat în turnul unui templu şi I-a spus lui: „Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te din acest loc; pentru că este scris, El va da îngerilor de lucru în ceea ce-L priveşte, pentru a-L păstra Şi în mâinile lor, ei Te vor susține de fiecare dată când îți arunci piciorul contra unei pietre."Şi Isus a răspunzându-i i-a spus:"

„Este scris din nou, să nu-L tentezi pe Domnul Dumnezeu tău."

„Din nou, diavolul L-a dus pe un vârf de munte foarte înalt şi I-a arătat toate regatele lumii şi gloria lor, la un moment de timp. Şi diavolul I-a spus:"Toată această putere ți-o voi da Ție şi gloria acestora: pentru că îmi este dat mie şi oricui îi dau eu. Dacă vei cădea şi mă vei venera, voi fi al tău."Şi Isus i-a răspuns:"

„Treci în spatele meu, Satan: pentru că este scris, trebuie să-l venerezi pe Domnul Dumnezeu tău şi numai pe El îl vei servi."

„Şi când diavolul şi-a încheiat toate tentațiile, el L-a părăsit pentru un anotimp. Şi, priveşte, îngerii au venit şi îl servesc pe El."

(Matei 4:5-11; Luca 4:5-13)[11]

Există două înțelesuri în mesajele de mai sus. Forța Cosmică inteligentă, care s-a îndepărtat de la Dumnezeu, a aruncat lumina de căutare a conştiinței înspre materie, pentru a o eleva (preamări) şi pentru a tenta omul cu gloria sa ostentativă. Orice om care-şi îndreaptă conştiința spre exterior, spre materie, va descoperi în mod automat că viziunea sa este legată de materie împreună cu viziunea lui Satan. A fi un sclav al simțurilor însemnă a folosi atenția

[11] Din timp în timp învățătorul (preceptorul) combină versete din Scriptură pentru a face o imagine de ansamblu mai completă a Spuselor lui Isus Christos.

luminilor de căutare ale sufletului pentru a diviniza (venera) gloria schimbării temporare, materie care cedează în fața plăcerii. A inversa atenția luminilor de căutare înspre suflet înseamnă a privi şi a se bucura de Spiritul lipsit de schimbare, etern, care dăruieşte bucurie.

Prima semnificație este aceea că psihologicul Satan al ignoranței a pus stăpânire pe mintea lui Isus atunci când el era în foarte înaltul Templu al Meditației, situat în Orașul Sfânt al Conştiinței Christice Universale. Aceasta înseamnă că mintea lui Isus, deja a atins turnul intuiției meditative, în starea sa Christică de Conştiință, era încă subiect al tentațiilor înşelătoriei ignorante. Obiceiul său (al minții lui Isus) trecut, înşelător, de a ceda tentațiilor, descoperind o înfrângere constantă în conştiința sacră a lui Isus, făcea un ultim efort de a îndepărta obiceiul Său Divin de gândire corectă şi pretindea că este al său (corect). Amintirea obiceiului Său trecut înşelător a trimis un gând tentant în mintea Sa şi El a fost condus spre a gândi: *„Din moment ce mi-am recâştigat starea Mea Divină pierdută, de Fiu în meditația profundă, este sigur pentru mine să mă descurajez în tentație, deoarece Dumnezeu mă va proteja prin îngerii mei păzitori ai convingerii mele spirituale, experienței intuitive şi înțelepciunii născută din meditație. Chiar dacă cad în tentație, îngerii gândurilor spirituale mă vor ridica din nou în starea mea de conştiință cea mai înaltă şi nu vor îngădui să-mi lovesc piciorul de o piatră, piatra durerii creată de greşala (eroarea) spirituală."*

Obiceiul spiritual mai bun fiind cucerit, Isus a replicat în gând tentației din Sine însuşi. Cea mai mare înțelepciune, aşa cum este scrisă în marile Scripturi, spune: *„Atenția nu trebuie să se abată de la Dumnezeu Tatăl, creatorul tuturor formelor ale conştiinței, ci acea conştiință trebuie să rămână identificată şi concentrată înspre Dumnezeu. Nu trebuie să se separe de El şi să încerce să-l tragă pe El înspre materie."*

Toate poftele puternice şi dorințele în om ar trebui să fie transmutate şi îndreptate înspre Dumnezeu, în loc să li se permită să încerce să-l înşele pe Dumnezeu în om. Tentația este un gând care aşteaptă bucurie, amăgitor, convingător, conflictual care ar trebui să fie folosit pentru a urmări crearea fericirii prin adevăr şi nu eroarea care produce durere. Deşi Dumnezeu este creator de Conştiință, totuşi, conştiința viciată din om se îndreaptă în afara lui, şi încearcă să ispitească sufletul să se concentreze înspre fericirea temporară a simțurilor. Când a descoperit aceasta, Isus l-a mustrat şi i-a spus să nu fie îndrăzneț şi să-l tenteze pe Dumnezeu în El.

Din nou, tentația psihologică l-a urmat pe Isus în starea lui de Auto-Conştientizare foarte înaltă, - ca un munte, - şi o viziune mentală rapidă i-a arătat Lui toată puterea şi gloria temporară pe care posesiunile materiale i le-ar fi putut da Lui, iar aceasta l-a ademenit cu un gând: „Îți voi da toată această putere şi bogăție". În plus, acest obicei psihologic amăgitor L-a făcut să simtă că are puterea completă asupra tuturor lucrurilor materiale temporar glorificate şi că aceasta are puterea să-I dea fericire din obiectele materiale numai dacă El ar cădea din starea Lui înaltă de auto-control şi fericire întru Spirit, jos în planul bucuriei simțurilor.

Un superom, chiar dacă este fixat într-o stare înaltă de conştiință prin meditație profundă, el tot este subiectul tentațiilor amintirilor pre-natale şi post-natale ale bucuriei simțurilor, care promit toate felurile de plăceri care se pot obține uşor în locul celor dobândite cu greutate, bucurie durabilă sau autocontrol şi meditație.

Isus a răspuns în interiorul Său: „O, voi simțuri ale mirosului, gustului şi pipăitului, ați fost făcute să serviți bucuriei eterne a Spiritului şi să acționați în mod constant şi să serviți într-un asemenea mod încât bucuria Spiritului ar trebui să devină un obicei permanent al sufletului."

Simțul gustului nu a fost dat pentru a crea lăcomia şi indigestia prin a mânca prea mult, ci să selectezi cu bucurie mâncarea corectă ca să fii capabil să ajuți la construcția Templului lui Dumnezeu. A mânca numai pentru bucuria gustului produce lăcomie, slavie, indigestie şi moarte. A mânca pentru a menține templul pe care-l are corpul sufletului produce auto-control, viață lungă, sănătate şi fericire.

„Simțurile mi-au fost date ca să mă servească," s-a gândit Isus, „şi nu au fost făcute pentru ca eu să furnizez produse pentru apetitul lor insațiabil." După cum omul nu-şi poate satisface foamea dând de mâncare altei persoane, tot la fel sufletul nu poate fi fericit furnizând produse apetitului nenatural al simțurilor.

Când obiceiul psihologic amăgitor s-a oprit din a-L tenta pe Isus cu amintirile obiceurilor materiale pre-natale şi post-natale, amăgirea obiceiului muritor a plecat, cel puțin pentru o vreme, lăsând locul sentimentului victoriei unui obicei bun. Plecarea lui Satan pentru un anotimp semnifică starea transcedentală de auto-control fix, atunci când credinciosul se ridică deasupra stării de luptă cu diavolul.

Imediat ce obiceiul murilor înşelător sau amăgitor a dispărut, Îngerii Intuiției, ai Calmului, ai Omniscienței şi ai Auto-Conştientizării (Auto-Realizării) au apărut în Conştiința lui Isus pentru a-L servi pe El cu fericire durabilă.

CAP. 5 ISUS - MIELUL LUI DUMNEZEU ŞI IOAN BOTEZĂTORUL – SPIRIT ŞI TRUP

„Aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii (evreii) au trimis preoți şi leviți din Ierusalim ca să-l întrebe: „cine eşti tu?" Şi el a mărturisit şi nu a negat: „Eu nu sunt Christ". "

„Şi ei l-au întrebat: „Şi atunci?" „Tu eşti Ilie (Elias)?" Şi el a spus: „Nu sunt". Tu eşti acel profet? Şi el a spus „Nu". Şi atunci ei i-au spus: „Cine eşti tu, ca sa-i putem da un răspuns celui care ne-a trimis. Ce spui tu despre tine?" El a răspuns: „Sunt vocea cuiva care plânge în sălbăticie (pustie). Faceți calea dreaptă spre Dumnezeu, aşa cum a spus profetul Isaia (Esaias)"."

„Şi cei care au fost trimişi, au fost ai Fariseilor. Şi atunci ei l-au întrebat şi i-au spus: „De ce ai botezat tu atunci, dacă nu eşti Chris, nici Ilie, nici acel profet?" Ioan le-a răspuns, spunând: „Eu botez cu apă, dar cel care stă printre voi, pe care nu-L cunoaşteți, El este cel care vine după mine, este preferat în fața mea (stă în fața mea), iar eu nu sunt vrednic nici măcar să-i desfac şireturile de la pantofi." Aceste lucruri au fost făcute în Bethabara, dincolo de Iordan, acolo unde boteza Ioan."

„Şi Ioan a mărturisit şi a spus: „Am văzut Spiritul care a coborât din cer ca un porumbel şi el a zăbovit pe El. Şi nu l-am cunoscut. Dar cel care m-a trimis să botez cu apă, acelaşi mi-a spus mie:<Pe cine vei vedea că coboară Spiritul şi va rămâne (aşezat) pe el, acelaşi este cel care va boteza cu Sfântul Duh.>". Şi am văzut şi mărturisesc că El este Fiul lui Dumnezeu."

Din nou ziua următoare, după ce Ioan a depus mărturie şi împreună cu doi discipoli; şi uitându-se la Isus cum se plimba, a spus: *"Priviți, Mielul lui Dumnezeu"*. Şi cei doi discipoli l-au auzit vorbind şi ei L-au urmat pe Isus. Atunci Isus s-a întors şi i-a văzut că îl urmează şi i-a întrebat: „Ce căutați voi?"

(IOAN 1:19-28; 32-38)

Preoții şi leviții având numai percepții spirituale comune (obişnuite, ordinare), au fost sceptici în mod natural în privința calităților lui Christ. Oamenii înțelepți, întâlnind un om ca şi Christ, nu L-ar fi întrebat dacă este Christ, înțelepciunea propriei lor înțelepciuni poate să recunoască calitățile unui om ca şi Christ. Preoții ignoranți l-au întrebat pe Ioan dacă el era Christ cel aşteptat.

Conştiința umană este circumscrisă de către circumferința corpului, dar Conştiința Christică este nelimitată, întinsă peste întreaga întindere a Eternității. Mulți oameni ignoranți venerează corpul lui Isus şi uită să recunoască conştiința Christică care ar putea cuprinde întregul Cosmos cu toate insulele – univers, la fel ca o ceaşcă care poate să cuprindă toată supa dintr-un vas.

Ioan, fiind un sfânt bun, în ciuda măreției sale, nu putea vedea că el şi-a exprimat Conştiința Christică în conştiința sa. Dacă sufletele pot fi făcute după imaginea Dumnezeului trascedental, Tatăl, ele sunt în mod automat făcute după tiparul Conştiinței Christice prezentă în toată Creația. Argumentul meu este că toată lumea este un Christ potențial şi toți aceia care pot să se concentreze destul de profund şi de extins, pot să-l primească pe Christ în conştiința lor. Ioan era un potențial Christ, totuşi, din cauza identificării cu ignoranța sa, el nu putea

simți că în esență el a atins starea de Conștiință Christică. De aceea, Ioan a spus adevărul și a mărturisit că Christul potențial în el nu s-a manifestat în conștiința sa umană exterioară. De aceea Ioan a spus: ”Nu sunt Christul.”

Ioan a negat, de asemenea, că el era Ilie (Elias), deoarece, așa cum s-a spus mai înainte, el nu-și putea aminti încarnarea lui anterioară ca Ilie. Ioan, ca Ilie, a fost gurul (preceptorul) lui Isus. Învățători sunt mulți, dar există un singur Guru. El este vehiculul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-l aduce înapoi pe fiul său risipitor, la ferma sa de libertate. Ilie a fost din punct de vedere spiritual avansat în încarnările anterioare, dar cumva a căzut (decăzut) din înalta sa conștiință în timpul încarnării sale ca Ioan. Isus, discipolul lui Ioan, care a avansat atât de măreț, a fost capabil să-i amintească gurului Său de încarnarea sa trecută uitată (de acesta).

Ioan era umil, deoarece el a decăzut spiritual cumva și nu dorea să se identifice cu starea înaltă a încarnării sale trecute ca Ilie. El a spus: „nu sunt Ilie.”, cum s-ar spune <Nu sunt destul de avansat în această încarnare ca atunci când eram Ilie.> El a dat un răspuns evaziv celor care i-au trimis. „Ce spui tu despre tine?” El a spus: „Eu sunt vocea unuia care plânge în sălbăticie; fă calea dreaptă a Domnului, așa cum a spus profetul Isaia (Esaias).”

Eu sunt vocea sau Sunetul Cosmic, care plânge sau vibrează în Sălbăticia Tăcerii. „Sălbăticie” semnifică conștiința unui sfânt unde nu există iarbă verde sau materiale proaspete ale dorințelor care să poată crește. Sfântul face ca sufletul său să fie gol, în așa fel încât Dumnezeu să poată să intre, fără să i se opună rezistență de la plantele cultivate sau tufișurile dorințelor materiale. Așa cum Ioan a auzit Sunetul Cosmic atotcunoscător în el, în sălbăticia Tăcerii, el a auzit înțelepciunea intuitivă care i-a comandat în tăcere: „Fă dreaptă calea spre Domnul.” Manifestă pe Domnul sau Conștiința Christică în toată Creația Cosmică Vibratorie, prin sentimentul intuitiv trezit al unei coloane vertebrale drepte în timpul stării de meditație.

Deși Ioan a negat că el este atât de dezvoltat ca Ilie, el tot a vorbit de starea sa interioară spirituală ca și cum ar fi atins cunoașterea vibrației Omniprezente Cosmice expansionate. El, de asemenea a spus clar nu numai că el nu știa că a atins starea de Vibrație Cosmică, dar și că el medita cu o coloană vertebrală dreaptă și încerca să-și deschidă centri spinali, în așa fel încât Conștiința Christică închisă în afară poate să coboare în corpul său. Cuvântul „drept” mai înseamnă și a urma calea dreaptă a adevărului prin care doar sufletul singur poate să-l găsească pe Dumnezeu.

Ioan a spus preoților în toată subtilitatea spirituală că el nu era nici corpul lui Isus, nici a lui Ilie, dar că el era Vibrația Cosmică Omniprezentă care încearcă să simtă Conștiința Christică în corpul său.

Ioan a dat de asemenea indiciul maselor de oameni ignoranți că singurul mod în care Conștiința Christică Omniprezentă poate fi primită este printr-o coloană vertebrală dreaptă cu centri conștiinței treziți.

Oamenii obișnuiți îl căutau pe Christ într-un corp fizic, așa că Ioan le-a spus în mod subtil cum îi ura bun venit el lui Christ, printr-o coloană vertebrală dreaptă și a spus că oricine care vroia să-l cunoască pe Christ, trebuie să-l primească în meditație cu o coloană vertebrală dreaptă și trebuie să urmeze calea dreaptă a Adevărului.

Bineînțeles, interpretarea fizică este că Ioan a tăiat tufișuri ale ignoranței oamenilor și a creat o cale dreaptă a Adevărului, în așa fel încât ceilalți să poată urma această cale pentru a primi învățăturile lui Isus în obținerea unei Conștiințe Christice.

Ioan a explicat, de asemenea, că doar venerarea corpului lui Isus nu reprezenta calea corectă de a-l cunoaște. Conștiința Christică întrupată putea fi simțită doar în coloana vertebrală dreaptă, trezită în Astral. Ioan educa oamenii pentru ca ei să știe calea dreaptă prin care poate fi înțeleasă și percepută în mod intuitiv Conștiința Christică metafizică în corpul lui Isus.

Profetul Isaia ştia, de asemenea, că Domnul subiectiv al Creației Vibratorii Finite sau Conştiința Christică poate fi bine venit numai prin coloana vertebrală dreaptă trezită în meditație. Curgerea Forței Vieții prin coloana vertebrală şi nervi face ca omul să perceapă şi să aprecieze numai obiectele simțurilor, dar când luminile de căutare ale simțurilor sunt inversate şi aruncate înapoi în Spirit prin coloana vertebrală trezită, atunci Conştiința lui Christ este trezită.

Toți yoghinii (cei care caută comuniunea în mod ştiințific cu Dumnezeu) din India pun cea mai mare importanță pe păstrarea coloanei vertebrale drepte în timpul meditației şi pe concentrarea în punctul dintre sprâncene. Ideea este ca atunci când atenția este comutată de la simțuri, începe să retragă curenții de la telefoanele – simțuri şi să le inverseze spre ochiul spiritual situat între cei doi ochi fizici şi Medulla Oblogata.

Ochiul Spiritual este o reflecție a Medullei Oblogata. Aşa cum un comutator aruncă lumină în cele două faruri ale unui automobil, în mod similar, Medulla Oblogata aruncă curentul în cei doi ochi fizici, dar făcând ochiul unic, cum s-ar spune prin concentrarea în punctul dintre cele două sprâncene, se poate vedea Medulla reflectată ca şi cum ar fi o singură lumină.

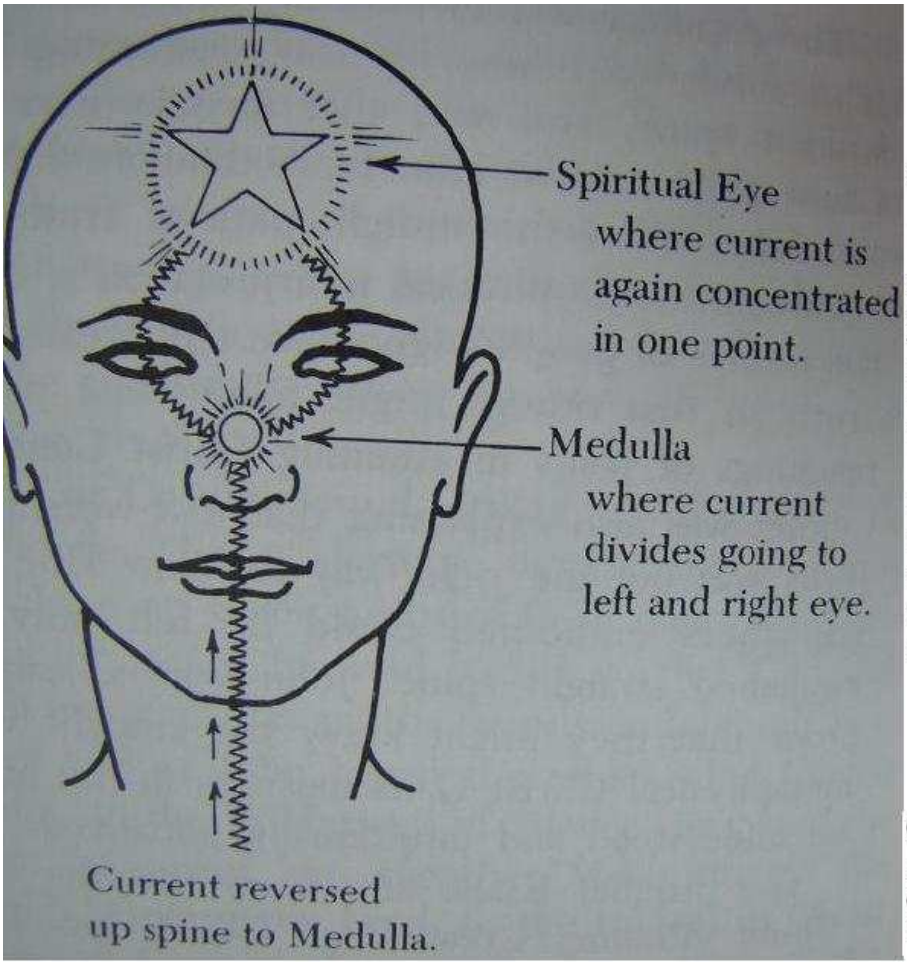

Ochi spiritual

unde curentul este din nou concentrat într–un singur punct

Medulla

unde curentul se divide mergând spre ochiul stâng şi ochiul drept

Curent inversat merge în sus pe coloană spre Medulla

Ochiul Pineal şi Ochiul Medulla sunt unul şi acelaşi, reflectați prin cei doi ochi exteriori (fizici). Făcând din nou ochii singulari, lumina difuză ai celor doi ochi fizici este văzută ca un singur Ochi Spiritual. Isus a spus: ***„Dacă ochiul tău va fi singular (unic), întregul tău corp va fi plin de lumină."***

Atenția este conductorul curenților vieții noastre şi al conştiinței. Cei care îşi permit cu lăcomie prea multă plăcere a simțurilor pipăitului, mirosului, gustului şi vederii descoperă că luminile de căutare ale conştiinței lor şi Forța Vieții sunt îndreptate către materie, dar, când

prin auto-control şi meditaţie, atenţia este îndreptată pe punctul dintre sprâncene, în senzoriumul spiritual, atunci Forţa Vieţii şi Conştiinţei începe să arunce o lumină revelatoare peste Conştiinţa Christică Omniprezentă în toată Creaţia Finită.

Fiecare aspirant spiritual ar trebui să ştie că o coloană vertebrală aplecată în timpul meditaţiei dă o rezistenţă procesului de inversare al curenţilor vieţii. O coloană vertebrală aplecată aruncă vertebrele în afara alinierii şi ciupeşte nervii, făcând imposibil pentru Forţa Vieţii să-şi inverseze direcţia (să urce energia pe canalul Sushumna spre Sahasrara) şi să plutească spre Ochiul Spiritual şi spre Medulla Oblogata.

Ioan, Isaia şi yoghinii spun că, pentru a primi Conştiinţa Christică de la Isus sau de la un guru yoghin este necesar mai mult decât un contact fizic. Trebuie să ştii cum să meditezi cu coloana vertebrală dreaptă, cum să păstrezi atenţia comutată (retrasă) de la simţuri şi cum să păstrezi atenţia concentrată (fixată) pe altarul cei de-al Treilea Ochi (Ochiul Spiritual) dintre cei doi ochi (fizici), acolo unde Conştiinţa Christică poate să fie primită în toată gloria ei.

Oamenii trimişi de către farisei, în ignoranţa lor, nu au înţeles profunzimea mărturiei lui Ioan şi au întrebat din nou: *„De ce botezi tu, dacă nu eşti acel Christ, nici Elisei, nici acel profet?”* Această întrebare a fost o prostie, deoarece Ioan deja le spusese că el a auzit o Voce Cosmică şi că el avea autoritatea de a boteza, dar în măreţia sa, el a mers şi a spus: *„Eu botez cu apă, dar cel care stă printre voi (în mijlocul vostru), pe care voi nu-l ştiţi, El este acela care vine după mine, este preferat în faţa mea (stă în faţa mea) şi eu nu sunt vrednic să-i desfac şireturile de la pantofi.”*

Ioan încă conştientiza faptul că era îndreptat spre materie sau ataşament spre trupul slab. El era mai conştient de corp decât de Spirit, aşa că s-a gândit: „Mai am multe să depăşesc ca să purific corpul meu, înainte să-mi pot boteza Spiritul.” Din moment ce concentrarea lui Ioan era asupra purificării corpului mai întâi, el învăţa pe ceilalţi modul de a boteza cu apă. A fost explicat în alt capitol că curăţarea corpului cu apă înainte de Iniţierea Spirituală este favorabilă unei stări receptive a minţii, datorită calmului şi efectului răcoritor (relaxant) al băii.

După ce corpul este curat, sufletul ar trebui să fie botezat cu înţelepciune, magnetism, radiaţie spirituală, sau Sfântul Duh (sau emanaţii vibratorii de la un guru-preceptor, ca un duh sau sfântă tăcere). Ioan ştia că aceasta poate aduce o influenţă spirituală temporară asupra corpului discipolilor, dar acel Isus, cu Aura Sa Cosmică, putea să boteze sufletele oamenilor cu înţelepciune şi cu emanaţii Vibratorii Cosmice.

Ioan vorbeşte de Isus ca de un Miel al lui Dumnezeu care a înlăturat (îndepărtat) păcatele lumii. Un miel este un simbol al inocenţei, pur, umil şi sincer faţă de Dumnezeu în toate sensurile. Nu era vorba de aroganţa sau puterea unui tiran care încearcă să distrugă rău. Răul nu poate fi niciodată scos din rădăcină de rău. Crima nu poate fi desfiinţată (abolită) de crimă. Cu excepţia cazului în care dorinţa de crimă este ruptă din inima noastră, îşi va lăsa rădăcinile în inimile oamenilor şi va continua să se dezvolte (să crească). Răul poate fi distrus numai de bine. Criminalii nu ar trebui spânzuraţi, ci ar trebui reformaţi prin înţelepciune. Acest gând de crimă trebuie alungat (exilat) din toate inimile înainte să omorâm (trebuie să alungăm gândul înainte să se manifeste), părăsim ţărmurile acestui pământ.

Dacă Dumnezeu, aşa de puternic cum este, ar fi pedepsit omul prin mijloace fizice, omul nu ar fi putut trăi pe pământ şi să-şi exercite independenţa judecăţii şi astfel să înveţe din propriile greşeli. De aceea Dumnezeu foloseşte iubire şi, ca un miel, se lasă măcelărit astfel încât într-o zi, prin exemplul unei resemnări umile a mielului la măcelar, el poate trezi o simpatie mai mare şi bunătate în om.

De aceea, Isus a venit ca un Miel al spiritualităţii, umil, loial lui Dumnezeu, gata să se ofere pe El însuşi ca sacrificiu înaintea Templului Adevărului, astfel încât prin exemplul Său suprem de puritate, umilinţă, blândeţe El să poată acţiona ca cea mai mare Lumină Spirituală

care poate înlătura păcatele lumii. Întunericul nu poate fi alungat tot de către întuneric. Păcatul nu poate fi spulberat tot de către păcat. Minciuna nu poate fi oprită tot prin minciună. Crima nu poate fi oprită de spânzurare. Răzbunarea nu poate fi oprită de răzbunare.

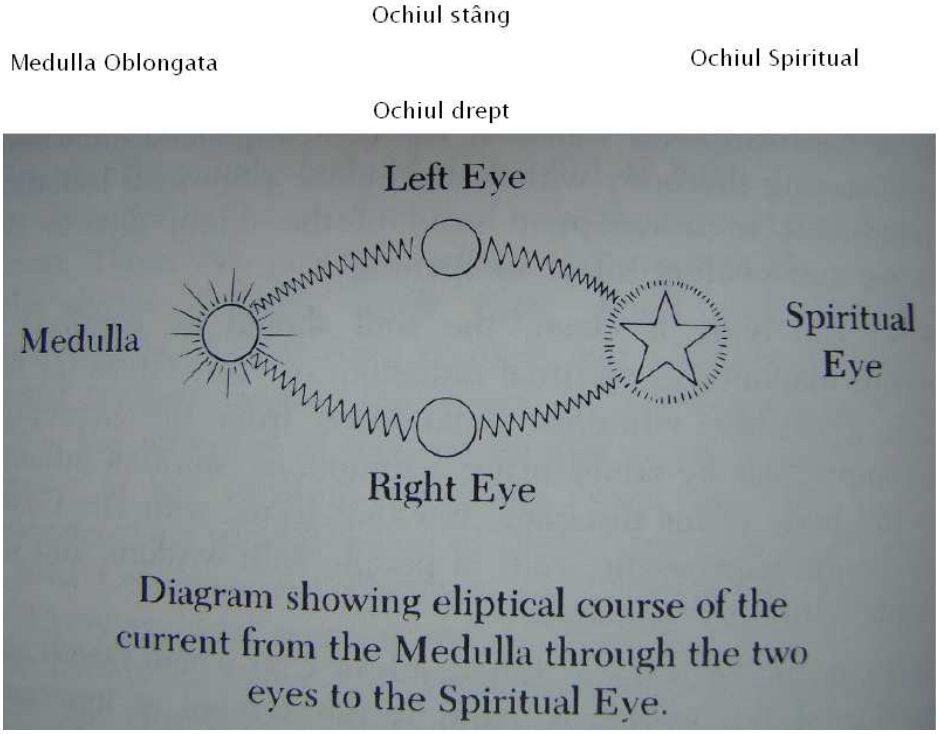

Diagramă care arată cursul eliptic al curentului de la Medulla Oblongata prin cei doi ochi către Ochiul Spiritual (Al treilea ochi)

Întunericul poate fi eliminat numai de către lumină. Păcatul poate fi eliminat de către virtute (sfințenie). Minciuna poate fi eliminată numai de exemple de sinceritate. Crima va înceta cu exemplul iertării şi iubirii, deoarece dorința celui care face crima poate fi vindecată doar prin iertare. Răzbunarea poate înceta numai prin iertare, Isus, Fiul lui Dumnezeu prin exemplul Său unic de bunătate mare, umilă, Atotputernică a devenit lumina Epocilor pentru a arăta oamenilor ieşirea din întuneric pentru totdeauna.

Ioan a prezis că Isus a venit după el, destinat de Dumnezeu să-şi lucreze planul de a arăta oamenilor care este calea spre mântuire. Ioan la început nu a ştiut că Isus a venit, aşa că a continuat să boteze cu apă în modul în care ştia cel mai bine să facă bine umanității.

Ioan a vorbit despre Conştiința Christică, imanentă în toată Energia Cosmică vibratorie, simbolizată printr-un porumbel – ca Ochiul Spiritual, steaua marcată cu lumină albastru – opal încastrată într-un inel de raze aurii. Această lumină este simbolizată de un porumbel, deoarece aduce pace permanentă. Steaua reprezintă gura porumbelului şi este pasajul secret spre Conştiința Cosmică. Luminile albastră şi aurie sunt cele două aripi ale porumbelului. Albastrul reprezintă tunelul Cosmic care conduce la percepția Inteligenței Christice subiective în toată Creația. Inelul de lumină reprezintă energia Cosmică obiectivă, Vibrația Cosmică sau Sfântul Duh.

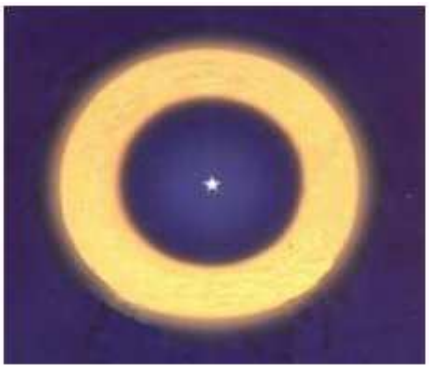

(Nota mea:) Steaua albă în cinci colțuri din mijlocul ochiului de opal, înconjurat în aur
(Această ilustrație este o viziune al celui de-al treilea ochi din cartea „Autobiografia unui yoghin", cap. 31, cu acelaşi autor)

Ochiul spiritual este compus din viațătron (lifetron, ca electronul, de la life= (lb. engleza) viață), unitatea de inteligență şi de energie cea mai fină, ultimă. Este mai fină decât electronii din care sunt compuse toată materia şi conştiința. Fiecare viațătron (lifetron) conține în miniatură esența întregii creații macrocosmice. Cosmosul este făcut din Dumnezeu transcedental, Tatăl,- conştiința dincolo de toată Creația -, şi Dumnezeu, Fiul – (conştiința Tatălui reflectată în sânul Energiei Cosmice ca Singurul Zămislit, numai reflectată Conştiința Cosmică) şi Sfântul Duh sau Vibrația Cosmică. Această Vibrație Cosmică apare ca Sunet Cosmic al tuturor viațătronilor (lifetron) şi energiei Cosmice.

Din punct de vedere microcosmic, fiecare viațătron (lifetron) sau Ochiul Spiritual în om este compus din elementele: Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sau din Conştiință Cosmică Transcedentală, Conştiință Christică şi Energie Cosmică. Totuşi, Ioan a spus: *„Am căzut Spiritul coborând din locuința sa de Binecuvântare a Raiului în forma unui Ochi Spiritual microcosmic şi EL s-a odihnit pe Isus."* Ochiul spiritual telescopic al lui Isus s-a deschis prin aceasta şi el putea percepe manifestările macrocosmice ale Conştiinței Cosmice, Conştiința Christică şi Energia Cosmică. Omul obişnuit, prin ochii săi fizici vede numai corpul său şi mici porțiuni de pământ o dată, dar orice om ca Isus poate vedea porumbelul spiritual aşezându-se pe el, (de exemplu), - cum ar fi să privească prin Ochiul său Spiritual telescopic întregul regat al Energiei Cosmice şi conştiința existând în şi dincolo de el.

Spiritul, prin Vibrația Cosmică, l-a instruit pe Ioan să boteze oamenii cu apă şi apoi acelaşi Spirit i-a arătat lui Ioan misterul botezului prin Spirit. *„Pe cine vei vedea că coboară Spiritul şi rămâne pe el, acelaşi este El, cel care botează cu Sfântul Duh. Şi am văzut şi depun mărturie că acesta este Fiul lui Dumnezeu."*

Orice om care poate vedea Ochiul său Spiritual, nu temporar, ci mereu, şi care poate vedea Spiritul Omniprezent prin el, poate boteza cu magnetism sacru Cosmic Omniprezent (Sfântul Duh). Simpla vedere a luminii sau a arăta altora lumina Ochiului Spiritual nu este suficientă (aşa cum studenții avansați ale Lecțiilor-Precepte despre Kriya, Cea mai înaltă Artă a Conştientizării, pot). ***Trebuie să fii capabil să percepi Spiritul prin Ochiul Spiritual***. Aceasta este ceea ce se înțelege prin spiritul rămâne pe Om. Când putem face aceasta, putem chema Spiritul Atotputernic să înfăşoare discipolul cu magnetismul Cosmic. Bineînțeles, discipolul trebuie să fie avansat şi să merite, ca să primească un asemenea botez în Omniscientă de la avansatul său Guru (preceptor) care este saturat cu Conştiință Cosmică.

CAP. 6 CHEMÂND APOSTOLII

ISUS OMUL ŞI ISUS CHRISTUL

„Şi ei i-au spus lui: „Rabbi (ceea ce este, fiind interpretat, Maestre), unde locuieşti?”. El le-a spus lor: „Veniți şi vedeți.” Ei au venit şi au văzut unde locuia şi au rămas cu el în acea zi: pentru că era în jur de ora 10.”

„Unul dintre cei doi care l-au auzit pe Ioan vorbind şi l-au urmat pe el (nota traducătorului: pe Isus l-au urmat) era Andrei, fratele lui Simion Petru. Mai întâi el l-a găsit pe fratele său şi i-a spus: „L-am găsit pe Mesia.” Ceea ce este, fiind interpretat, Christul. Şi l-a adus pe el (Simion Petru) la Isus. Şi atunci când Isus l-a privit, El a spus: „Tu, Simion, fiul lui Jona, ar trebui să fii numit Cephas” ceea ce este prin interpretare, o piatră”.

(IOAN 1:38-42)

Andrei, după ce a stat cu Isus timp de o zi, a fost atât de saturat de magnetismul său spiritual, încât a înțeles cine era Isus. După o scurtă cunoştință cu Isus, Andrei a devenit plin de vibrația lui Isus, Christul. Conştiința Christică nu poate fi dovedită intelectual, ci trebuie să vină prin conştientizare intuitivă. Există o diferență între Isus, fiul omului şi Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Semnificația Vibrației Christice

Energia Cosmică şi Conştiința Cosmică intră prin Medulla Oblongata ca şi curenți pozitivi şi negativi, care formează o serie de magneți care se atrag. Fiecare individ este o mulțime de asemenea magneți şi-i atrage pe alții după (în conformitate cu) puterea acestora. Isus era un magnet Christic având puterea să atragă pe toți oamenii, în comparație cu oamenii obişnuiți, care pot atrage foarte puțin.

Toate părțile corpului care sunt perechi: ochi, urechi, limba mare, limba mică, mâinile, picioarele şi aşa mai departe, primesc şi radiază curenți pozitivi şi negativi şi fiecare formează un magnet cu mai multă sau mai puțină putere. Magnetul optic poate fermeca, atrage şi trage oamenii spre el atât de puternic, încât se poate simți magnetismul unui suflet prin ochii săi. Anumiți oameni avansați spiritual sunt capabili să vindece sau să spiritualizeze o întreagă audiență doar prin magnetismul ochilor.

A pune mâna pe oamenii bolnavi este făcută pentru a trimite razele X vindecătoare ale mâinilor pe corpul pacienților pentru a electrocuta microbii bolii. Nu există o putere mai mare decât forța vieții care circulă prin mâini, cu condiția ca aceasta să fie făcută puternică de o voință curajoasă. Voința puternică a omului care nu se lasă descurajat de nimic, care plutește continuu şi energetic înspre realizarea unui obiect, devine împuternicit cu putere divină. Puterea voinței omului este voința Divină.

Calea cea mai bună de a cunoaşte un individ este de a sta cu el în aceeaşi casă. Doi oameni care trăiesc în aceeaşi cameră, chiar dacă nu vorbesc, se vor atrage unul pe altul cu conştiința lor, natura, vitalitatea, şi aşa mai departe. Fiecare va simți emanația tăcută a gândurilor celuilalt, Forța Vieții, domeniul şi puterea magnetismului său vital.

Fiecare om duce cu el un indicator al tăcerii, o dovadă a propriilor sale vibrații. Complet nepărtinitor, suflete spirituale senzitive pot cunoaşte oamenii pur şi simplu privindu-i în ochi sau venind în contact direct cu ei şi simțindu-le vibrațiile care emană. Îngrijorat,

calm, timid, curajos, crud, înțelept sau oameni evlavioşi (care respectă legile lui Dumnezeu) pot fi simțiți instantaneu, chiar şi de oamenii care au puțină percepție spirituală.

Oamenii cu o percepție obişnuită îi pot simți pe ceilalți numai la mică apropiere de magnetismul lor. Totuşi, marile minți se pot simți una pe cealaltă de la distanță, deşi percepția este mai puternică, dacă ei au fost asociați apropiați pentru un timp. Aşa s-a întâmplat cu marele suflet al lui Andrei, care după ce a rămas cu Isus după o zi, a simțit magnetismul Christic şi a fost capabil să-i spună lui Simion: „Noi l-am găsit pe Mesia." Îl găsim în Biblie pe **Christ** definit ca ***„Primul zămislit al morților şi prințul regilor de pe pământ."*** (Rev. 1:5)

Această definiție este foarte profundă şi subtilă. Înseamnă că vibrația sufletului este de obicei încapsulată în corpul fizic cu 16 elemente şi în Astral şi în Ideațional corpuri de 19 elemente. Este închis în aceste corpuri prin ignoranță şi prin dorințe materiale şi nu este capabil să se amestece cu oceanul Spiritului care îl înconjoară. Odată cu schimbarea corpului fizic numită „moarte", sufletul rămâne încapsulat în Astral şi în corpurile ideaționale şi în continuare este incapabil să-şi elibereze Valul Vieții pentru a se uni cu oceanul Spiritului. Printr-o meditație înaltă este posibil ca sufletul să se elibereze pe sine din lumile fizice şi astrale şi apoi să se alăture pe sine în oceanul Conştiinței Christice.

Acesta este motivul pentru care, în pasajul trecut, se susține că **Conştiința Christică poate fi experimentată numai de sufletele care au văzut moartea completă sau disoluția corpurilor care-i întemnițează: fizic, astral şi ideațional şi nu de cei care sunt pur şi simplu morți fizic.**

În conştiința umană, sufletul se experimentează pe sine ca şi cum ar fi identificat cu corpul fizic: nume, titluri, posesiuni, naționalitate şi aşa mai departe. În starea subconştientă sufletul se cunoaşte pe sine ca o putere neobosită de vise sau o pace fără formă a somnului profund. În starea superconştientă, sufletul se simte pe sine ca nediluat, fără formă, o bucurie mereu nouă. În starea de Conştiință Christică sufletul ieşind din cele trei corpuri moarte ale sale, simte Inteligența Christică din toată Creația ca o inteligență conştientă, supremă, inteligența princiară călăuzind toate celelalte forțe puternice regeşti care guvernează pământul şi toată materia.

Isus, omul, putea simți conştiința Sa nu numai ca locuind şi guvernând corpul, dar de asemenea, el putea simți Inteligența Christică care penetrează toate celulele spațiului corpului Său Cosmic finit.

Este important să notăm diferența între Isus omul şi Isus Christul. Isus este numele unui om. Originea sanscrită a acestui nume este „Isa" sau Domnul Creației. Pronunțat în mod greşit de către călătorii din multe țări, şi fiind folosit în mai multe limbi diferite, cuvântul Isus a ajuns să fie folosit în loc de „Isa". Spaniolii îl pronunță „Hazus".

Oameni diferiți, cu voci influențate de diferite climate, pronunță aceleaşi cuvinte cu pronunții diferite. Cuvântul Calcutta este pronunțat diferit de rase diferite. Englezii pronunță Calcutta. Beangalezii pronunță „Kalicata". Hindușii vestici pronunță „Kalicutta". Anumiți norvegieni pronunță „Colquita". Aceasta demonstrează cum numele „Isa" poate fi schimbat în „Isus".

La origine, numele exprimă calitatea unui individ. Apoi ele au fost date de la tată la fiul timp de generații. Aceasta a complicat lucrurile şi mai târziu fiecare individ a trebuit să aibă un nume pentru familia sa şi de asemenea, un nume care să semnifice individualitatea sa. Acest lucru poate fi ilustrat prin propriul meu nume, care este o combinație de Yoga şi Ananda, Yoga înseamnă uniune ştiințifică, iar Ananda însemnă Binecuvântare. Calitatea distinctivă este iubirea uniunii a sufletului pentru Dumnezeu. Pentru acest motiv numele de Yogananda a fost dat de Maestrul (gurul) meu. Ananda corespunde unui nume de familie, iar în acest caz aparține ordinului Swami-lor şi înseamnă acei oameni care caută binecuvântarea Divină.

Isus, Christul are şi el semnificaţia sa. Isus a fost numele dat de familie, semnificând copil Divin sau Domnul Creaţiei, iar numele Christ a fost dat mai târziu şi semnifica Conştiinţa Christică care era manifestată în corpul lui Isus. În mod straniu, familia lui Isus, văzând semnele miraculoase care au acompaniat naşterea sa, L-au numit „Domnul Creaţiei" sau „Isa" şi mai târziu, datorită modificărilor de pronunţie, l-au numit „Isus".

Numele sanscrit ***„Kutastha Chaitanya"*** sau ***Conştiinţa Christică*** şi numele unuia dintre cei mai mari profeţi din India, Christina, care a trăit la proximativ 1500 î.e.n. arată că acest cuvânt, ***Christ este străvechi care înseamnă conştiinţă neschimbată***, ***prezentă în fiecare atom şi în fiecare fărâmă din Creaţia finită***. Profetul hindus se numea ***Jadava, Christina***. Jadava era numele de familie, Christina este numele spiritual. Isus Christul semnifică că trupul lui Isus era vehiculul în care Conştiinţa Christică sau inteligenţa universală prezentă în totul, se manifesta.

Oamenii din diferite epoci au căutat pe Messia sau pe Christ, care putea să le îndrepte atenţia de la conştiinţa sufletului de porţiuni mici de materie-lume, cum ar fi ţara, societatea şi familia, la Omniprezenţa Conştiinţei Cosmice. Trecând prin epoci, când sufletele oamenilor, în loc să se identifice cu Conştiinţa Christică, au devenit încurcaţi în conştiinţa individuală, familială, socială şi naţională, ei au devenit limitaţi, producând multă durere. Ataşamentul orb faţă de proprietatea familiei şi aşa mai departe conduce la egoism, ceartă, iluzia permanentei proprietăţi, lipsă de armonie, griji şi toate cele ca acestea. Aşa numitul patriotism orb produce lăcomie comercială, dorinţa de a lua proprietăţile altora de la ei şi războaie teribile.

După ce sufletele suferă în mod repetat, trecând prin necazuri familiale, sociale şi naţionale în diferite încarnări, ele automat doresc să fie eliberate din durere (mizerie) şi tânjesc să găsească eliberarea printr-un salvator ca şi Christ. Bhagavad Gita spune să sufletele auto-eliberate sunt folosite iar şi iar ca vehicule ale lui Dumnezeu şi ele sunt trimise pe pământ ca să exprime Conştiinţa Christică, ca să poată ajuta la eliberarea sufletelor încurcate în materie.

Dumnezeu nu s-a creat niciodată pe El ca fiinţă umană, subiect al slăbiciunii trupului şi al limitărilor mentale. Dacă Dumnezeu L-a creat pe Isus ca pe Fiul Său, deja complet şi perfect, atunci tentaţiile lui Isus, făcute de Satan, şi victoria sa nu au fost nimic altceva decât Acţiune Divină. Christ, care era deja deasupra morţii şi tentaţiilor, nu avea nevoie de nici o putere mentală ca să le depăşească. De aceea, Isus, ca un fiu perfect al lui Dumnezeu, nu poate fi un exemplu pentru noi.

Isus era un suflet eliberat, unul dintre cele mai mari care au venit vreodată pe pământ. El s-a luptat în multe încarnări ca să ajungă la starea Christică, în care El putea să-şi simtă conştiinţa Sa în fiecare celulă atomică a marelui Său corp al întregii materii, astfel încât el putea acţiona ca Salvatorul (Mântuitorul) omenirii. Numai în această stare orice suflet este capabil să simtă identitatea sa perfectă cu Dumnezeu. Isus El însuşi a spus că toţi cei care L-au primit, (adică au fost suficient de avansaţi şi destul de transparenţi spiritual), lor le-a dat puterea de a deveni fiii lui Dumnezeu. Găsim mai întâi o diferenţiere între Isus şi Christ în cuvintele lui Andrei.

„Şi când Isus l-a privit pe el (Simion Petru), i-a spus:"Tu, Simion, fiul lui Iona ar trebui să fii numit Cephas" care este, prin interpretare, o piatră." Isus l-a văzut pe Simion Petru şi a prezis că viaţa lui spirituală va fi puternică ca o piatră.

„În ziua următoare, Isus a mers înainte în Galileea şi l-a găsit pe Filip şi i-a spus lui: "Urmează-mă"."

IOAN (1:43)

Când vin pe pământ mari Maeştri ca Isus, ei aduc cu ei discipolii lor avansaţi, ca să le poată da învăţătura cea mai înaltă şi pentru a testa spiritualitatea lor pe câmpul de luptă psihologic de pe pământ. Astfel, Isus, cunoscându-şi gurul (preceptorul) său anterior şi relaţia

de discipol cu Filip, a spus calm: „URMEAZĂ-MĂ”. Acesta era un ordin pentru Filip, pentru că Isus a descoperit responsabilitatea sa spirituală de guru față de Filip, discipolul Său. Isus a indicat că Filip ar trebui să-şi acordeze raţiunea ghidată de instinct şi puterea voinţei cu raţiunea călăuzită de marea înţelepciune şi puterea voinţei lui Isus, deoarece aceasta era singura cale prin care Filip se putea elibera pe el însuşi de iluzia muritoare şi putea depăşi tentaţia irezistibilă a trupului.

Iluzia şi obiceiurile pre-natale greşite (rele) por fi complet depăşite de raţiune şi de puterea voinţei discipolului în timpul testelor cruciale, atunci când ordinele înşelătoare ale propriei sale raţiuni par să fie virtuoase şi adevărate. În această stare discipolul nu ar trebui să aibă niciodată încredere în propriile sale decizii în privinţa iniţiativelor noi din viaţa sa. Viciile poartă camuflajul raţiunilor virtuoase care să-l ademenească departe de calea spirituală. Pe timpul acela (în acel moment de timp) predicţia gurului trebuia să fie consultată şi sfatul său trebuia urmat ascultător de către discipol, chiar dacă raţiunea începeţoşată a discipolului se răzvrătea şi-i spunea să facă contrariul. În starea de amăgire cele mai bune iniţiative se pot sfârşi într-un dezastru, deoarece Satan, Ispititorul Universal şi Metafizic încearcă prin toate mijloacele să-l abată pe om de la calea spirituală.

„Filip era din Bethsaida, oraşul lui Andrei şi a lui Petru. Filip l-a găsit pe Nathaniel şi i-a spus: „L-am găsit pe acela despre care scrie Moise în lege şi profeţii, Isus din Nazareth, fiul lui Iosif.” Şi Nathaniel i-a spus lui: „Poate să iasă ceva bun din Nazareth?” Filip i-a spus lui: „Vino şi vezi.” Isus l-a văzut pe Nathaniel venind la el şi i-a spus: „Priveşte un israelit adevărat în care nu există nici urmă de viclenie”.”

IOAN (1:44-47)

Filip a citat revelaţiile intuitive ale lui Moise şi profeţii despre venirea lui Isus, Christul. Aceasta ridică întrebarea: „Sunt întâmplările de pe acest pământ şi afacerile umane pământeşti toate predestinate?” Noi nu credem acest lucru, dar dacă nu ar fi aşa, cum puteau Moise şi profeţii să prevadă venirea lui Christ? Noi credem că a fost în felul următor:
Moise, prin predicţiile sale interioare era capabil să descopere urmele legii cauzei şi efectului care guvernează viaţa omului. El cunoştea de asemenea, legea lui Dumnezeu care trimite suflete evoluate prin propriile puteri, suflete ca şi Christ, pe pământ, în diferite epoci, atunci când oamenii de pe pământ devin împovăraţi de păcate. Dumnezeu foloseşte vehicule ale sufletelor - ca şi Christ pentru a inspira fiinţele muritoare împovărate de durere cu curajul de a căuta salvarea.

Nathaniel era un om direct şi sincer şi el cunoştea starea de împovărare cu păcate şi şi-a exprimat în mod natural îndoiala că un astfel de loc ar putea produce vreodată un salvator. Filip avea o fire practică şi fără îndoială încerca să-l aducă pe Nathaniel în magnetismul personal al lui Isus Christos care transmuta (care schimbă natura cuiva în altceva). Filip cunoştea că Christ, chiar prin privirea Sa şi forţa Sa magnetică a vieţii, putea să electrocuteze semiţnţele obiceiurilor greşite şi îndoiala care au făcut făgaşuri bătătorite în creierul lui Nathaniel. Isus i-a dat lui Nathaniel o privire care i-a penetrat sufletul, care i-a criticat ignoranţa şi i-a făcut o fotografie intuitivă a vieţii sale. De aceea a spus Isus: *„Priveşte un israelit adevărat, în care nu există urmă de vicleşug.”* Priveşte un suflet care este liber de lipsa de sinceritate Satanică.

„Nathaniel i-a spus lui: „De unde mă cunoşti?” Isus i-a răspus şi i-a spus: „Înainte să te cheme (strige) Filip, când erai sub smochin, te-am văzut ”.”

IOAN (1:48)

Nathaniel a fost uimit să audă că Isus l-a analizat atât de corect şi dorea să ştie cum a făcut acest lucru. Aşa că Isus a spus: *„Înainte să te cheme Filip, te-am văzut.”* Această privire

nu era făcută cu ochii superficiali, ci era o fotografie intuitivă a sufletului luată de percepția senzitivă a lui Isus, care era Omniscient şi versat în arta telepatiei.

Dumnezeu Omniprezent nu ar fi niciodată născut pe pământ ca ființă umană, deoarece Dumnezeu, în măreția Sa nu s-ar identifica niciodată complet cu limitările tentației (ispitei), a mortalității şi aşa mai departe, cu o existență umană. Exceptând cazul în care Dumnezeu s-ar uita pe Sine într-o încarnare umană, El nu ar putea să se lupte cu adevărat cu limitările naturii umane şi să devină un exemplu spiritual pentru noi.

Dacă Isus era deja Dumnezeu şi a venit ca şi Dumnezeu, procesele sale, supărările, luptele, victoria asupra lui Satan şi crucificarea, nu erau decât Acțiuni Divine. În acest caz Isus a acționat în partea vieții pre-hotărâtă fără a fi atins de aceasta, exact ca un actor care joacă un rol pe scenă, fără să fie în interior identificat cu acesta. Un astfel de Isus nu ar fi inspirat niciodată credință în ființele umane slabe, aşa încât ele să cucerească răul (din ele însele), ci un Om-Dumnezeu Isus care a s-a luptat pentru a atinge cea mai înaltă formă de eliberare putea să fie un exemplu uman universal şi aceasta ar fi salvat pe Dumnezeu de la a fi acuzat de parțialitate în crearea unui suflet ca Fiu al lui Dumnezeu şi pe alte suflete ca fii ai tentației şi ai slăbiciunii.

Dumnezeu foloseşte numai suflete aproape-să-fie-perfecte pentru a servi drept exemple şi învățători pentru ființele umane amăgite (induse în eroare şi nemulțumite). S-a întâmplat câteodată ca îngeri perfecți ai lui Dumnezeu să vină conştient pe pământ pentru a arăta oamenilor cum ar trebui să se comporte, trăind vieți exemplare. Chiar şi cei mai înalți şi atotputernici sfinți exprimă naturile lor în corpul uman prin umilință, blândețe (amabilitate), iertare, iubire nemuritoare, altruism (lipsă de egoism) în loc de forță fizică miraculoasă. În viața scufundată în rău, tendința este aceea de a suprima ceea ce este greşit prin forță fizică. **Atunci când limitarea umană dispare de la om, atunci el foloseşte doar forța nobilă, superioară, a iubirii, în loc de mitraliere şi răzbunare, pentru a corecta ceea ce este greşit în viața individuală şi în viața colectivă**. Chiar dacă marii sfinți sunt torturați şi ridiculizați pe pământ, ei se poartă în mod divin, folosind doar metodele morale cele mai înalte şi mai nobile pentru a cuceri răul.

„Nathaniel i-a spus lui: „De unde mă cunoşti?” Isus i-a răspuns şi a spus: „Înainte ca Filip să te cheme, atunci când şedeai sub smochin, te-am văzut.” Nathaniel i-a răspuns şi i-a spus: „Rabbi (Maestre), tu eşti Fiul lui Dumnezeu; tu eşti regele Israelului.” Isus i-a răspuns şi i-a spus: „Deoarece, ți-am spus, te-am văzut sub smochin, crezi? Vei vedea lucruri mai mari decât acesta”. ”

(IOAN 1:48-50)

Isus a spus: *„te-am văzut sub copacul smochin”*, adică, ți-am văzut sufletul sub ramurile nervilor copacului cerebro-spinal. Isus, prin Ochiul Spiritual a văzut sufletul lui Nathaniel care se odihnea sub sistemul nervos astral (smochin). Corpul omului este un copac răsturnat cu rădăcinile fiind păr, iar nervi cranieni la baza trunchiului coloanei vertebrale a vieții, care care aruncă în afară ramurile sistemului nervos. Orice adept spiritual care se uită în alt suflet, în profunzime, poate vedea sufletul şi sistemul nervos astral. Sufletele spirituale au un sistem nervos rafinat. Sufletele materiale au smochini (copacul vieții) slabi ai dorințelor materiale care vibrează pe ramurile sistemului nervos astral.

Cele de mai sus explică cum Isus l-a văzut pe Nathaniel sub smochin. Nathaniel putea să fie sub un smochin adevărat şi Isus ar fi putut să-l vadă acolo, dar aici Isus vorbeşte despre a-l vedea pe Nathaniel, nu cu ochii fizici, ci cu Ochiul Spiritual Telescopic care poate revela sistemul nervos astral care poate fi situat într-un loc îndepărtat, în Regatul celor nevăzute.

Nathaniel putea simți corpul astral al lui Isus care intră în al său. De aceea într-o secundă a spus: *: „ tu eşti Fiul lui Dumnezeu”* **Un fiu al omului este atras de un corp şi este**

inconştient ejectat (scos în afară) numai în momentul morții, dar un Fiul al lui Dumnezeu, ca Isus, simte conştiința Sa omniprezentă care există în marele Său corp al întregii materii. Isus, deşi aparent existând şi lucrând într-un corp, nu era limitat la acesta (corpul său), dar putea să-şi transfere conştiința în orice alt corp şi să simtă senzațiile sale, percepțiile, gândurile şi emoțiile.

Isus, prin Omniscienţa Sa, putea simți simultan corpul său sau orice grup de alte corpuri în acelaşi timp. De aceea El a spus: *„Nu se vând două vrăbii pe un bănuț şi nici un dintre ele nu va cădea pe pământ fără Tatăl."*

(MATEI 10:29)

Isus, fiind una cu Tatăl, avea aceeaşi conştiință omniscientă cum avea Tatăl Său. De aceea, Nathaniel, simțind conştiința lui Isus transferată în interiorul său, s-a simțit el însuşi schimbat (transmutat) divin şi i-a dat de ştire lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu şi Rege al Israelului. Primul titlu este titlul divin şi este de o semnificație extraordinară (de o magnitudine uriaşă).

Nathaniel a vorbit de Isus ca Fiu al lui Dumnezeu şi stăpânul universului şi fiind astfel, el era cea mai mare putere (Rege) în Israel, care există undeva pe această mică pastilă de pământ situat în Regatul lui Dumnezeu din Univers.

Isus a răspuns şi i-a spus: *„Pentru că, ți-am spus, te-am văzut sub smochin, crezi? Vei vedea lucruri mai mari decât acesta."* Isus a fost mulțumit să vadă că Nathaniel răspunde la vibrațiile sale spirituale. Credința lui Nathaniel în vorbele lui Isus a fost rezultatul experienței vibratorii pe care Nathaniel a primit-o de la Isus.

Mulți oameni nu cred, chiar după ce ei simt un adevăr, astfel Isus i-a spus lui Nathaniel: „După cum crezi în mine, doar primindu-mi vibrațiile, vei vedea lucruri mai mari (miracole mai mari) decât acesta, - de exemplu, - decât acest miracol că Eu am trimis vibrații astrale şi vibrații gând."

„Şi el i-a spus: „Cu adevărat, cu adevărat îți spun, ar trebui să vezi Cerul deschis şi îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând pe şi de pe Fiul Omului."

(IOAN 1:51)

Cu adevărat îți spun eu ție: „Pe urmă ar trebui să vezi regiunea astrală prin deschiderea Ochiului Spiritual şi vei vedea corpurile astrale luminoase urcând - ale corpurilor fizice moarte în Regatul Astral. De asemenea, ar trebui să priveşti multe corpuri astrale care coboară în corpurile fizice ale bebeluşilor nou-concepuți." **Fiul omului semnifică corpul fizic**.

În Geneză, Dumnezeu crează baza (fundația). El a numit fundația: „Rai (Paradis)" şi El a divizat apele de ape. Spațiul este poarta din perle a Raiului, care ascunde forțele fine ale apelor, iar apele (elementele largi) sub bază s-au adunat împreună şi a apărut pământ uscat. Elementele largi stau pe frontiera exterioară a spațiului.

Rase diferite concep Raiul în concordanță cu obiceiurile lor rasiale de gândire. Anumite secte cred că Cerul este plin cu ochi mari de domnişoară, mâncare bună şi aşa mai departe, aşa cum şi peştii care trăiesc în apă ar putea concepe ființe umane care trăiesc pe pământ ca fiind raiul unor peşti cereşti, toți înnotând în apă. Ceva ca aceasta este absurd, deci majoritatea oamenilor vorbesc desprre Rai ca despre un loc unde brizele suflă mai mult, unde vremea nu este violentă, unde pot fi găsite toate soiurile de fructe şi unde se mişcă îngerii cu aripi. Putem vedea cu uşurință care este ideea că îngerii au aripi, deoarece omul are dorința de a fi ca păsările, de a zbura liber oriunde alege să o facă.

Omul modern poate picta îngeri folosind avioane care se mişcă cu viteze de 4000 de mile pe oră, totuşi, când ne gândim cât de repede se mişcă lumina şi electricitatea, zborul avioanelor pare mişcarea unei căruțe trase de un bou. Va veni timpul când omul va învăța să schimbe vibrațiile atomice ale corpului său larg şi facă din ele o forță astrală. Atunci el va fi

capabil să țâșnească de-a lungul razelor astrale la viteze de 500.000.000 de mile pe secundă – chiar mai repede decât lumina (materială).

Atunci când omul învață călătoria astrală, el va descoperi că el poate călători mai repede decât lumina, dar când omul învață întregul mister al minții, el va fi capabil să călătorească mai repede decât orice forță – lumină materială sau astrală. Dacă el ar dori să fie în Soare sau pe Lună sau pe cea mai îndepărtată stea, ar putea să fie acolo instantaneu.

Isus vorbeşte despre deschiderea Paradisului. Acest lucru este posibil în două moduri:

1. Prin eliminarea limitărilor ochilor fizici (care nu vede nimic decât vibrația mare a materiei) prin ani de practică prin a privi şi a penetra Ochiul Spiritual până când este posibil să vezi în Paradisul Astral.
2. Făcând ca vibrația spațiului şi a altor pereți fini de lumină să fie îndepărtați prin comanda Inteligenței Ultime, omul poate vedea Regatul Astral Luminos, ascuns în spatele fundației.

În Regatul Astral totul este lumină. Există ținut astral, mare astrală, aer astral, cer astral, întuneric şi lumină astrale şi grădini astrale şi ființe, toate făcute din diferite vibrații ale luminii. Ele pot fi comparate cu diferitele tipuri de pești care trebuie să trăiască în sfere vibrațional diferite. Este dificil pentru ființele astrale care trăiesc în vibrațiile grosiere să intre sfera vibratorie a astralului subtil, acolo unde trăiesc corpuri astrale mai fine.

Noi avem grădini astrale şi flori plantate în solul etherului. Ele depăşesc orice descriere. Aici florile strălucesc ca şi scoicile stea chinezeşti, cresc mereu şi se schimbă mereu şi se adaptează mereu la moda ființelor astrale şi dispar atunci când nu sunt dorite. Ele se întorc iarăşi cu noi culori şi miros atunci când sunt dorite iar.

Aici ființele astrale beau băuturi din mai multe nuanțe de culori din fântânii vii care cad din pieptul munților astrali. Aici oceane astrale adânci şi largi de milioane de mile aruncă lumini de azur, opal, verde, argintiu, auriu, roşu ca sângele, galben şi aqua marine. Valuri colorate ca nişte diamante dansează perpetuu în ritmul perpetuu al frumuseții. Ființe astrale înnoată aici şi-şi folosesc toate simțurile subtile, aşa cum noi le folosim în țara visului. Singura diferență este aceea că aici este mai multă frumusețe şi perfecțiune decât pe pământ. Pământul este atât de plin de decadență şi distrugere. În Lumea Astrală distrugerea generală creată de un cutremur astral poate fi remediată de simpla voință. Bineînțeles, acest Regat Astral decade încet şi este de un miliard de ori mai vechi şi în el s-a trăit mai mult de miliarde de ori decât a fost sau va fi pământul.

În Regatul Astral există doar căsătorie spirituală, iar copiii sunt creați prin metoda imaculată de condensare a gândurilor pozitive sau negative şi voință şi simțind tendințele părinților într-o formă masculină sau feminină; gândul pozitiv produce un copil masculin, iar gândurile negative - un corp feminin.

În Lumea Astrală există naştere şi moarte. Sufletele promovate de pe pământ sunt născute în Regatul Astral şi atunci când pleacă, la sfârşitul karmei lor bune, ele merg înapoi pe pământ sau pe planete similare nelocuite în alte universuri-insule. Unele suflete, care s-au dezvoltat în Regatul Astral, nu mor acolo, ci se ridică conştient în pieptul omniprezent al lui Dumnezeu şi devin una cu Dumnezeu.

Isus a mers dincolo de Lumea Astrală, aşa că El a spus: „Eu şi cu Tatăl meu suntem Unul.” Sufletele care s-au dezvoltat spiritual conştient pe pământ şi care pot păstra conştiința lor în timpul tranziției morții, pot veni în Ținutul Astral şi să se dezvolte conştient până când este atinsă eliberarea în Dumnezeu. Atunci călătoria de reîncarnări constrânse de karmă este oprită.

În Ținutul Astral sufletele nu folosesc inteligența - imperfectă, limitată, muritoare - şi simțurile. Aici ei folosesc grade variate de intuiție semi-dezvoltată şi inteligență înalt-dezvoltată.

Ținutul Astral este bătător la ochi pentru lipsa de cărți, deoarece Ființele Astrale se pot concentra la absolut orice şi să cunoască instantaneu natura sa prin puterea intuiției care produce cunoaştere.

Aici în Lumea Astrală noi găsim sfinți puternic dezvoltați şi, de asemenea, ființe obişnuite care au doar intuiții semi-dezvoltate. **Doar după ce devine unul cu Dumnezeu un suflet nu mai are nevoie să citească cărți sau se poate concentra asupra oricărui lucru pentru a-l cunoaşte prin intuiție**. Atunci când un suflet este unul cu Dumnezeu, intuiția acelui suflet, fiind identificat cu Spiritul, ştie deja totul şi vede totul fără să încerce să ştie nimic, fără măcar ca intuiția să facă un efort.

„Şi Isus, plimbându-se pe marea Galileei, a văzut doi frați, Simion numit Petru şi Andrei, fratele lui, care aruncau o plasă de prins peşte în mare, deoarece ei erau pescari. Şi le-a spus: „Urmați-mă şi eu vă voi face să deveniți pescari de oameni”.”

(Matei 4:18-19)

Şi Isus, plimbându-se pe marea Galileei, a privit doi frați care aruncau o plasă de prins peşte în mare. Şi Isus, întorcându-se spre ei, le-a spus ce credea El despre pescuit şi că El vroia ca ei să învețe să pescuiască suflete. Toți Maeştri învață pe alții în parabole, iar Isus a gândit, exact aşa cum gândeşte un Maestru hindus, atunci când a spus: „O, Mamă Divină, care treci prin marea conştiinței mele, eu privesc Ego-ul meu care prinde un peşte mic-cu-oase de obiecte materiale, cum ar fi numele şi faima. Binecuvântează-mă, ca eu să pot vedea în schimb, modul de a prinde cu plasa devoțiunii mele, marii peşti ai Sufletelor care caută Adevărul Divin ce înnoată în marea conştiinței mele netulburate.”

Este ceva obişnuit să prinzi peşte în mare pentru sinele tău mărunt, dar a prinde suflete care caută adevărul, în plasa devoțiunii cereşti, pentru a le prezenta la Dumnezeu, este o mare realizare. A prinde peşte şi a-l mânca, poate ajuta la potolirea foamei fizice, dar nu este aşa de bine pentru peşte. A prinde peşte în plasa propriei convingeri de adevăr şi a le duce la Dumnezeu, nu face rău nimănui. Din contră, aduce binecuvântarea Divină pentru Sufletul – Pescar şi, de asemenea, eventual eliberează pe pescarii de suflete. Binecuvântați sunt aceia care pescuiesc suflete, pentru că aceasta este activitatea cea mai înaltă din punct de vedere spiritual de pe pământ.

A căuta propria salvare (mântuire) şi a nu-i face şi pe alții să beneficieze, înseamnă un egoism extrem. Dar a căuta salvare pentru tine în aşa fel încât libertatea finală să poată fi împărtăşită cu alții, este Divin. A încerca să aduci mântuire altora fără ca tu s-o ai, este imposibil. Poți da numai ceea ce ai şi nimic altceva. Pentru a da putere spirituală, trebuie să dobândeşti mai întâi tu însuți puterea.

Dumnezeu iubeşte să vadă un fiu care-l caută în mod conştient, dar El este extrem de încântat când descoperă acel fiul că escortează un alt fiu care să vină la El. Când un suflet legat de un trup, risipitor, inspiră pe un altul, fugitiv spiritual, să se întoarcă la Dumnezeu, aceasta este considerată datoria umană cea mai înaltă.

În toate bisericile din lume, preoții nu ar trebui să se concentreze pe a prinde numai sufletele bogate din punct de vedere material şi să le aducă înapoi acasă, pentru a fi devorați de tigrii dogmelor bisericeşti. Toți învățătorii religioşi ar trebui să caute să convertească sufletele, nu pentru banii lor, nici pentru scopul de a-şi mări numărul membrilor bisericii, ci numai pentru a-i aduce în Prezența eliberatoare a lui Dumnezeu. Învățătorul spiritual comercial îşi foloseşte studenții pentru a-şi îndeplini propriile avantaje egoiste, pe când învățătorul spiritual foloseşte atenția studenților pentru a-i aduce la Dumnezeu.

„Şi imediat ei au strâns plasele şi l-au urmat. Şi când el a mers puțin mai departe, atunci el a văzut pe Iacob, fiul lui Zebedeu şi Ioan, fiul său, care erau şi ei pe vas, reparându-şi plasele. Şi imediat el i-a chemat: şi ei l-au părăsit pe tatăl lor Zebedeu pe vas cu servitorii tocmiți şi au mers după el. Şi ei au mers la Capernaum; şi imediat de ziua de

Sabbath El a intrat în sinagogă şi i-a învăţat (pe ceilalţi). Şi ei au fost uimiţi de doctrina lui, deoarece el îi învăţa ca cineva care avea autoritate (putere) şi nu ca scribii."

(MARCU 1:18-22)

Ziua de Sabbath este menită să fie un timp de pauză şi odihnă. Este cea de a 7-a zi sau ziua de odihnă care urmează după 6 zile de activitate materială grea. Se presupune că Dumnezeu a lucrat toată creaţia sa în 6 zile, iar în a şaptea zi El s-a odihnit. *„Astfel cerurile şi pământul au fost terminate şi toată seria lor. Iar în a 7-a zi Dumnezeu şi-a încheiat lucrarea pe care a făcut-o şi El s-a odihnit în a 7-a zi de toată munca pe care El a făcut-o."* (GENEZA 2:1-2).

Bineînţeles, în Geneză, cele 7 zile nu erau zile solare, ci au constat din mai multe cicluri. Se pare că creaţia a durat mult timp şi totul era evoluat în direcţia inteligenţei active a lui Dumnezeu. Atunci când marea majoritate a Creaţiei a luat fiinţă, inteligenţa direct-activă a lui Dumnezeu a devenit inactivă sau indirect activă şi când majoritatea dorinţelor lui Dumnezeu de a crea au fost îndeplinite, voinţa şi intelegenţa Sa au trebuit să se odihnească. De aici, există o perioadă de odihnă (pauză) în activitatea creativă, când are loc foarte puţină creaţie de planete noi, şi aşa mai departe.

Deci arată ca şi cum universul în care noi suntem situaţi are o vibraţie înrudită cu a noastră. Dacă este nevoie de odihnă după activitate, fiecare fiinţă umană ar trebui să aibă un Sabbath. Respectul pentru ziua de Sabbath nu înseamnă numai interzicerea ipocrită a activităţilor cum ar fi dansul sau afacerile de tranzacţionare, încetarea de bună-voie a tuturor activităţilor care împrăştie şi distrag mintea. Oamenii ar trebui să stea deoparte de bună-voie faţă de diversiune şi distracţii materiale în ziua de Sabbath. Bineînţeles, a vedea un tablou, cum este „Regele regilor", care-l priveşte pe Isus, în ziua de Sabbath, este stimulant din punct de vedere spiritual, nu degradant.

Pe de altă parte, dacă prea multe diversiuni materiale interesante sunt ţinute vii în ziua de Sabbath, mintea oamenilor se va răscula în acea direcţie. Ideea este că o pauză trebuie să fie cultivată de bună voie, astfel încît Sufletul să se poată reîncărca pe sine cu calm, introspecţie şi gândire creativă pentru a adopta acţiunile cele mai bune din toate punctele de vedere pentru existenţă pe parcursul săptămânii ce urmează.

O zi de Sabbath bine petrecută în tăcere, meditaţie şi gândire creativă permite sufletului reîntărirea cu armonie, cu pace, putere mentală şi fizică pe care să le foloseşti, discriminarea de a le dezvolta, nu numai fizic, ci şi mental şi spiritual, în cel mai bun mod posibil. Omul care lucrează 7 zile pe săptămână lasă ca sufletul să fie condus (guvernat) de o activitate mecanică. O asemenea persoană uită să-şi conducă activitatea prin liberul arbitru, discriminare şi pace. El cu uşurinţă devine o epavă fizică şi o epavă mentală şi-şi pierde fericirea Spirituală. Activitatea şi calmul trebuie să fie ambele cultivate şi hrănite pentru a produce pacea şi fericirea în timpul perioadelor de activitate la fel ca şi în cele de tăcere.

Ziua de Sabbath trebuie să fie folosită în marea majoritate a ei în activitate Spirituală reală, care ajută Sufletul să fie reîncărcat cu cea mai mare putere şi înţelepciune a lui Dumnezeu. A petrece ziua de Sabbath îngrijindu-se de de serviciile de dimineaţă timp de o oră şi apoi petrecând restul zilei mâncând, în inactivitate şi dormind, nu ajunge. Adevăratul respect al Sabbath-ului constă în petrecerea lui în solitudine (izolare), post şi meditaţie. Cititorul poate spune că este imposibil în timpurile moderne. Ei bine, atunci pot spune în replică: „La fel de bine poţi spune că este imposibil să stai în pace în timpurile moderne."

Ca să fii plin de pace şi „intoxicat cu Dumnezeu", trebuie să plăteşti preţul. Trebuie să acorzi timpul necesar pentru a cultiva pacea. Singurul motiv pentru care generaţia modernă este atât de neliniştită, este din cauză că li se permite copiilor să meargă la filme şi se cedează capriciilor copiilor de a face tot felul de activităţi neliniştite care urmează după orele de la Şcoala de duminică, care sunt scurte şi neinteresante.

Membri fiecărui cămin, deopotrivă adulți și copii, ar trebui să observe o zi pe săptămână în liniște completă, așa cum Mahatma Ghandi[12], unul dintre reformatorii cei mai mari spirituali și activi ai lumii, o făcea. Sabbath-ul poate fi făcut mai interesant prin comuniune completă, extatică, cu Dumnezeu. Nu există fericire mai mare decât contactul fericit cu Dumnezeu în meditația profundă. Pentru a te feri pe tine sau pe copii tăi de filme sau de alte distracții, doar pentru că este Sabbath, nu este îndeajuns, dar a te alătura pe tine și pe copiii tăi, prin meditație, în fericirea mai marea extazului în Dumnezeu, constituie adevăratul respect al tău pentru Sabbath.

Isus era întotdeauna plin de Spirit, de aceea pentru el fiecare zi era Ziua de Sabbath. El nu avea nevoie de o zi în plus numai pentru comuniunea profundă cu Dumnezeu, numai duminica, deoarece Dumnezeu era mereu cu El și el prefera să-și împărtășească bucuria sa extatică cu ceilalți în această zi. Isus observa duminica (nota traducătorului: SUNDAY (în lb. engleză *duminica*) – de la SUN'S DAY (în limba engleză *ziua Soarelui*); ziua Soarelui sau ziua înțelepciunii) învățând pe oameni, în așa fel încât ei să poată să petreacă Sabbath-ul cu prezența puternică a lui Dumnezeu, în circumstanțe diferite. **Li s-a spus să mediteze asupra lui Dumnezeu, până când ei puteau transmite altora conștiința lor saturată de divin**.

Deci Isus a intrat în sinagogă în ziua de Sabbath și a vorbit cu convingerea saturată de Dumnezeu a Adevărului în Lucrarea Sa. Cuvintele sunt ca gloanțele, dar ei pot avea efect numai dacă ele sunt încărcate cu praful de pușcă al convingerilor spirituale.

Dacă încerci să vinzi un lucru sau o idee sau o credință în care tu nu crezi cu adevărat, cuvintelor tale, oricât de meșteșugite ar fi, le va lipsi strălucirea și vor vrea muniția adevărată a zelului potrivit al convingerii. A vinde ceva pentru țelul de a furniza servicii Spirituale sau materiale este bine. Recompensa și compensația pentru furnizarea unui asemenea serviciu, când este folosit mai mult pentru servicii spirituale pentru toți oamenii, sunt cu adevărat admirabile din punct de vedere spiritual.

O persoană care folosește remunerația greu câștigată pentru a răspândi lucrarea lui Dumnezeu este un om mult mai bun decât cel care este în câștig din ceea ce i se oferă de bună – voie și din colecte date lui pentru plăcerile sale materiale, sub pretextul că nu cere nici un ban pentru serviciile sale Spirituale. Este mai bine să fie un preț clar pentru cărți și pentru lecții și să cheltuiești venitul de acolo în propagarea cauzei lui Dumnezeu, decât ca învățătorul să folosească tot ceea ce i se oferă de bună voie pentru el.

Isus era absorbit de Dumnezeu și a încercat să își vândă convingerea Sa celorlalți. Totuși, Isus nu predica ca și scribii (cărturarii) cu cuvinte goale, ci când vorbea, cuvintele Sale erau pline de convingere plină de înțelepciune născută de Conștiința Cosmică. Cuvintele sale vibrau cu autoritatea înțelepciunii lui Dumnezeu, predicile sale perforau sigiliile asigurărilor lui Dumnezeu.

Acesta este un indiciu pentru toți slujitorii (preoții) doctrinei religioase. Nu este suficient să te angajezi să memorezi cuvintele Scripturilor și să stai pe o platformă ca să predici. Ar trebui să stai să te gândești înainte (să meditezi) la Adevărul conținut în toate Bibliile și apoi să stai și să predici cu putere și cu convingere. Puțini oameni ascultă oratorii de pe platforme, iar cei care fac acest lucru, uită ce au ascultat, dar atunci când Dumnezeu vorbește printr-un Suflet, atunci munți de îndoială sunt îndepărtați din mințile ascultătorilor.

Conștientizarea adevărului față în față, îi dă unei persoane convingere intuitivă și viziune adevărată și înțelegere. Adevărata înțelepciune dă putere, pentru că cunoașterea este energia care mișcă Fabrica Cosmică. Înțelepciunea produce putere asupra tuturor lucrurilor, iar puterea declară autoritatea absolută asupra Adevărului infailibil. Isus, spre deosebire de scribi, vorbea nu cu autoritatea fanatismului sau a imaginației, ci cu autoritatea născută din auto-conștientizarea lui Dumnezeu și din cunoașterea tuturor misterelor Sale.

[12] Mahatma Gandhi – 1869 -1948; reformator religios și social din India.

„Şi s-a întâmplat ca atunci când Isus a sfârşit cuvântările sale, oamenii au fost uimiți de doctrina sa: pentru că El îi învăța pe ei ca o persoană care avea autoritate şi nu ca şi scribii. Când a coborât de pe munte, el a fost urmat de mulți oameni."

„Şi s-a întâmplat ca, pe măsură ce oamenii îl presau ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, el s-a aşezat lângă lac, dar pescarii erau plecați şi-şi spălau plasele de prins peşte."

„Şi El a intrat într-unul din vase, care era al lui Simion şi l-a rugat să-l scoată afară puțin, de la țărm. Şi el s-a aşezat şi i-a învățat pe oameni (fiind în) din corabie."

(MATEI 7:28-29; LUCA 5:1-3)

Mulțimi l-au presat pe Isus când stătea lângă lacul Gennesaret. El a văzut două corăbii ancorate, în timp ce pescarii au ieşit în larg să-şi spele plasele de prins peşte. El a urcat la bordul unei corăbii ca să-i ceară lui Simion să mute puțin corabia de la mal, dar el s-a aşezat şi a învățat pe oameni, fiind pe acea corabie.

„Acum că el s-a oprit din vorbit, i-a spus el lui Simion, „Lansează corabia în marea adâncă şi lasă în jos năvodul pentru o captură"."

(LUCA 5:4)

Isus i-a spus lui Simion să meargă în mare, unde aceasta este adâncă şi să-şi arunce năvodul. El a vrut să-i demonstreze lui Simion abundența lui Dumnezeu şi să-i arate că, chiar şi peştii ascultă de Comanda Divină. În afară de aceasta, Isus a vrut ca Simion să meargă în profunzimile inimilor - ca nişte oceane - ale oamenilor şi să le prindă sufletele în năvodul înțelepciunii şi să le ducă la Dumnezeu şi să-i facă nemuritori.

„Şi răspunzându-i, Simion i-a spus: „Maestre, am trudit toată noaptea şi nu am prins nimic: oricum, la cuvântul tău, voi lăsa plasa în jos." Şi când au făcut acest lucru, ei au cuprins o mare multitudine de peşti şi plasa lor s-a rupt. Şi ei au făcut semn la partenerii lor, care erau în cealaltă corabie, ca să vină şi să-i ajute. Şi ei au venit şi au umplut ambele corăbii, încât au început să se scufunde."

„Când Simion Petru a văzut aceasta, el a căzut la genunchii lui Isus spunând: „Pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos, o, Doamne". Pentru că el a fost uimit şi toți cei care au fost cu el, de captura peştilor pe care ei i-au luat: şi la fel era şi Iacob şi Ioan, fii lui Zebedeu, care erau partenerii lui Simion."

(LUCA 5:5-10)

Simion a făcut cum i-a spus Isus, chiar dacă el nu a avut noroc la tragerea năvodului de peşte după o noapte întreagă de trudă. Atâția peşti s-au prins în plasa lui Simion, că aceasta s-a rupt. Partenerii din celălalt vas, Iacob şi Ioan, au fost chemați să ajute la prinderea prăzii. Ei au venit şi au umplut ambele vase, încât au început să se scufunde. La acest semn al puterii lui Isus, Simion Petru a căzut la picioarele lui Isus, căindu-se pentru păcatele sale. Iacob, Ioan şi ceilalți au fost uimiți la tragerea năvodului de peşti.

„Şi Isus i-a spus lui Simion: „Nu-ți fie teamă, pentru că de aici încolo vei pescui oameni." Şi când au adus vasele la țărm, ei au părăsit totul şi L-au urmat."

(LUCA 5:10-11)

Deşi Isus a sprijinit pescuitul pentru a mânca, pentru că viețile oamenilor depindeau de mâncarea mării (peşte), el totuşi a scos la iveală un mare Adevăr, în miracolul prinderii peştilor, pe care l-a făcut. El i-a spus lui Simion Petru să învețe cum să-şi arunce năvodul

înțelepciunii şi să ia sufletele-peşte în mişcare în apele otrăvite ale amăgirii (iluziei) şi să le elibereze (dezlege) în marea înțelepciunii a lui Dumnezeu care imortalizează.

În mintea cititorului obişnuit poate să apară următoarea întrebare: „De ce i-a cerut Isus lui Simion să fie învățător, când el nu a trecut nici măcar prin învățăturile spirituale rudimentare?" Aceasta este aşa, deoarece Isus l-a învățat pe Simion într-o încarnare trecută şi deşi Simion nu ştia, Isus putea vedea realizările spirituale ale lui Simion în astral, care însemnau creierul său, aşa că El i-a cerut lui Simion să prindă oamenii amăgiți, copiii risipitori ai lui Dumnezeu şi să-i aducă înapoi la Casa lui Dumnezeu pentru totdeauna-eliberatoare.

Numai persoanele botezate în Spirit şi botezate cu extaz pot să boteze spiritual un alt suflet şi să-l aducă la uşa lui Dumnezeu şi la Cerurile extatice. A prinde suflete prin avertismente, numai pentru a umple bisericile şi apoi să-i îndeşi cu învățături banale nu este suficient. O persoană trebuie să fie în extaz cu Dumnezeu în timpul predicii şi apoi trebuie să-şi arunce plasa percepției sale beatifice peste ascultătorii săi. În acest fel sufletele vor fi prinse în marea de nectar a percepției lui Dumnezeu care durează pentru totdeauna.

„Şi Isus a mers de acolo înainte şi a văzut un om numit Matei, un cârciumar numit Levi, fiul lui Alpheus, stând la vamă: şi el i-a spus lui „Urmează-mă"."

(MATEI 9:9; MARCU 2:14)

În aceste cuvinte ascultăm comenzile intuitive ale lui Isus, când, la vederea lui Matei, a recunoscut pe cineva pe care El l-a cunoscut în multe încarnări trecute. Marii Maeştri, cum este Isus, deseori aduc cu ei spre întrupare mari discipoli pentru a-i ajuta în montarea în scenă a dramei divine de pe pământ. Isus ştia că Matei s-a născut ca şi cârciumar (într-o familie de cârciumari), fiul lui Alpheus şi în ciuda naşterii şi ocupației sale umile, el l-a chemat cu o voce fermă, încrezătoare, care a avut ecou în recunoaşterea încarnărilor sale trecute.

Oamenii de ştiință expun adevărurile (legile) Naturii, dar Maeştri spirituali, prin acțiunile lor, revelează natura dramei reîncarnării care guvernează viețile oamenilor. Gândeşte-te ce înseamnă, ca dintr-o mulțime de oameni care-l înconjoară, Isus l-a zărit pe cârciumarul Matei, pe care nu-l mai văzuse înainte în acel corp particular şi imediat i-a ordonat: „Urmează-mă". Şi Matei l-a urmat, nu din cauza unei incantații hipnotice, ci pentru că şi el a simțit chemarea unei recunoaşteri trecute.

„Şi el a lăsat totul, s-a ridicat şi L-a urmat. Şi Levi i-a făcut un ospăț mare în casa lui. Şi s-a întâmplat ca Isus să stea la masă în casa acestuia, mulți cârciumari şi păcătoşi stăteau laolaltă cu Isus şi cu discipolii săi; pentru că erau mulți şi ei l-au urmat. Şi când scribii (cărturarii) şi fariseii l-au văzut mâncând cu cârciumari şi păcătoşi, ei au murmurat împotriva discipolilor lui, spunând: „Cum de bea şi mănâncă cu cârciumarii şi cu păcătoşii?" "

(LUCA 5:28-30; MARCU 2:15-16)

Matei a lăsat totul şi l-a urmat pe Isus şi i-a făcut, după obicei, un ospăț. Majoritatea activităților spirituale sunt însoțite de ospețe. Toți oamenii: creştini, hinduşi, evrei – toți au ospețe în conexiune cu ceremoniile religioase. Chiar dacă ospețele sunt distrageri în asemenea momente, ele sunt necesare când discipolii unui Maestru se adună de departe şi de aproape. Dacă discipolii ar mânca în altă parte şi ar veni la Maestru numai pentru meditație, fără digresiuni şi ospețe, ar fi mai bine.

Sufletul doctor, Isus, a mâncat, a băut şi s-a asociat cu bolnavii-spiritual şi cu păcătoşii care aveau nevoie de El, pe când fariseii cei ipocriți şi scribii, care erau obişnuiți să

se asocieze cu cei bogaţi şi cu cei evlavioşi ortodocşi în exterior (de ochii lumii), l-au criticat şi l-au întrebat pe Isus de ce s-a asociat cu păcătoşii.

„Când Isus a auzit aceasta, el le-a spus: „Aceia care sunt sănătoşi, nu au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi. I-am chemat la căinţă nu pe cei inocenţi, ci pe cei păcătoşi."

(MARCU 2:17)

Aşa cum oamenii sănătoşi nu au nevoie de un doctor, tot la fel oamenii virtuoşi din punct de vedere spiritual, care sunt capabili să se mântuiască pe ei înşişi prin acţiunile lor bune, nu au nevoie de ajutorul unui doctor spiritual. Isus a conştientizat că Tatăl Ceresc i-a stabilit întâlniri ca doctor spiritual pentru a vindeca sufletele lovite de ignoranţă şi El de aceea s-a asociat cu păcătoşii şi cu cârciumarii care ar fi putut beneficia de prezenţa Lui. Isus nu dorea să se căiască cei inocenţi, care se puteau mântui ei singuri, ci el a venit pe lume petru a-i salva pe cei care au suferit şi au păcătuit.

Oamenii inocenţi sunt aceia care acţionează în mod potrivit şi ideal în situaţii diferite în viaţă, în care este nevoie de acţiuni corecte. Astfel de acţiuni sunt acelea care sunt făcute spre satisfacţia conştiinţei interioare. Oamenii inocenţi nu au nevoie de un călăuzitor (ghid), deoearece simţul lor spiritual sau conştiinţa îi menţine pe calea corectă şi îi împiedică pe ei să rătăcească în jungla ignoranţei. Păcătoşii sunt aceia care-şi folosesc greşit raţiunea dată de Dumnezeu pentru a face ceva care este greşit. Prin repetarea acţiunilor greşite, se dezvoltă obiceiurile rele. Păcătoşii sunt ghidaţi în căile labirintice ale erorilor inextricabile (de nerezolvat, încâlcite) şi astfel ei suferă în mod constant. Ei au nevoie să fie călăuziţi de doctori spirituali asemenea lui Christ, până când ei sunt capabili să se controleze pe ei înşişi prin conştiinţa lor salvată (n.t. mântuită).

Oamenii care repetă acţiunile rele, de obicei încep să le placă căile rele, în ciuda suferinţei implicate. De aceea, păcătoşii trebuie mai întâi motivaţi în aşa fel încât raţiunea lor paralizată să fie adusă înapoi la viaţă. Odată ce raţiunea este trezită, de obicei urmează căinţa, deoarece atunci oamenilor le pare rău pentru acţiunile lor rele şi vor să se elibereze de obiceiurile rele ale lor. Convingând inima de nebunia şi de suferinţa implicate în acţiunile rele, păcătosul este chemat să se trezească pe sine şi să se repeadă asupra libertăţii spirituale. Fără înţelegerea naturii acţiunilor păcătoase, care produc durere, păcătosul nu poate niciodată să se căiască. Căinţa (n.t. părerea de rău pentru acţiunile trecute greşite) este precursorul libertăţii spirituale. În mod obişnuit, păcătoşii fără căinţă nu fac un efort pentru a se elibera pe ei înşişi din punct de vedere spiritual.

Isus ştia că tot ceea ce poate face pentru păcătos este să-i trezească raţiunea spirituală şi astfel să-l facă să-i pară rău pentru acţiunile lui greşite şi în final să-l provoace să îşi folosească liberul arbitru pentru a alege ceea ce este corect, în loc să aleagă ceea ce este rău. A fi capabil să trezeşti căinţa în păcătos înseamnă să-i arăţi calea prin care el poate face un efort să se căiască. Păcătosul nu se poate căi (n.t. nu se căieşte) până când nu este convins de faptul că acele căi ale sale sunt rele (n.t. greşite). De aceea, el trebuie să se căiască atunci când vede nebunia acţiunilor sale rele şi trebuie să-şi folosească liberul arbitru ca să repete karma bună (acţiunile) şi astfel să se mântuiască pe sine prin propriile sale acţiuni bune.

Marii doctori de suflete pot inspira leneşii din punct de vedere metafizic să-şi regăsească urmele paşilor pe calea înspre Dumnezeu, dar adevărata întoarcere la căminul divin trebuie să fie făcută de către sufletele lovite de greşală, ele însele. Marii Învăţători spirituali nu pretind niciodată că îi iartă pe păcătoşi, dar ei se aşteaptă să-i trezească pe păcătoşi, până la punctul în care aceştia vor face un efort să devină evoluaţi din punct de vedere spiritual. Dacă păcatele ar putea să fie iertate de fiinţele umane, atunci o persoană ar putea să o uşureze pe o alta de la a simţi efectele înghiţirii otrăvii prin eroarea creată de sine

însuşi. Totuşi, efectele **acțiunilor rele pot fi neutralizate de efectul acțiunilor bune**. Nimeni nu poate împiedica pe alți oameni să culeagă afectele acțiunilor rele ale lor, dar dacă ei înşişi devin suficient de treziți, ei vor fi capabili să se elibereze pe ei înşişi din rău prin propriile lor eforturi.

Căința pentru acțiunile rele făcută deja este precursorul efortului necesar pentru a atinge libertatea din rău. De asemenea, **efortul sincer şi continuu de a se elibera pe sine din rău este precursorul adevăratei libertăți spirituale**.

CAP. 7 ISUS: RELAȚIA CU APOSTOLII

„Şi ucenicii (n.t. discipolii) lui Ioan şi ai fariseilor obişnuiau să postească: şi ei veneau şi îi spuneau lui: „De ce discipolii lui Ioan şi ai fariseilor postesc deseori şi se roagă, iar discipolii tăi nu?" Şi Isus le-a spus lor: „Oare pot posti nuntaşii (n.t. copiii din camera miresei), cât timp mirele este cu ei? Cât timp ei au mirele cu ei, ei nu pot posti. Dar vor veni zilele când mirele le va fi luat şi ei vor trebui să postească în acele zile." "

(MARCU 2:18-20; LUCA 5:33-35)

Aşa cum mireasa nu posteşte cât timp ea este cu mirele, tot la fel discipolii nu aveau nevoie să postească sau să se disciplineze pe ei înşişi cât timp ei erau cu Maestru lor, care era un exemplu extrem de disciplină. Chiar prezența Maestrului Isus printre discipoli era un ajutor suficient pentru ei prin schimbul vibrațiilor spirituale.

În anumite momente nu este necesar postul pentru sănătate şi pentru puritatea minții. **Postul face ca sufletul să fie liber de legătura sa cu corpul**. Totuşi, Isus era Spirit şi toți oamenii care erau destul de norocoşi ca să ia contactul cu El, automat simțeau libertatea spirituală care emana direct de la El, fără să trebuiască să creeze acea libertate, chiar prin abstinența de la mâncare. Isus a scos în evidență faptul că discipolii nu aveau nevoie să creeze libertate spirituală prin post, din moment ce putea să îi inspire pe ei cu vibrații spirituale direct de la magazinul fără limite al puterii spirituale.

Totuşi, Isus nu a ignorat valoarea şi necesitatea postului şi influența sa spirituală asupra minților oamenilor şi astfel a spus că va venit vremea când El le va fi luat şi ei vor trebui atunci să postească şi să-şi disciplineze corpul pentru a-l aduce mai aproape de Spirit.

„Şi le-a spus, de asemenea, o parabolă atunci; Nici un om nu coase un petec de postav nou la o haină veche; altfel petecul de postav nou rupe o parte din cel vechi şi mai rea ruptura se face."

„Şi nimeni nu pune vinul nou în burdufurile vechi, altfel vinul cel nou sparge burdufurile şi vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc." „Şi vinul nou trebuie pus în burdufuri noi şi amândouă se păstrează. Şi nimeni, după ce a băut vinul vechi, nu doreşte vin nou, căci zice: „Este mai bun cel vechi.""

(MARCU 2:21-22; LUCA 5:37-39)

Nimeni nu ar trebui să fie atât de prost ca să-şi peticească o haină veche cu un material nou, deoarece piesa nouă, mai puternică va rupe mai mult din materialul uzat şi astfel va face mai mare gaura decât a fost mai înainte în haina veche. De aceea, materialul nou nu se va potrivi cu haina veche.

Isus a vrut să spună, de asemenea, că inspirația nouă care emană direct din Spiritul Său nu se potrivea cu modul de trai spiritual de modă veche, plin de stereotipuri. El trăia în Adevăr şi într-un mod nou, dinamic el emancipa spiritul discipolilor care îl înțelegeau. El a înțeles faptul că spiritul Lui nou, era de puțină folosință pentru ameliorarea obiceiurilor în general roase de obişnuință, decăzute, de după timpul potopului (învechite), dogmatice, ale oamenilor. Noua sa inspirație şi noile sale moduri de trăi Adevărul nu se armonizau cu traiul teologic, vechi, dogmatic.

Isus a continuat să explice că, aşa cum vinul nou nu ar trebui să fie pus în sticle vechi, pentru că el va sparge burdufurile vechi, tot aşa puternica inspirație nu poate prea bine să fie pusă în minții dogmatice, fără ca credințele vechi să explodeze sau să provoace rebeliune

mentală. Inspirațiile sale noi ar fi trebuit să locuiască în suflete noi, entuziaste, puternice, pentru a putea produce un efect bun şi armonios.

Nici un om care a băut vinul unei dogme vechi nu ar putea gusta noi adevăruri. El va spune: „A, cunosc toate acestea. Vechile reguli ale străbunilor (nu contează cât de proaste) au fost destul de bune pentru ei, deci ele sunt destul de bune pentru mine." Prin forța obişnuinței, el ar prefera vechile moduri de trai dogmatice – noilor obiceiuri ale evoluției spirituale.

„Apoi au venit la El discipolii lui Ioan, spunând: „De ce noi şi fariseii postim, dar discipolii tăi nu postesc?" Şi Isus le-a spus lor: „Pot copiii din camera miresei să jelească, atâta timp cât mirele este cu ei? Dar vor veni zilele când mirele le va fi luat şi atunci ei vor trebui să postească. Nici un om nu coase un petec de postav nou la o haină veche; pentru că acela care este pus ca să astupe gaura, luat de pe haină, face mai rea deschizătura."

„Şi nimeni nu pune vinul nou în burdufurile vechi, altfel vinul cel nou sparge burdufurile şi vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc." „Şi vinul nou trebuie pus în burdufuri noi şi amândouă se păstrează. "

(MATEI 9:14-17)

„Pot discipolii să trăiască în conştiința divină sau camera miresei a Maestrului lor, divinul Mire, să jelească sau să se supună disciplinei fizice?" Ceea ce Isus vrea să spună este că El şi discipolii Săi sunt atât de învăluiți în conştiința lui Dumnezeu, încât ei nu au nevoie să postească pentru a uita contactul zilnic cu mâncarea şi astfel să reanimeze conştiința lui Dumnezeu. Postul nu face bine doar trupului, dar, dacă este bine făcut, crează o impresie asupra conştiinței cu cunoaşterea faptului că trupul nu este dependent numai de mâncare, ci şi de Spiritul lui Dumnezeu. Cei care postesc şi meditează realizează că ei sunt în armonie cu Dumnezeu şi nu trebuie să depindă de mâncare numai pentru a se susține (a supraviețui). Theresa Neumann[13] din Konersreuth, Germania, care era în extazul lui Dumnezeu, nu mânca deloc.

Isus spunea: „Când mirele (marea Lui personalitate spirituală) se va retrage în ceruri, discipolii vor pierde parțial contactul spiritual şi vor trebui să postească pentru a fi liberi de ataşamentul de trup şi pentru a reanima conştiința lui Dumnezeu. Aşa cum este prostesc să pui o piesă nouă de îmbrăcăminte într-o haină veche sau vin nou într-un burduf vechi, tot astfel ar fi o prostie ca discipolii mei, plini de nectarul gândurilor noi să urmeze reguli vechi în mod mecanic. Şi aşa cum vinul nou, cu putere mărită nu ar trebui pus în burdufuri vechi, tot aşa discipolii mei, intoxicați de vinul înțelepciunii divine, nu ar trebui să urmeze superstițiile vechi populare sau regulile de conduită asupra postului. Aşa cum vinul nou trebuie păstrat în burdufuri noi, tot aşa şi discipolii mei, intoxicați cu vinul noii înțelepciuni şi al binecuvântării, vor trăi în burdufuri sau în atmosfera unui trai nou. Aşa cum vinul nou va sparge un burduf vechi, aşa şi discipolii mei intoxicați cu Dumnezeu nu se vor putea menține pe ei înşişi închişi în burduful atmosferei traiului spiritual mecanic, dar fiind intoxicați cu Dumnezeu prin a urma spiritul noilor legi, ei nu trebuie să respecte nici o disciplină spirituală mecanică în viețile lor. Ei deja experimentează aceea pentru care au fost făcute legile, deci nu este necesar pentru ei să respecte legile vechi, pentru că ei deja se află deasupra acestora."

Dar Isus a subliniat că discipolii vor fi sub strictă disciplină atunci când atmosfera personalității Sale va fi retrasă de la ei la Dumnezeu.

[13] Theresa Neumann, stigmatizata (care are semnele rănilor lui Christ) , s-a raportat că s-a abținut de la mâncare complet de la Crăciunul din 1926 până la moartea ei în septembrie 1962, un total de 36 de ani.

CAP. 8 ISUS HOTĂRĂŞTE CA APOSTOLII SĂ PREDICE, SĂ VINDECE ŞI SĂ SCOATĂ DIAVOLII

„Şi s-a întâmplat ca, în acele zile, să meargă pe munte să se roage şi a continuat toată noaptea în rugăciune la Dumnezeu. Şi când s-a făcut zi, a chemat la el discipolii săi: şi din ei a ales doisprezece care i-a numit apostoli."

(LUCA 6:12-13)

„Şi a hotărât celor doisprezece, că ei ar trebui să fie cu el şi că îi poate trimite mai departe să predice şi să aibă puterea de a vindeca boala şi să scoată afară diavolii."

(MARCU 3:14-15)

Înainte ca Isus să-şi aleagă cei doisprezece discipoli, El a mers pe vârful unui munte pentru comuniunea cu Dumnezeu. El era atât de profund absorbit în uniunea şi fericirea cu Dumnezeu, încât nu a observat că noaptea a trecut. Vârfurile munților şi peşterile sunt întodeauna acceptate de Maeştri ca şi locuri liniştite de meditație. Oxigenul pur de pe munți ajută practicii exercițiilor de respirație, calculate să ardă carbonul din sistem, să aducă tăcere în inimă şi să închidă curentul vieții de la telefoanele celor cinci simțuri, în aşa fel încât senzațiile să nu poată deranja creierul şi atenția îndreptate spre Dumnezeu. Munții pot fi vizualizați ca un om care, din îngrădirea presantă a caselor spre vastitatea cerului nelimitat, reprezintă întruparea fizică a Infinitului. Mințile obişnuite se roagă cu mințile concentrate asupra ceasului, dar Isus s-a rugat cu mintea concetrată la Beatitudinea Infinită a Spiritului şi nu cu mintea la ceas.

Alegându-i pe cei doisprezece

Alegerea celor doisprezece discipoli ai lui Isus are o semnificație foarte importantă. În India fiecare mare Maestru care atinge conştiința-Dumnezeu are două feluri de oameni care vin la el pentru învățătură spirituală. Astfel, cei căsătoriți sau necăsătoriți, care vin pentru învățătură generală, sunt numiți *studenți* sau în Sanscrită *shisyas*, dar acei studenți care-şi dedică întreaga viață conştientizării lui Dumnezeu şi cărora li se hotărăşte să propage învățătura Maestrului către lume prin exemplul dezvoltării lor spirituale sunt numiți *discipoli, apostoli* sau *chelas*.

Aşa cum copiii păstrează numele de familie şi se străduiesc să adauge la prestigiul ei în lume, tot aşa discipolii sunt copiii spirituali ai Maestrului. Atunci când tatăl obişnuit aduce pe lume un fiu, copilul moşteneşte trăsăturile familiei bune sau rele. Chiar dacă un copil se întâmplă să devină un criminal, tatăl trebuie să-l suporte. Tatăl familiei nu are nici un cuvânt de spus în privința felului de copil pe care-l aduce pe pământ (decât dacă cunoaşte arta spirituală a propagării prin care el poate aduce un Suflet din lumea Astrală să fie şi să fie născut în această familie printr-un act al super-voinței şi meditației). Maeştri, pe de altă parte, au acest avantaj şi ei îşi pot selecta discipolii dintr-un mare număr de oameni şi să implanteze în ei sămânța vitalității lor spirituale, în aşa fel încât ei să poată perpetua viața spirituală a Maestrului.

În cazul lui Isus, el nu numai că a selectat un grup particulat ca şi discipolii Săi, dar a selectat suflete pe care le cunoştea dintr-o încarnare trecută. Isus a selectat discipolii Săi din trei motive: primul, din cauză că discipolii nu au găsit starea finală (n.t. de emancipare), ca şi El şi de aceea El vroia să-i facă pe ei perfecți. Al doilea motiv – după ajutorul dat discipolilor de a atinge starea finală de emancipare, Isus a vrut ca ei să fie apostoli sau discipoli model care puteau fi pionieri în a propaga mesajul mesianismului (n.t. christic) maselor prin trăirea ideală. De aceea, Isus, la vederea lui Simion i-a spus: *„Urmează-mă”*, iar el l-a urmat. (n.t. al treilea motiv) În ultimul rând, Isus ştia că, - conform planului Tatălui Ceresc – El trebuia să aibă doisprezece discipoli, care să-i ducă mesajul către lume.

Venirea lui Iuda arată în mod distinct, că un discipol avea independență de a lucra împotriva voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin cunoaşterea Sa omniscientă, poate afla cum vor reacționa sufletele, folosind puterea voinței lor, dacă ei o vor folosi corect sau greşit. Isus cunoştea legea cauzei şi efectului şi karma rea a lui Iuda, deci el putea prezice trădarea lui Iuda. Trebuie să fie clar înțeles că nu a fost hotărât de Dumnezeu ca Iuda să-l trădeze pe Isus, ci că Iuda a acționat greşit conform efectelor legii ale acțiunilor pre-natale şi că astfel ar fi cauza trădării lui Christ şi testul său pe cruce.

Chiar dacă Iuda era o speță indirectă pentru victoria lui Isus asupra cărnii, în continuare nu era sortit pentru Iuda să devină ce a ales singur să devină datorită exclusiv tendințelor sale rele şi alianța cu Satan sau ignoranța.

Isus ştia că el era pionierul unei mari mişcări de a ridica omenirea, aşa că El a ales cei doisprezece discipoli să fie apostoli care să predice adevărul prin exemplu şi care să poată vindeca boala psihică cauzată de boala corpului, boala mentală, datorată erorilor psihologice ale minții şi boala sufletului cauzată de ignoranță şi să arunce afară pe diavoli sau să îndepărteze ignoranța metafizică care locuieşte în cele trei corpuri ale omului şi, de asemenea, să elibereze sufletele de posesiunea unor agenți diavoleşti.

În lumea modernă, a predica teologia sau imaginațiile despre adevăr de către predicatori versați în teorie este chiar în vogă.

Există câțiva predicatori adevărați care trăiesc viața lăsată în lume, mai ales învățători care sunt în acord cu Dumnezeu şi care ştiu cum să vindece boala fizică, mentală şi sufletească prin puterea lui Dumnezeu şi care pot arunca afară sateliții lui Satan, prezenți în corpul fiecărui om. Aceia care sunt predicatori adevărați sunt în acord cu Dumnezeu şi pot vindeca boala credincioşilor adevărați, prin invocarea puterii nelimitate a lui Dumnezeu. Medicamentele, sugestiile, toate acestea sunt medium-uri indirecte pentru vindecarea fizică şi mentală. Adevărații credincioşi ştiu că Dumnezeu este remediul suprem pentru toate bolile.

De aceea, cei care sunt cu adevărat în acord cu Dumnezeu, ar trebui să fie capabili să vindece boala spirituală prin îndepărtarea ignoranței din suflete lor şi să vindece boala psihologică prin îndepărtarea furiei, lăcomiei, obiceurilor proaste, ş.a.m.d. din mentalitățile lor şi să vindece corpurile lor prin sugestie divină, puterea voinței divină sau injectarea energiei cosmice prin comanda voinței. Mulți învățători mari nu numai că le-au arătat discipolilor modul de vindecare fizic şi metal al altora, prin sistemul dieteticii şi al metodelor de concentrare, dar ei îi şi învățau (n.t. pe alții) tehnica cea mai înaltă de meditație pentru a vindeca boala spirituală şi de a alunga ignoranța din mințile discipolilor şi a căutătorilor adevărați. Trebuie complet înțeles că predica intelectuală, reținută prin puterea unei memorii bune este de departe diferită de o predică spirituală prin exemplu.

În ultimul rând, a scoate afară diavolii nu este o superstiție veche. Arta scoaterii afară a diavolilor şi vindecarea bolii spirituale aproape a încetat de la preoții creştinătății, la cei ai diferitelor religii ale lumii. Arta subtilă a scoaterii în afară a diavolilor a fost uitată din cauza lipsei de a fi în acord cu Dumnezeu la apostoli, care cunoşteau lucrările forțelor bune şi rele care sunt în lume.

Satan a fost un Arhanghel al lui Dumnezeu căruia i s-a dat puterea de a crea toate creaturile ca imagini perfecte ale lui Dumnezeu, încât în perfecțiunea creației sale şi a creaturilor, după o existență perfectă, ele mergeau înapoi la Dumnezeu. Dar Satan a descoperit că, dacă toate creațiile şi creaturile se întorceau la Dumnezeu, el pierdea dreptul de a-şi exercita puterile sale individuale. Astfel că el a început să-şi folosească greşit liberul arbitru cu care l-a împuternicit Dumnezeu. De atunci Satan a implantat în om: furia, teama, lăcomia, ura, dorința de răzbunare în locul calmului, curajului, auto-controlului, iubirii şi iertării, care sunt calități divine.

Noi decoperim de la început sau de la naştere că un copil nu este influențat de trăsăturile bune ale iubirii şi ale amabilității, ci de gazda unor trăsături care crează necazuri. Dumnezeu în mod sigur nu ar face ca un copil să înceapă cu trăsături rele în viață. Aceste trăsături le aduce copilul de la obiceiurile din încarnările trecute – obiceiuri rele care au fost create sub influența unor încarnări anterioare – obiceiuri care au fost create sub influența calităților diavoleşti implantate în copil de către Satan.

Aşa cum lumina lui Dumnezeu este prezentă în fiecare ființă şi suflet, tot la fel Satan este prezent în fiecare om ca şi ignoranță şi are regiuni distincte ale lui, numite spirite rele. Din cauză că Dumnezeu este prezent în fiecare ființă sau suflet şi Satan ca şi spirit rău, tot aşa fiecare individ este influențat de ambele: sufletul şi calitățile sale bune şi Satan şi calitățile lui rele. Toate calitățile bune dintr-o ființă vin de la Dumnezeu şi reflecția Sa în Suflet; toate calitățile rele vin de la Satan şi reflecția sa, diavolul care lucrează în fiecare ființă prin tendințele sale rele.

Trebuie amintit că fiecare suflet este independent şi liber să acționeze în conformitate cu influențele bune ale sufletului şi Dumnezeu şi calitățile sufleteşti sau să acționeze sub influența calităților rele ale lui Satan şi reflecțiile lui Satan, diavolii care posedă ființa unui om. Reflecția rea a lui Satan în fiecare om îl împinge în mod constant să facă rău prin tendințele sale prenatale şi falsa amăgire a tentațiilor rele. Dumnezeu încearcă să influențeze o ființă prin conştiență şi pacea sufletească descoperite în meditație. Marii Maeştri ca Isus pot transmite lumina spiritualității lor într-un suflet întunecat şi astfel să scoată un rău specific care îl posedă.

Toate ființele umane nu fac rău doar din cauza influenței obiceiurilor lor rele prenatale şi postnatale, ci, de asemenea, din cauză că sunt împinşi în mod continuu de către răul care locuieşte în creierul lor. Entitatea rea nu numai că tentează un suflet prin calitățile sale rele, dar, de asemenea, prin obişnuințele şi tendințele rele. Atunci când entitatea rea este scoasă din creier, prin meditații înalte şi ajutorul unui Guru-Perceptor, atunci un suflet ajunge cu adevărat liber. Isus a vindecat-o pe Maria Magdalena de numeroase vizitări de la forțele rele care încercau s-o influențeze să urmeze calea falselor plăceri.

Isus a comandat odată entităților să părăsească sufletele bolnave şi să intre în corpul unor porci care au pierit în mare. Nici o cantitate de gândire „liberală” superficială nu poate explica aceste lucrări ale lui Isus de a scoate afară diavolii. Deoarece majoritatea teologilor moderni nu şiu nimic despre vindecarea sau scoaterea diavolilor, aceasta nu înseamnă că vindecarea fizică, mentală şi spirituală a omului este imposibilă şi că scoaterea afară a diavolilor este o superstiție.

Marii Maeştri preferă, bineînțeles, vindecarea ignoranței omului prin contactul cu Christ. Marile suflete pot vindeca ignoranța în oamenii care caută adevărul, prin transmiterea puterii lor spirituale. Printr-o concentrare mai înaltă şi meditație şi prin contactul cu Dumnezeu, sufletele pot îndepărta în realitate creatorul răului, Satan şi entitățile sale de la sanctuarul sacru al templului corpului. **Marii Sfinți, după iluminare, au declarat cum entitatea spirit rea ia formă şi părăseşte corpul permanent, după atingerea (n.t. stării de conştiință) celei mai înalte.**

Atunci când entitatea rea părăseşte un corp, el devine nu numai absolut impenetrabil pentru rău, dar nu mai poate vedea răul nicăieri. El îl vede pe Dumnezeu singur peste tot. Dacă o persoană urmează tehnica auto-conştientizării şi se dezvoltă pe sine cu ajutorul unui Guru-Perceptor, atunci el va descoperi că entitatea rea sau diavolul îl părăseşte. Astfel de oameni care sunt eliberaţi complet de diavol pot arăta altora cum să fie liberi (n.t. la fel ca ei).

Aşa că, scoţând diavolii afară cauzele şi pionierii lucrării diavoleşti, prin tendinţele rele în om, ar trebui scoase afară de către din sufletele vânate de ignoranţă. **Fiecare predicator adevărat ar trebui să ştie cum poate el vindeca sufletele ignorante, să scoată afară entităţile rele şi să deschidă Cerurile latente din interior.** Autorul a văzut cum învăţătorul său scotea afară diavolii de la alte fiinţe şi vindeca aşa-zisele boli incurabile şi predica prin traiul său exemplar.

O entitate poate fi aruncată afară prin a te uita în mod constant în ochii unui individ năpăstuit (n.t. posedat), folosind în mod constant puterea tăcută, a voinţei, continuu, în interior comandând entităţii rele să plece.

Entitatea rea va pleca cu condiţia ca voinţa vindecătorului de a scoate forţa rea să fie mai puternică decât voinţa entităţii rele de a rămâne. A scoate afară diavoli este o adevărată cale metafizică de a elibera un suflet pentru totdeauna de influenţa unor entităţi diavoleşti care au purtat lucrările lor dureroase prin încarnări, într-un suflet care a fost ales să-şi folosească greşit raţiunea. O mare caracteristică revelatoare este că fiecare suflet trebuie să-şi amintească că, deşi Dumnezeu îi vorbeşte lui prin conştiinţă, şi deşi răul îi vorbeşte prin tendinţele rele şi calităţile rele implantate în interiorul său, în continuare el este un agent liber, liber să acţioneze sub influenţa direcţiei lui Dumnezeu, - prin conştiinţă, sau direcţiei rele, - prin obiceiurile greşite.

Ar trebui purtat în minte că atunci când un suflet acţionează în conformitate cu influenţa conştiinţei sau a calităţilor bune, numai atunci crează tendinţe bune şi obiceiuri bune care îl vor trage automat înspre Dumnezeu. Oricând o persoană acţionează greşit sub influenţa obiceiurilor rele sau a calităţilor rele, automat ea este atunci trasă spre Satan, ignoranţă şi căi satanice.

Acţiunile bune şi rele pot fi alese de către suflet, dar după ce el a acţionat într-un mod bun sau într-un mod rău, nu mai are liberă alegere asupra consecinţelor. Dacă el acţionează într-un mod bun, el va primi un rezultat bun, iar dacă acţionează într-un mod rău, va primi un rezultat rău.

Această explicaţie arată în mod foarte clar că omul nu este responsabil că *a fost tentat* să facă rău, sub influenţa furiei, lăcomiei sau fricii implantate în el de Satan, ci **este responsabil dacă alege să acţioneze conform tentaţiilor forţelor rele.** Astfel de tentaţii apar în om ca impulsuri rele şi imbolduri (n.t. sugestii) rele de a greşi.

Dacă un om stă într-o cameră plină de lumină, privind la lucruri fumoase, pentru el lumina există. Dacă un alt om stă în aceeaşi cameră cu ochii închişi, pentru el există întunericul auto-creat. Deci, dacă o a treia persoană din cameră îi întreabă pe cei doi: „Te rog să ne spui dacă în cameră este lumină sau întuneric”, răspunsul ar fi că primul om vede lumină, pentru că are ochii deschişi, pe când al doilea va spune că este întuneric, pentru că are ochii închişi. În mod similar, în acest univers sunt două categorii de persoane: prima categorie are ochii înţelepciunii deschişi şi a doua categorie are ochii spirituali închişi. Dacă cineva întreabă cele două categorii de oameni dacă există bine sau rău, cei care au ochii spirituali deschişi, îl văd pe Dumnezeu şi numia pe Dumnezeu singur. Iar cei care au ochii spirituali închişi îl vor vedea pe Satan şi răul existând peste tot.

Exemplele anterioare arată că omul este responsabil pentru că acordă refugiu răului, dar trebuie amintit că un om poate să ţină ochii deschişi, dacă i se cere aceste lucru de către un alt om, şi în mod similar, el poate să-şi închidă ochii, dacă i se cere acest lucru. În acest sens, credincioşii sunt acele suflete care ascultă dorinţele lui Dumnezeu de a ţine ochii înţelepciunii

deschişi şi să privească numai binele, iar persoanele rele sunt acelea care ascultă de vocea răului şi îşi păstrează ochii spiritualității închişi, astfel privind la întunericul mizeriei, bolii şi răului.

Adevărul este că Dumnezeu sau omul nu este creatorul răului, ci această forță Satanică care obişnuia să fie arhanghelul lui Dumnezeu, fiind îndreptat în afara lui Dumnezeu, şi-a folosit în mod greşit puterea, pentru a crea răul ca o contraparte a toturor lucrurilor bune pe care le-a creat Dumnezeu. Din acest motiv găsim în orice om calități opuse – bine creat de Dumnezeu, rău creat de diavol; iubire creată de Dumnezeu; ură creată de Satan; amabilitate creată de Dumnezeu; egoism creat de Satan; intoxicație cu extaz divin creat de Dumnezeu; intoxicație cu rău creat de Satan.

Deci a scoate afară diavoli este una din artele metafizice cele mai mari, cunoscută de Maeştri pentru a învăța un suflet cum să se elibereze pentru totdeauna de influențele native ale entităților rele, conştient consacrându-l pe Dumnezeu.

„Şi el a coborât la ei şi s-a oprit la câmpie şi îl însoțeau discipolii Săi şi o mare mulțime de oameni din Iudeea şi din Ierusalim şi de pe coasta mării Tirului şi a Sidonului, care au venit să-l asculte şi să fie vindecați de bolile lor; cei chinuiți de duhuri necurate erau vindecați şi tot norodul căuta să se atingă de El; pentru că din El ieşea o virtute care-i vindeca pe toți.”

(LUCA 6:17-19)

Şi Isus, în gloria Divină, cu cei doisprezece discipoli stătea în câmpie în fața unei mari mulțimi de oameni. Mulți oameni au venit să fie vindecați de spirite necurate şi au fost vindecați. Întreaga mulțime a încercat să-l atingă pentru că virtutea sau Forța Vieții ieşea din corpul lui Isus şi ardea bacteriile din bolnavi. Această energie a-tot-vindecătoare era trezită în persoanele bolnave de către credința lor şi era întărită de energia cosmică care venea din corpul lui Isus.

Credința bolnavilor a făcut ca Isus să-şi trimită toată energia de vindecare în afara corpului şi să întărească energia vindecătoare prezentă acolo (în coprul bolnavului). Energia din corpul lui Isus şi energia din corpul persoanelor vindecate, ambele veneau de la energia cosmică a lui Dumnezeu. Această energie este mai fină decât radiațiile X şi are puterea de a distruge nu numai microbii fizici, ci şi bacteriile mentale ale tendințelor rele şi bacteria sufletească a ignoranței.

CAP. 9 ISUS ÎI ÎNDEAMNĂ PE APOSTOLI SĂ URMEZE CONŞTIINȚA LUI DUMNEZEU

„Şi altul dintre discipolii Săi i-a spus lui: „Doamne, permite-mi mai întâi să merg şi să-mi îngrop tatăl.” Dar Isus i-a spus lui: „Urmează-mă şi lasă-i cei pe morți să-şi îngroape morții”.”

(MATEI 8:21-22)

„Urmează-mi Spiritul viu şi viața veşnică dătătoare de învățături şi lasă pe cei morți din punct de vedere spiritual să-ți îngroape tatăl tău mort fizic”. Odată ce tu eşti discipolul meu şi îl recunoşti pe Dumnezeu ca pe Tatăl tău, nu ai nevoie să îngropi corpul mort al tatălui tău care poate fi îngropat de atâția oameni morți din punct de vedere spiritual.”

Isus este citat în altă parte cu un percept divin: *„Onorează pe tatăl tău şi pe mama ta”* (MATEI 15:4), deci el nu-l învăța pe fiu lipsa de respect față de tată. Isus a spus: *„lasă-i cei pe morți să-şi îngroape morții”* discipolului său numai pentru că acesta şi-a schimbat relația de familie şi a fost învățat să fie conştient de relația sa reală divină cu Christ şi cu umanitatea. Isus încerca să-i reamintească discipolului, când el a vrut să-şi îngroape tatăl, că era mai important pentru el să fie una cu Dumnezeu, fiind în acord cu Conştiința Christică, decât să risipească timpul în iluzia că îngroparea tatălui său era necesară, când erau atâția oameni morți din punct de vedere spiritual, gata pentru a îngropa corpul mort, nefolositor al tatălui discipolului.

În India există obiceiul ca fiul să incinereze corpul tatălui sau al mamei. El este primul care pune focul la rugul funerar, unde stau rudele moarte. Dar un Swami, care părăseşte familia sa personală şi devine identificat cu familia universală a lui Dumnezeu, nu i se permite să incinereze nici una dintre rudele sale moarte, deoerece în acest film cosmic al lumii, el nu se mai identifică cu o singură mică familie. Un Swami gândeşte că el aparține familiei lui Dumnezeu şi nu incinerează pe toți morții din toate familiile, atunci de ce ar trebui el să incinereze morții care aparțin numai familiei în care el a fost născut?

Bineînțeles, din punct de vedere spiritual nu este un păcat pentru un Swami să-şi incinereze rudele, deoarece chiar fondatorul Ordinului Swami, Swami Shankara, a fost împotriva literei de lege a acestui ordin şi şi-a incinerat mama. În acest caz Swami Shankara nu era ataşat de mama sa, dar din cauză că nu exista altcineva care să o incinereze la momentul morții sale,el a venit şi a îndeplinit această îndatorire. Se spune că Swami Shankara a produs focul divin care să consume corpul mamei sale. Unui Swami nu îi este interzis să-şi incinereze rudele, dacă nu există altcineva care să poată face acest lucru, dar el este învățat să nu se identifice pe el cu familia în care a fost născut şi nici să nu urmeze regulile ei tradiționale, din moment ce el alterează conştiința sa de la a fi un membru de familie şi devine un membru al familiei universale.

Isus îl învăța, de asemenea, pe discipolul său să-l considere pe Dumnezeu primul şi să petreacă fiecare moment în contactul cu Dumnezeu, mai degrabă decât să pună contactul cu Dumnezeu şi cu meditația pe locul al doilea, chiar şi atunci când era necesar îngroape tatăl mort al cuiva. Tatăl Ceresc este cel care dăruieşte pe tatăl pământesc şi de aceea cea mai mare onoare şi atenție ar trebui acordată Tatălui Ceresc în orice moment. Isus în mod special i-a cerut discipolului Său să-l urmeze ca preferință față de a-şi îngropa tatăl, deoarece el era un discipol care şi-a schimbat relația de familie şi a intrat în familia divină a cosmosului.

Este, de asemenea, semnificativ de notat faptul că Isus a accentuat că cei morți din punct de vedere fizicsunt morți şi cei morți din punct de vedere spiritual sunt şi ei morți, dar ei nu cunosc acest lucru. Isus a accentuat că cei morți din punct de vedere spiritual sunt obiecte pentru o compătimire mai mare decât cei morți fizic, deoarece cei morți din punct de vedere fizic, pierzându-şi viețile pământeşti, nu se pot trezi pe ei înşişi la învățăturile lui Christ sau Adevăr, dar cei morți din punct de vedere spiritual, cu greu ar putea fi iertați pentru că în mod deliberat se fac morți față de învățăturile dătătoare de viață, care emancipează, ale lui Christ.

Isus, de asemenea, l-a asigurat pe discipol, că prin a-l urma pe El, care deține cheile misterelor vieții şi a le morții, discipolul ar putea face un serviciu mai mare sufletului tatălui său mort prin voința sa spirituală bună, decât prin a arde pur şi simplu cadrul său fizic.

CAP. 10 PRIMUL MIRACOL -

TRANSFORMAREA APEI ÎN VIN

„Şi în a treia zi era o căsătorie în Cana din Galileea; şi mama lui Isus era acolo. Şi au fost chemaţi şi Isus, şi discipolii Săi la nuntă. Şi când ei au vrut vin, mama lui Isus i-a spus lui: „Ei nu mai au vin.” Isus i-a spus ei: „Femeie, ce am eu cu tine? Ora mea încă nu a venit”.”

(IOAN 2:1-4)

Isus s-a adresat mamei sale cu : „*Femeie*”, deoarece el a văzut numai Spiritul Divin şi adevăraţii mamă şi tată, iar mama pământească doar ca o fiinţă umană. *„Femeie, eu nu am de a face cu tine, chiar dacă tu eşti mama mea, până când vine vremea potrivită să fiu dirijat de Puterea Divină să acţionez şi să manifest gloria Lui.”*

Isus nu a îndeplinit acest miracol al transformării apei în vin doar pentru a-i face pe plac mamei sale, sau pentru a-şi arăta Puterile Sale Divine, ci a făcut acest miracol ascultând direcţiile lui Dumnezeu.

La momentul potrivit, înainte ca oamenii să aibă posibilitatea unei treziri spirituale, miracole sunt îndeplinite câteodată de către sfinţi, ca să-i aducă pe oameni la Dumnezeu. Sfinţii preferă, de obicei, să-i atragă pe oameni prin iubire şi nu prin miracole. De aceea, rareori îşi arată puterea. Miracolele atrag căutătorii de curiozităţi, pe când iubirea de Dumnezeu atrage Suflete înalt dezvoltate (n.t. Suflete foarte evoluate). Pentru acest motiv Isus nu a vrut să facă miracole, până când nu i se comanda de către Dumnezeu – la timpul potrivit – să facă aşa.

„Mama lui le-a spus la servitori: „Orice vă spune, să faceţi”. Şi erau aşezate şase vase de piatră, după modul de purificare al evreilor. Isus le-a spus lor: „Umpleţi vasele cu apă”.”

(IOAN 2:5-7)

La o sugestie intuitivă divină, Isus a cerut servitorilor să umple cu apă vasele, ca El să poată declara gloria lui Dumnezeu, prin schimbarea apei în vin. Pe lângă aceasta el a avut vasele umplute cu apă în faţa ochilor pentru ca ei să poată vedea şi să ştie că a devenit vin prin Puterea Divină şi nu prin magie.

„Şi ei le-au umplu până la semn. Şi el le-a spus: „scoateţi-le acum şi daţi-le organizatorului ospăţului.” Şi ei aşa au făcut. Când organizatorul a gustat apa care era tranformată în vin, nu a ştiut ce este (dar servitorii care au tras apa, ştiau); organizatorul ospăţului l-a chemat pe mireşi i-a spus: „Fiecare om la început pune cel mai bun vin, apoi, când oamenii au băut bine, îl pune pe cel mai rău: dar tu ai păstrat vinul cel bun până acum.” Acest început al miracolelor l-a făcut Isus în Cana, Galileeea şi a manifestat înainte gloria sa; iar discipolii au crezut în el.”

(IOAN 2:7-11)

Propoziția de mai înainte arată în mod distict că miracolul lui Isus nu era pentru curiozitatea căutătorilor de curiozitate, ci trebuia să îmbunătățească credința discipolilor în puterea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Vinul şi corpul uman sunt făcute, în mod egal, din electroni. Frecvența vibrației diferită a acestor electroni este cea care constituie varietatea fără sfârşit a formelor materiale. Isus, fiind Omniprezent în Dumnezeu, cunoştea relația metafizică a materiei cu Voința Divină. El a demonstrat că o formă a materiei poate fi schimbată într-o altă formă, nu doar printr-un proces chimic, dar şi prin Puterea Universală a Minții. Acest miracol stă mărturie faptului că **toată materia este controlată de o singură Putere care unifică şi echilibrează, a Inteligenței Divine şi a Voinței**.

Reacționând la Inteligența sa Divină, Isus a schimbat aranjamentul electronilor şi al protonilor în apă şi astfel i-a trasformat în vin, care are o gravitate specifică diferită de a apei. Legea care face ca toate formele materiale să poată fi urmărite prin activitatea electronilor, dar dincolo de sursele Legii Cauzei şi Efectului, este pierdută. Oamenii de ştiință nu ştiu de ce electronii şi protonii se rearanjează pe ei în forme diferite şi creează diferite feluri de materie.

Aici este loc pentru Inteligența Divină, spune omul de ştiință, aceasta trebuie să fie puterea care comandă cărămizile electronice şi protonice şi le dirijează pe ele să se rearanjeze pe ele însele în diferite combinații, astfel creând diferite substanțe.

CAP. 11 ISUS CURĂȚÂND TEMPLUL

SCOȚÂND AFARĂ VIBRAȚIILE MATERIALE

„După aceasta el a coborât la Capernaum, el, mama sa, fraţii lui şi discipolii şi ei au continuat acolo, nu pentru multe zile. Şi Paştele iudeilor era aproape şi Isus a urcat la Ierusalim şi a găsit în templu pe cei care vindeau boi, oi şi porumbei şi pe cei ce schimbau bani stând jos. Şi el a făcut un bici din corzi mici şi i-a scos afară pe toţi din templu împreună cu oile şi boii; a vărsat banii schimbătorilor şi le-a răsturnat mesele. Şi a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicaţi acestea de aici şi nu mai faceţi din casa Tatălui meu o casă de negustorie.” Şi discipolii şi-au amintit că este scris: „Râvna pentru casa ta mă mănâncă pe mine”.”

(IOAN 2:12-17)

Isus nu suferea de mânie atunci când El a folosit biciul sau corzile pentru a scoate afară din templu pe schimbătorii de bani. Nu coarda mică, ci personalitatea, vibrația Divină şi forța spirituală colosală din spatele ei i-a speriat, dându-i afară pe schimbătorii de bani. Marii profeți, deşi în interior nu au furie, pot folosi asemănarea furiei pentru a-i admonesta şi a-i corecta pe cei care răspund mai bine la vibrațiile fricii decât la vibrațiile iubirii.

Isus, care spune să-ți iubeşti duşmanii, arată în fragmentul de mai sus că Sfinții Divini, dincolo de blândețe lor, au putere. Nimeni nu îndrăzneşte să se opună Puterii Sale Spirituale şi hotărârii, aşa cum a fost arătat de faptul că întregul grup de schimbători de bani cu trupuri capabile, şi-au luat zborul în fața puterii unui singur om blând.

Isus a spus că casa lui Dumnezeu nu ar trebui să aibă vibrații contradictorii ale gândurilor materiale ale vânzării şi ale cumpărării. El vroia doar să spună că, conform legii concentrării, ar trebui să ne centrăm mintea pe un singur lucru, la un moment dat. Cât timp suntem în casa Domnului, ar trebui să ne concentrăm la El şi nu ar trebui să fie nimic care să ne trezească gânduri materiale. El vroia să spună că vânzările şi cumpărările trebuie făcute la piață.

Există o lecție spirituală în fapta lui Isus descrisă anterior. Tempul minții, în timpul rugăciunii, nu ar trebui să fie un loc în care gândurile câştigurilor materiale persistă. Mulți oameni, în timpul unei rugăciuni, au pe fundalul minții lor, gândul de a cunpăra sau de a vinde lucruri materiale şi la profitul de acolo. Isus spune că acest lucru este dezastruos, deoarece nu aduce nici pe Dumnezeu, nici prosperitatea.

În timpul meditației, pe cât de des îți revin în minte gândurile materiale, asemănătoare schimbătorilor de bani, tot la fel de des, trebuie să creezi un bici din calm, format din puterea voinței adunată, dobândită în timpul vieții şi scoate gândurile materiale agitate din templul tău.

În pasajele anterioare, apare ca şi cum un asemenea Fiu al lui Dumnezeu, precum Isus, nu ar fi trebui să fie furios şi să facă un bici din corzi cu care să-i bată pe schimbătorii de bani. În această acțiune Isus arată ca şi cum şi-ar contrazice propria sa afirmație: „Dar îşi spun eu ție, să nu te opui răului. Oricine te loveşte pe obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt (n.t. obraz).” (MATEI 5:39)

Isus a folosit biciul mai mult sau mai puțin pentru a-i speria pe aceşti copii ai lui Dumnezeu maturi, ignoranți (fraţii lui) să-i trimită departe ca ei să nu mai poată desacraliza Casa lui Dumnezeu. El a vrut să spună că negustoria în Casa Rugăciunii era o distragere a

atenției, așa cum un altar și o predică într-un magazin ar reprezenta o distragere a atenției. Isus, în această acțiune, a încercat să le arate oamenilor că ei ar trebui să se concentreze la un singur lucru la un moment dat. În casa afacerilor ei ar trebui să se gândească la vinderea articolelor. În Casa lui Dumnezeu ar trebui să se gândească la El. Pe lângă aceasta, Isus, cu micul său bici nu a rănit pe nimeni, nici nu a fost furios în interiorul său. A creat un spectacol de furie pentru a-i speria pe copiii obraznici, mari, care făceau comerț în Casa lui Dumnezeu. Dacă Isus ar fi fost cu adevărat furios, și-ar fi folosit puterile Sale Divine pentru a distruge pe cei care desacralizau Templul lui Dumnezeu.

Aceasta este bine ilustrat de o veche poveste hindusă. ***Era o dată, cu mult, mult timp în urmă, un şarpe veninos, vicios, care trăia într-o groapă pe un deal, în afara oraşului. Un sihastru, cu puteri miraculoase îşi făcuse şi el cămin în acest sat. Mulți copii ai sătenilor, care se aventurau să se joace în jurul dealului, au fost atacați de şarpele vicios şi muşcați, încât au murit. Şarpelui nu-i plăcea deloc zgomotul în jurul locuinței sale. Sătenii au făcut tot posibilul pentru a-l omorî pe şarpe, dar nu au avut succes. Eşuând, sătenii au fost în grup la sihastrul lor local şi i-au cerut un remediu care să prevină lucrarea de a omorî a şarpelui.***

Dorind să răspundă dorințelor legitime ale sătenilor, sihastrul a mers lângă gaura unde locuia şarpele şi i-a cerut şarpelui să apară în prezența lui. Maestrul sihastru l-a certat pe şarpe că i-a muşcat pe copiii sătenilor până când aceştia au murit şi l-a instruit pe el să nu mai muşte niciodată, ci să-şi iubească duşmanii.

Sihastrul a plecat din sat timp de un an la un pelerinaj şi cum se întorcea el în sat, pe drumul de lângă deal, s-a gândit: „ia să văd cum se comportă şarpele, prietenul meu". Şi cum se apropia el de gaura din deal, l-a găsit pe şarpe stând în fața găurii, pe jumătate mort, cu mai multe răni pe spate.

Şi atunci sihastrul a spus: „Buna ziua Domnul Şarpe, ce înseamnă toate acestea?" Şarpele a şoptit: „Maestre, acesta este rezultatul învățăturilor tale. De câte ori ies din gaură să caut de mâncare şi îmi văd de treaba mea, băieții din oraş îmi observă docilitatea şi refuzul de a-i ataca şi atunci au aruncat cu pietre mici şi când au văzut că eu fug de ei, şi-au făcut obiceiul să arunce cu pietre mari în mine, cu obiectivul de a mă omorî. Maestre, m-am ferit de multe ori, dar m-am şi rănit de multe ori şi acum stau aici cu mai multe lovituri pe spate, din cauză că am încercat să-mi iubesc duşmanii."

Atunci sihastrul s-a uitat la el şi l-a dojenit: „Prostule, eu ți-am spus să nu muşti până omori, dar tu de ce n-ai şuierat, ca să-i sperii şi să-i goneşti?"

Această poveste ilustrează că o persoană, deşi blândă şi spirituală, nu ar trebui să fie fără coloană vertebrală sau fără o judecată sănătoasă (n.t. simț practic) şi să permită să fie tratat ca un preș. Când este provocat sau atacat în mod ne necesar, omul spiritual ar trebui să-şi sperie dușmanii, gonindu-i, arătând furie sau putere, dar fără să fie în interior furios. Totuşi, omul n-ar trebui să şuiere niciodată, chiar dacă arată furie, dacă are tendința de a muşca sau de a răni material pe cineva. Asta a făcut Isus. El a şuierat la schimbătorii de bani, i-a speriat şi i-a gonit, dar nu i-a rănit şi nu a devenit furios cu adevărat în el însuşi. În loc de aceasta el a încercat să le trezească luciditatea, în aşa fel încât ei să nu acumuleze o karmă negativă (rezultatele acțiunilor rele trecute), printr-o blasfemie împotriva Templului lui Dumnezeu.

Isus a spus: „Luați de aici aceste vibrații materiale, deoarece ele împrăştie aceste vibrații şi evocă gânduri materiale. În Templul lui Dumnezeu oamenii ar trebui să se gândească la a poseda Infinitul neperisabil, dar dacă articolele materiale sunt vândute în templu, ele stârnesc în novicele spiritual, gânduri de lăcomie şi dorințele de a poseda lucruri materiale perisabile şi să-i distragă atenția de la Dumnezeu."

Isus cunoştea *Legea Vibrației* care este aceea că *fiecare obiect sau persoană aruncă afară vibrații magnetice, astfel producând gânduri specifice.* Fiecare candelă din biserică aruncă gândul simbolic al păcii netulburate sau lumina înțelepciunii pe când boii într-o

biserică amintesc de casa măcelarului sau de munca la fermă ş.a.m.d. Isus a arătat că biserica ar trebui să fie echipată în aşa fel încît să emane numai vibraţii spirituale.

Isus ne sfătuieşte că bisericile ar trebui să fie locuri de rugăciune, nu locuri de vânzare a obiectelor care stârnesc gânduri materiale. Este în regulă să vinzi Biblii sau cărţi în temple, dacă ele sunt vândute, dacă ele sunt vândute în scopul de a oferi un serviciu spiritual continuu. A folosi rezultatul de la vânzarea cărţilor spirituale ca să imprimi mai multe cărţi spirituale sau a folosi banii pentru un alt obiectiv spiritual, este în regulă.

„RÂVNA PENTRU CASA TA MĂ MĂNÂNCĂ PE MINE”.

Discipolii au coroborat cuvintele lui Isus cu spuse din Scripturi care spun că zelul sau vibraţiile înghit vibraţiile lui Dumnezeu.

„Ei au răspuns evreilor şi i-au spus lui: „Ce semn ne arăţi tu nouă, ca să ne arăţi că poţi face aceste lucruri?” Isus le-a răspuns şi a spus: „DISTRUGEŢI ACEST TEMPLU ŞI ÎN TREI ZILE, ÎL VOI FACE LA LOC”.”

(IOAN 2:17-19)

Evreii au vrut o dovadă că El este Dumnezeu, din moment ce Isus şi-a luat responsabilitatea de a-i scoate pe schimbătorii de bani din templu. Cu alte cuvinte, evreii au vrut să spună că era ilegal ca Isus să-i scoată (n.t. din templu) pe schimbătorii de bani, până când el avea o autoritate mai mare decât legile umane să facă acest lucru.

Este frumos să vedem că Isus a acceptat această provocare într-un mod Divin particular. El nu a folosit un miracol nou pentru a-i convinge pe evrei de măreţia Sa. El le-a spus pur şi simplu ce se va întâmpla. Isus nu s-a grăbit să-i convingă pe duşmanii Săi. El a spus aceasta doar pentru a arăta dorinţa şi lucrarea lui Dumnezeu în viaţa Sa. Isus s-a gândit că nu există o altă dovadă mai măreaţă decât a povesti despre un eveniment din viitor în care Dumnezeu trebuia să realizeze miracolul-miracolelor prin a reconstrui corpul lui crucificat după trei zile.

Natura umană este compusă din trei calităţi, mai exact: bine, rău şi calităţi de activare. Sufletul omului are trei haine: *ideaţional* (n.t. sau *cauzal*), *astral* şi *fizic*, exact aşa cum punem lenjerie, un costum şi un pardesiu. **Sufletul omului poate fi eliberat de legătura cu Karma muritoare şi limitări numai când se ridică deasupra dorinţelor corpurilor fizice, Astrale, Spirituale**. Sunt necesare trei eforturi distincte pentru ca corpul să părăsească corpurile fizic, Astral şi Ideaţional.

Unor oameni le ia mai mulţi ani şi mai multe încarnări ca să facă acest lucru, dar **Isus ştia că, aşa avansat cu era, că El va fi capabil să-şi elibereze sufletul Său de limitarea celor trei corpuri prin trei eforturi disticte, în trei zile, şi că va fi capabil să-l unească cu Puterea nelimitată a Spiritului.**

Doar atunci când nu mai au dorinţe, Sufletele scapă de limitările celor trei corpuri şi ele nu mai sunt forţate să rămână în Astral sau să se reîncarneze în fizic. **Doar atunci sunt impregnate de puterea lui Dumnezeu de a re-crea orice corp mort, aşa cum şi El poate. Isus ştia că, odată ce iese din cele trei corpuri, el va demonstra că este una cu Tatăl şi puterile Sale, prin recrearea corpului Său crucificat aşa cum nimeni nu poate, cu excepţia Tatălui.**

Există o poveste despre ***un Sfânt indian din est, Kabir, care le-a spus discipolilor lui hinduşi şi mahomedani că el nu va muri niciodată şi totuşi, când el stătea mort în sicriu, primul lucru pe care l-au făcut discipolii Săi hinduşi şi mahomedani a fost să se îndoiască de adevărul spuselor Sale, despre nemurirea sa şi ei au început să se certe unii cu alţii.***

Hinduşii au vrut să-i incinereze corpul mort, iar mahomedanii vroiau în schimb să-l îngroape. În final ei s-au luptat atât de tare, încât Maestrul Kabir nu s-a mai putut abține şi el a încălcat jurământul suprem de tăcere de după moarte şi s-a ridicat în sicriul său şi i-a dojenit pe discipoli: „Uite, ați visat că sunt mort. Când, ce să vezi, chiar trăiesc în corp. Din moment ce am spus că nu mă voi lupta pentru nimic şi apoi voi v-ați certat în privința visului corpului meu, îl voi converti în acelaşi vis Cosmic Divin din care am venit." Spunând aceasta şi binecuvântându-i, el le-a spus: „orice rămâne în sicriu, jumătate să îngropați şi jumătate să incinerați."

Când discipolii au ridicat sicriul, ei au văzut că maestrul şi-a dematerializat corpul şi în loc a lăsat câteva flori de aur. Hinduşii au incinerat jumătate dintre aceste flori, iar Mahomedanii au îngropat jumătate.

Se spune, de la o sursă cu autoritate, că marele nostru Guru (perceptor) Shyama Charan Lahiri Mahasaya că el şi-a părăsit corpul în mod conştient, când lucrarea din viața sa a fost încheiată şi că el a apărut din nou în corp în trei locuri.

Marii Sfinți din India, care au trăit şi cunoscându-l şi contactându-l pe Dumnezeu, se ştie că şi-au ridicat corpurile după moarte şi înainte şi după timpul lui Christ. S-a raportat că anumiți sfinți, ca marele nostru Guru Babaji nu au niciodată experiența aşa-numitei morții umane, ci îşi păstrează corpurile pentru secole şi pentru Eternitate, bucurându-se de comuniune ca şi Dumnezeu Infinit şi ca şi corp specific finit.

O persoană poate vedea oceanul fără valuri sau altcineva poate vedea oceanul în valuri. În mod asemănător, unele Suflete îl văd pe Dumnezeu fără corpul finit sau vălurile iluzorii din Creație şi totuşi alții pot să-L vadă pe Dumnezeu ca şi Infinit care a devenit finit sau corp. În ultimul caz sufletul îl priveşte pe Dumnezeu că a devenit valul unuia sau a mai multe suflete. **Babaji, marele Guru, se percepea pe sine nu ca fiind separat de Dumnezeu, ci se percepea că El a devenit Babaji, tu şi cu mine şi cu toată manifestarea Creației. În ultima experiență o persoană nu-şi pierde Sufletul sau individualitatea. Doar şi-l expansionează şi descoperă că Dumnezeu a devenit sufletul ei**.

Micul Suflet-Val, zguduit de furtuna ignoranței întunecate, se descoperă pe sine izolat de Oceanul Spiritului, dar când vine lumina Soarelui a înțelepciunii mai înalte, atunci micul val descoperă că Oceanul Spiritului a devenit Sufletul-Văluşor.

CAP. 12 CUM SĂ FII NĂSCUT A DOUA OARĂ – RIDICÂND KUNDALINI

„Iudeii au spus: „patruzeci şi şase de ani au trebui să se construiască acest templu şi tu îl vei ridica la loc în trei zile?" Dar el vorbea de tempul corpului Său. Când, mai apoi El s-a ridicat din morți, discipolii şi-au amintit că le-a spus acest lucru lor; şi ei au crezut în Scriptură şi în cuvintele pe care Isus le-a spus."

„Acum, când era la Ierusalim de Paştele iudeilor[14], de ziua ospățului, mulți au crezut în numele lui, când el vedea miracolele pe care le făcea el. Dar Isus nu se încredea în ei, pentru că îi ştia pe toți oamenii. Şi nu avea nevoie să ca nimeni să-i fie martor: pentru că el ştia cum sunt oamenii."

„Era un om de-al fariseilor, numit Nicodim, un conducător al iudeilor. El a venit la Isus noaptea şi i-a spus lui: „Rabbi, ştim că tu eşti un învățător care vine de la Dumnezeu: pentru că nici un om nu poate face aceste miracole pe care le faci tu, numai dacă Dumnezeu este cu el." Isus i-a răspuns şi i-a spus: „Adevărat, adevărat îți spun eu ție, numai dacă un om este născut din nou, el poate vedea regatul lui Dumnezeu.""

„Nicodim i-a spus lui: „Cum poate un om să se nască din nou, când el este bătrân? Poate el să intre din nou în pântecele mamei lui şi să se nască?" Isus a răspuns: „Cu adevărat, cu adevărat îți spun eu ție, numai dacă un om este născut din apă şi din Spirit, el poate intra în Regatul lui Dumnezeu. Acela care este născut din carne, este carne, acela care este născut din Spirit, este Spirit. Nu te mita când îți spun că trebuie să te naşti din nou. Vântul suflă unde vrea şi tu auzi vuietul lui, dar nu poți spune de unde a venit şi nici unde merge. Aşa este cu fiecare care este născut în Spirit.""

(IOAN 2:20-25; IOAN 3:1-8)

Evreii au interpretat greşit spusele lui Isus în privința ridicării templului în trei zile. În mod natural, ei s-au mirat cum ar putea Isus să reconstruiască templul Ierusalimului în trei zile, dacă acesta ar fi distrus, când au durat 46 de ani ca să-l construiască pentru prima dată. Ridicarea corpului său după moarte a fost mult mai minunat decât ar fi însemnat reconstruirea în trei zile a templului distrus.

La Paştele iudeilor mulți au crezut în Isus datorită miracolelor Sale, dar Isus nu s-a bazat pe mărturia oamenilor pentru a răspândi mesajul Său. El a continuat să predice Evanghelia Sa, fiind condus de către Forța sa Infinită.

Nicodim l-a vizitat pe Isus în secret, pentru că el se temea de critica socială. Totuşi, i-au trebuit mult curaj, credință şi curiozitate sinceră pentru a-l căuta pe Isus. La întrevedere Isus a declarat că numai Ființele Divine, care au un real contact cu Dumnezeu, pot lucra cu super-legile care guvernează viața interioară al tuturor ființelor şi lucrurilor.

Isus, în răspunsul lui față de Nicodim în felul următor: „CU ADEVĂRAT, CU ADEVĂRAT ÎȚI SPUN EU ȚIE, NUMAI DACĂ UN OM SE NAŞTE A DOUA OARĂ, EL POATE VEDEA REGATUL LUI DUMNEZEU" sugerează modul în care noi îl putem contacta pe Dumnezeu şi modul în care Isus l-a contactat pe Dumnezeu. Isus a vrut să spună

[14] *(n.t. PASSOVER sau în evraica modernă Pesakh = un festival care comemorează eliberarea evreilor din sclavie în Egipt, acum 3.300 de ani, sub conducerea lui Moise.)*

că numai super-Ființele care îl contactează pe Dumnezeu pot îndeplini miracole şi oricine îl poate contacta pe Dumnezeu şi poate face miracole, dacă este născut a doua oară.

În Scripturile hinduse, copilul nou născut este numit *Kayastha*, care înseamnă „*legat de corp*". Cei doi ochi fizici în copilul sunt dați de părinții săi fizici, pentru a privi în materia seducătoare, dar când copilul creşte, la vârsta de şapte ani, sau mai târziu este inițiat, *ochiul spiritual este deschis* de către Tatăl său Spiritual sau Perceptor. Prin ajutorul Tatălui său Spiritual, *inițiatul poate folosi ochiul telescopic pentru a vedea spiritul* şi atunci el este numit Dwija sau *născut a doua oară* sau *Brahmin* sau cineva care *cunoaşte Brahma sau Spiritul*.

Vai! Chiar şi în India această inițiere de la conştiința corpului la Conştiința Spirituală a devenit doar o ceremonie formală făcută de preoți, care botează doar cu apă, dar marii Maeştri Hinduşi botează corpul în spirit. Ioan Botezătorul, a spus, de asemenea că el botează cu apă, dar Isus trebuia să boteze cu Spirit. Isus a vrut să spună că conştiința obişnuită este legată de trup şi prin cei doi ochi fizici şi simțuri, cu puterile lor limitate de percepție omul poate vedea doar în casa-de-jucărie mititică de pe pământ.

Când o persoană zboară într-un avion, el nu vede pereți, ci numai vastitatea spațiului nelimitat şi cerul liber, dar dacă el este încuiat deodată într-o mică colivie înconjurată de pereți, el pierde perspectiva întregii viziuni a spațiului vast.

În mod asemănător, atunci când un Suflet este aruncat afară din Spiritul vast, etern, într-un mic corp-colivie, el nu priveşte decât limitările materiei şi micile experiențe pământene. Deci Isus a spus, împreună cu oamenii de ştiință moderni, că putem cunoaşte şi vedea cât ne permite puterea limitată a simțurilor. Exact aşa cum, printr-un telescop de 2 inch, detaliile unei stele nu pot fi văzute, Isus spunea că omul nu poate cunoaşte nimic despre lumea Astrală, folosind doar puterea limitată a simțurilor sale.

Oamenii de ştiință ne spun că, dacă puterile simțurilor ar fi expansionate, pământul ar arăta mult mai frumos şi ar fi plin de culori şi lumini orbitoare de atomii care sunt ca nişte viermi-strălucitori.

Isus spunea că după ce Sufletul este născut în apă sau protoplasmă şi apoi prin auto-dezvoltare se naşte din nou prin trezirea celui de-al şaselea simț, intuiția şi deschiderea Ochiului Spiritual, Sufletul lui iluminat iese din corp şi poate atunci să intre în Regatul lui Dumnezeu.

Exact aşa cum printr-un telescop de 200 de inch, un om poate intra într-o regiune vastă de spațiu populat cu stele, tot astfel, prin dezvoltarea simțului intuitiv prin meditație, el poate intra în Regatul lui Dumnezeu şi privi la locul de naştere al gândurilor, stele şi Suflete.

Isus vroia să spună că Sufletele legate de corp nu pot vedea nimic decât materie prin ferestrele exterioare mici ale simțurilor. Doar când Sufletul deschide fereastra interioară a de a fi Una cu Spiritul prin meditație, el poate intra în percepția vastității Spiritului omniprezent.

Isus a spus că corpul născut din carne are limitările cărnii, pe când Sufletul născut din Spirit are puteri potențial nelimitate. Omul obişnuit se cunoaşte pe sine ca fiind câteva kilograme de carne. O asemenea persoană, fiind născută din carne, nu vede altceva decât carne sau materie în jurul său, dar când, prin meditație, mintea Sufletului este transferată de la corp la prezența invizibilă, puternică a Sufletului, atunci el conştientizează (înțelege) că este Una cu Spiritul etern şi nu cu corpul limitat. Isus a spus, aşa cum au spus şi Maeştri Hinduşi au spus, că omul trebuie să fie născut în corp şi în Spirit, ca să-l cunoască pe Dumnezeu.

Nicodim nu putea să înțeleagă cum se poate ca un Suflet să se nască de două ori, deci l-a întrebat pe Isus dacă vroia să spună că oamenii bătrâni se pot reîncarna în corpurile mamei lor şi să devină tineri din nou. Isus nu vorbea de reîncarnare, aceasta este o a doua naştere după naştere şi o moarte. El explica cum un Suflet într-o o viață poate fi născut încurcat în țele cărnii şi în limitările simțurilor şi apoi prin meditație poate dobândi a doua naştere în Conştiința Cosmică.

Sufletul legat de materie, ridicat în Spirit de contactul cu Dumnezeu, este născut a doua oară în Spirit. Aici corpul rămâne acelaşi, doar conştiinţa Sufletului, în loc să vagabondeze în planul material, intră în Regatul fericit-în-mod-etern al Spiritului.

Isus descria legea metafizică a pneumena-ei (substanţă sau cauză) şi phenomena-ei (aparenţa substanţei sau efectul) când el a comparat Spiritul şi Sufletele care ies din el, cu vântul vizibil şi prezenţa sa, declarat de sunetul său. Aşa cum sursa vântului este ascunsă şi este cunoscută prin sunetul lui, tot astfel substanţa Spiritului este invizibilă, ascunsă dincolo de aprecierea simţurilor umane, iar naşterea Sufletelor din Spirit este fenomenul vizibil. Prin sunet, vântul invizibil este cunoscut. Prin naşterea Sufletelor inteligente, Spiritul invizibil se manifestă.

Isus afirma doar că este dificil de găsit sursa vântului, deci este dificil să găseşti Spiritul sursă, din care vin toate lucrurile. Isus a spus că toate lucrurile născute din Spirit sunt cunoscute prin existenţa lor, dar foarte puţini sunt aceia care cunosc totul despre sursa Spiritului din care au venit.

„Nicodim i-a răspuns şi i-a spus: „Cum se poate să existe aşa ceva?” Isus i-a răspuns şi i-a spus: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti aceste lucruri? Adevărat, adevărat îşi spun eu ţie: noi vorbim ceea ce cunoaştem şi mărturisim ceea ce am văzut şi voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă ţi-am povestit despre lucruri pământeşti şi tu nu ai crezut, cum vei crede când îţi voi spune despre lucruri cereşti? Nimeni nu s-a suit la Cer, în afară de cei ce au coborât din cer, chiar şi fiul omului, care este în cer”.”

„Aşa cum Moise a ridicat şarpele în pustietate, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului: pentru ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. Pentru că Dumnezeu a iubit lumea încât El i-a dăruit Singurul Fiu Zămislit încât oricine va crede în el nu va pieri, ci va avea viaţă veşnică. Pentru că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea, prin el, să poată fi salvată.”

„Cel care crede în El nu este condamnat: dar cel care nu crede este condamnat deja, din cauză că el nu crede în numele Singurului Fiu Zămislit al lui Dumnezeu. Şi aceasta este condamnarea: că lumina a venit în lume, iar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, din cauză că faptele lor erau rele. PENTRU CĂ ORICINE FACE FAPTE RELE URĂŞTE LUMINA, nici nu vine la lumină, pentru ca faptele lui sunt reprobabile. Dar cel care lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, pentru că ele au fost făcute în Dumnezeu.”

(IOAN 3:9-21)

Isus i-a spus lui Nicodim că i se cere mai mult decât să fie Maestru Casei lui Israel pentru a cunoaşte misterele vieţii. Nicodim a fost informat de către Isus că lucrurile spirituale pe care El le descria erau cunoscute doar prin experienţă intuitivă. „NOI VORBIM DOAR CEEA CE CUNOAŞTEM” înseamnă ceva mai profund decât cunoaşterea derivată prin simţurile înţelegerii. Cunoaşterea umană penetrează prin simţuri, cunoaştere şi intuiţie.

Simţurile sunt limitate în puterile lor şi tot aşa este înţelegerea, care depinde de simţuri pentru informaţiile ei. Dacă simţurile mint, concluzia trasă de înţelegerea acestor informaţii este, de asemenea, greşită. Dacă vezi la distanţă o haină albă care seamănă cu o fantomă, tragi concluzia că acolo este o fantomă, dar dacă te apropii de obiect, vei vedea eroarea concluziei tale. Simţurile şi înţelegerea sunt uşi spre exterior prin care cunoaşterea pneumena-ei (substanţa sau cauza) sau substanţa eternă, pătrunde în Suflet. Simţurile şi înţelegerea sunt înşelate deoarece ele nu ştiu sau nu văd adevărata natură a tuturor lucrurilor create. Isus, cu intuiţia sa, cunoştea adevărata natură a Cosmosului şi a vieţii, deci el a spus cu autoritate: „Noi cunoaştem.”

Isus regreta că Nicodim s-a îndoit de experiența intuitivă a stării Christice şi El i-a spus lui Nicodim: „dacă îți povestesc despre materiile referitoare la Sufletele umane, care sunt în mod vizibil prezente pe pământ şi cum pot ele să intre în Regatul lui Dumnezeu şi tu nu crezi, atunci cum poți să mă crezi dacă îți povestesc întâmplările din Cer sau în Regatul Astral, care sunt complet ascunse de privirile omeneşti obişnuite?”

Isus a continuat să spună că nici un om nu poate ascensiona în Cer, decât unul care a coborât din Cer. Un om este compus din Suflet şi din cele trei corpuri spirituale ale sale: ideațional, astral şi fizic. Aşa cum mici firişoare de flamă care ies prin găurile unui arzător de gaz, sunt toate flăcări individualizate, care ies dintr-o singură flacără, sub foaia de metal al arzătorului, tot la fel Sufletele sunt Spirit individualizat. O singură flamă de Spirit stă sub toate lucrurile şi iese afară din fiecare Suflet uman şi prin fiecare lucru care trăieşte.

Firişoarele de flacără mai întâi ies afară ca o singură flacără mare şi când lumina se stinge, ele se întorc în aceeaşi flacără. Pentru a face acest lucru, flăcările mici trebuie să iasă din flacăra mare. Aceasta ilustrează ceea ce a spus Isus despre Sufletele care urcă şi coboară din Cer. Spiritul proiectează dorința, apoi Sufletul proiectează ideea de corp şi apoi ideea devine energie sau corp Astral care devine condensat într-un corp fizic.

A fost descris înainte că Cerurile sunt dincolo de spațiu, ascunse de limitările simțurilor. Aceasta regiune a Cerurilor este la originea tuturor forțelor Astrale şi îngerilor. Isus a spus că nici un corp fizic nu se poate întoarce în Regatul Astral, care nu a ieşit de la început din planul Astral. Cu alte cuvinte, toți oamenii au fost mai întâi creați ca şi Suflete cu corpuri Astrale, în Regatul Astral al Cerurilor. De aici ele au fost proiectate în materie ca oameni cu corpuri fizice. Apoi concluzia logică este că toți super-oamenii care au cucerit dorințele materiale şi au fost promovați înapoi în Ceruri, au avut originea în Ceruri şi au căzut de acolo prin dorințele legate-de-pământ.

Isus a spus un adevăr foarte straniu când a spus: „Chiar şi Fiul Omului, care este în Cer.” Isus a folosit deseori această expresie, „Fiul Omului” oricând se referea la al Său sau la orice corp fizic. Deci Isus a spus că „Fiul Omului”, propriul Său corp fizic poate exista în Regatul Astral, mai fin, la fel de bine ca şi pe pământ. Cea mai avansată Scriptură Yoga Hindusă ne povestesc cum anumiți yoghini aveau puterea de a apărea în două locuri în acelaşi timp, în două corpuri similare. Se spune că unii yoghini nu mor niciodată, ci îşi iau cu ei corpurile în Spirit şi niciodată nu-şi pierd personalitatea sau individualitatea.

Exact ca oceanul şi ca valul care pot exista împreună, tot aşa anumiți sfinți cu corpurile lor se spune că trăiesc în mod etern în Dumnezeu, fără să-şi topească forma corpului în Oceanul Cosmic. Despre alți sfinți se spune că au devenit una cu Spiritul şi şi-au dizolvat valul corporal în Oceanul Spiritual. Astfel de sfinți doar îşi materializează corpul când doresc să vină pe pământ pentru a aduce înapoi la Dumnezeu Suflete amăgite.

Isus a vorbit despre corpul Său care locuia simultan în lumile Astrală şi în lumea fizică, pentru că el era conştient de ambele corpuri ale sale, corpul fizic şi corpul Astral. Sufletele obişnuite privesc corpurile lor cum rătăcesc numai pe pământ, dar sufletele avansate, ca Isus, pot vedea sufletele lor simultan prezente în Regatele fizic şi Astral. Aceasta este dovedit, de asemenea, de faptul că, deşi Isus a experimentat moartea ca Fiu al Omului, sau corpul fizic, El în continuare era conştient în Regatul Astral tot timpul şi după moarte, el a ridicat corpul Său fizic şi l-a luat înapoi în Ceruri.

Sufletul este încapsulat în corpul idee de treizeci şi patru de idei.

Sufletul este încapsulat în corpul idee prin amăgire. Acest corp idee, prin dorințe, este legat de corpul Astral şi corpul Astral este potrivit în toate detaliile celor mai fine mecanisme corpului fizic. Corpul Astral este legat de corpul fizic în creier şi în şase plexuri. Ultima legătură, care leagă corpul Astral de corpul fizic este un ataşament care emană printr-o buclă (sau nod) spiralată la baza coloanei vertebrale numit de Sfinții Hinduşi Kundalini sau Forța Şarpe. Isus a vorbi de Şarpele ridicat de Moise în deşert. Aceasta înseamnă că Moise, în

sălbăticia tăcerii, prin meditație profundă, a învățat arta relaxării sau a retragerii conştiente a corpului Astral din corpul fizic, mai întâi prin desfiinţarea ataşamentului corpului şi apoi prin inversarea curentului Astral de la simțuri la coloana vertebrală, înspre Dumnezeu, prin trecerea spiralată de la baza coloanei vertebrale. Numai dacă o persoană ştie să-şi deschidă bucla spiralată din Astral şi puterea fizică de la baza coloanei vertebrale, o persoană poate intra în Regatul Astral.

Isus a spus că fiecare *Fiu al Omului* sau fiecare *conştiință a trupului* trebuie să fie ridicată de la planul simțurilor spre Regatul Astral prin inversarea Forței Vieții printr-o trecere asemănătoare cu un şarpe aflată la baza şirei spinării. De fiecare dată când meditezi profund, automat inversezi Forța Vieții şi conştiința de la materie la Dumnezeu. Acest lucru ajută la dezlegarea nodului fizic şi Astral de la baza coloanei vertebrale.

Puțini oameni cunosc despre Kundalini şi deseori o confundă pe aceasta cu Forța sexului. Acesta este motivul pentru care atâția învățători ignoranți au creat un mister despre aceasta şi au speriat discipolii creduli, spunându-le că este periculos să trezeşti această Forță a Vieții (KUNDALINI). Durează ani de meditație, sub călăuzirea unui Învățător-Guru competent, înainte ca cineva să poată visa că-şi eliberează Astralul de legătura cu fizicul, prin trezirea lui Kundalini.

CAP. 13 SINGURUL FIU ZĂMISLIT –

INTELIGENȚA CHRISTICĂ

„Şi aşa cum Moise a ridicat şarpele în sălbăticie, tot aşa trebuie ridicat Fiul omului. Oricare ar fi credința în el nu trebuie să piară, ci să aibă viață eternă. Pentru că Dumnezeu a iubit lumea atât, încât i-a dat singurul Fiu zămislit, oricare ar fi credința în el nu ar trebui să piară, ci să aibă viață veşnică."

(IOAN 3:14-16)

Moise şi însuşi Isus, alături de yoghinii hinduşi cunoşteau secretul vieții ştiințifice spirituale. Acesta este motivul pentru care ei au spus unanim că toți oamenii orientați spre fizic trebuie să cunoască arta ridicării forței şarpelui ca să îndeplinească prima regăsire a urmelor paşilor interiori înspre Spirit.

Isus a spus că oricine care crede în doctrina ridicării conştiinței corpului (Fiul Omului) de la corpul fizic la corpul Astral, inversând Forța Vieții prin pasajul spiralat de la baza coloanei vertebrale, nu va pieri, adică nu va fi subiectul unor schimbări muritoare ale vieții şi ale morții, ci va dobândi în mod gradat starea Eternă neschimbătoare.

Isus accentuează aici că discipolii Săi sau oamenii care ar crede în Spiritul Său ca fiind manifestat în El ca **Fiul Omului sau corpul fizic**, ar şti arta ridicării şarpelui în tăcere şi vor vedea calea spre viața Eternă. Dar Isus ştia că corpul Său fizic trebuia să rămână în planul pământesc doar pentru puțin timp, deci El a spus că în absența Sa oamenii ar fi capabili să-l găsească pe Dumnezeu.

Această confuzie între Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu şi Singurul Fiu Zămislit a creat mult fanatism în cei care au urmat Biserica, care nu au vrut niciodată să recunoască elementul uman în Isus şi faptul că Isus era un om-zeu care a evoluat şi a devenit Dumnezeu Însuşi. Dacă Isus era Dumnezeu Însuşi de la început, atunci viața Sa şi luptele Sale înainte de crucificare şi crucea nu au fost altceva decât jocul Dramei Divine. Totuşi, un super-om ca Isus care, prin disciplina spirituală, devine Dumnezeu Însuşi prin eforturile Sale, trezesc mai multă speranță de salvare în inima omului decât un Dumnezeu-manufacturat Isus. Nu încape îndoială că un Dumnezeu-creat Isus ar putea cuceri tentația şi cât ar fi stat pe cruce ar fi putut spune: „Tată, iartă-i, deoarece nu ştiu ce fac" (LUCA 23:34), dar cum se poate aştepta un asemenea lucru de la o ființă umană de fragilități multiplicate?

Înainte şi după venirea şi trecerea lui Isus, Fiii lui Dumnezeu existau. Isus a nu pus niciodată o limită de timp. El Însuşi a spus: *"Toți aceia care L-au primit pe El, lor le-a dat puterea să devină Fiii lui Dumnezeu."* (IOAN 1:12). Aşa cum lumina Soarelui străluceşte în mod egal pe diamante şi pe cărbune, tot la fel Dumnezeu răspândeşte în mod egal lumina Sa pe mentalitățile de diamante sau pe mentalitățile de cărbune. Diferența este că mentalitățile de diamante - ale credinței – recepționează şi reflectă

razele lui Dumnezeu mai mult decât mentalitățile de cărbune ale îndoielii. Astfel, **toate Sufletele care, prin meditație devin pure şi transparente, vor fi capabile să primească şi să reflecte pe Dumnezeu şi pot fi numiți Fiii lui Dumnezeu**.

Fiecare Suflet care părăseşte iluzia şi devine Una cu Dumnezeu este numit Fiul lui Dumnezeu. Isus a fost fratele mai mare, iubit de Dumnezeu, care a fost trimis pe pământ să mântuiască pe frații induşi în eroare de dorințe şi să-i sfătuiască să devină ca El. Potențial, toți suntem Fiii lui Dumnezeu, numai că trebuie să manifestăm aceasta prin auto-disciplină, aşa cum însuşi Isus a făcut.

Nu corpul lui Isus, ci conştiința din el era una cu Singurul Fiu Zămislit sau Singura Reflecție a lui Dumnezeu, Tatăl, în Creație.

Isus a spus că atunci când corpul Său (Fiul Omului) pleacă de pe pământ, oamenii ar putea găsi, în continuare, salvare prin credință şi prin cunoaşterea Singurului Fiu Zămislit al lui Dumnezeu.

Pentru a înțelege pe deplin sensul expresiei „Singurul Fiu zămislit" ar trebui citite din nou capitolele e la începutul cărții, aici vom prezenta doar un scurt sumar.

Spiritul este Absolutul nemanifestat – veşnic existent, veşnic conştient, veşnic nouă Beatitudine. Când El proiectează Creația, El devine trei:

(1)Dumnezeu, Tatăl,

(2)Singurul Fiu Zămislit şi

(3)Sfântul Duh.

Dumnezeu, Tatăl este Spiritul şi Inteligența care rămâne indirect activă dincolo de Creație (Vibrație Cosmică). Dumnezeu Tatăl transcedental, are doar o inteligență activă directă (sau Singurul Fiu Zămislit) care lucrează cu Sfântul Duh, sau în materia creativă vibratorie (Fecioara Maria).

Conştiința din corpul lui Isus nu a fost confinată (captivă) la fizic, ci a fost identificată cu Singura Inteligență a lui Dumnezeu, Tatăl, în toată Creația. Aşa cum valurile se schimbă la sânul oceanului neschimbat, tot aşa toate valurile vibratorii ale Creației dansează şi se schimbă la sânul Singurei Inteligențe Christice Zămislite.

Isus, omul, era una (n.t. identificat cu) cu Singura Reflectată, Unica Inteligență Christică zămislită din toată materia. El se referea la această Singură Conştiință Christică Zămislită neschimbătoare din el însuşi şi în inimile adevăratelor Suflete din toate epocile. Isus a spus că toate Suflete bune, care îşi ridică conştiința lor fizică (conştiința Fiul Omului) la Planul Astral şi devin una cu Singura Inteligență Christică Zămislită în toată Creația, vor cunoaşte viața Eternă.

Sufletele din planul material vor pieri sau vor fi martorii schimbării vieții şi a morții, aşa cum oamenii care privesc valurile oceanului văd o schimbare constantă la suprafața oceanului, dar sufletele care se concentrează asupra Singurului Zămislit, Singurul Reflectat, oceanul fără de schimbare al Inteligenței Christice, nu mai percep schimbarea mai mult decât un om care se concentrează la oceanul însuşi pentru a vedea vreo schimbare, prin intermediul valurilor care vin şi pleacă.

Salvatorul tuturor este Singura Reflectată Inteligența Christică din toată materia. Sufletele fiind în acord cu această Conştiință Christică Universală pot elibera conştiința lor capsulată în corp şi plonja în vastitatea Oceanului Omniprezenței.

Această Inteligență Christică este Singura Inteligtență Reflectată care există între Dumnezeu şi materie, prin care trebuie să treacă ca să îl găsească pe Dumnezeu toți indivizii formați în materie, indiferent de caste sau credințe. Această Singură

Inteligență Christică Reflectată în toată materia este singurul salvator al întregii omeniri trecând prin toate epocile. Isus nu s-a referit niciodată la conştiința fiul omului a sa sau la corpul său ca fiind singurul salvator al tuturor timpurilor. Oamenii, ca Abraham şi alții, au fost salvați chiar înainte ca Isus să fie născut. Este o eroare metafizică a vorbi despre corpul lui Isus ca fiind unicul salvator sau Singurul Fiu Zămislit.

Dumnezeu nu a reflectat Inteligența Sa Christică pură în toată materia ca să o lase să acționeze ca un detectiv etern pentru a-l pedepsi pe om. Această Inteligență Christică este sânul fiecărui Suflet, fie el păcătos sau virtuos, aşteptând cu o infinită răbdare ca acesta să se trezească în meditație şi să fie mântuit prin El.

Persoana care crede în această Inteligență Christică Salvatoare nu este torturată de erori, dar persoana care râde la acest gând este condamnată să rămână cufundată în ignoranță şi să sufere până când se trezeşte. Necredincioşii rămân legați de corp şi nu doresc să caute singura cale de salvare, prin Inteligența Christică.

CAP. 14 VINDECAREA

VINDECAREA SPIRITUALĂ – FEMEIA DIN SAMARIA

„Apoi el a ajuns lângă o cetate din Samaria, care este numită Sychar, lângă parcela de pământ pe care Iacob i-a dat-o fiului său, Iosif. Fântâna lui Iacob era acolo. De aceea, Isus, fiind ostenit din călătoria sa, şedea lângă fântână: şi era în jurul orei şase. A venit acolo o femeie din Samaria să scoată apă: Isus i-a spus ei: „Dă-mi să beau." (pentru că discipolii erau plecaţi departe în cetate, ca să cumpere de mâncare)."

„Apoi femeia din Samaria i-a spus lui: „Cum de tu, fiind iudeu ceri să bei de la mine, care sunt o femeie din Samaria? Pentru că iudeii nu au legături cu samaritenii." Isus i-a răspuns şi i-a spus: „Dacă tu ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu şi cine este cel care ţi-a spus: „Dă-mi să beau.", ai fi putut să ceri de la el şi ţi-ar fi dat apă vie"."

(IOAN 4:5-10)

Este evident că Isus, ca toţi marii profeţi, s-a reîncarnat în acelaşi timp ca şi marii Săi discipoli din vieţile trecute. Isus a adus cu el cei doisprezece discipoli ai Săi. Ei s-au calificat pe ei înşişi în încarnările trecute şi astfel ei erau potriviţi să fie discipolii Săi apropiaţi, din cercul Său interior. Aşa cum a fost arătat într-un capitol anterior, Ioan Botezătorul era Gurul-Perceptor al lui Isus într-o încarnare trecută şi el l-a recunoscut pe aceasta, spunând: „Aşa este calea corectă", înţelegând prin aceasta că ultima cale a corectitudini poate fi găsită numai urmând îndrumările unui Guru sau un vehicol ales de Dumnezeu pentru a aduce discipolii credincioşi în Regatul Său. Când cineva are dorinţe spasmodice de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, el îl întâlneşte învăţători Spirituali, dar când dorinţa vine din toată inima de a-l cunoaşte pe Atotputernicul, Dumnezeu alege inteligenţa şi spiritualitatea unui Guru uman pentru a aduce credincioşii la El.

Isus cunoştea diferenţa între discipolii dintr-o încarnare trecută şi cei care au venit la el pentru prima dată pentru iluminare. Totuşi, trădarea lui Iuda arată că până şi discipolii cei mai apropiaţi ai unui mare Maestru ca Isus nu sunt nici pe de parte complet perfecţi. Acesta este motivul pentru care un Guru-Perceptor trebuie să vină înapoi pe pământ în mod voluntar, până când discipolii lui se eliberează. Sufletul unui Guru-Perceptor şi Sufletul discipolului intră într-un jurământ al prieteniei care durează pentru totdeauna, că ei se vor întoarce pe pământ unul pentru celălalt până când Sufletele sunt în sfârşit mântuite. Câteodată, adevăratul Guru-Perceptor, în loc să vină pe pământ, apare în viziune pentru a-l mântui pe discipol.

Se pare că Isus în mod intenţionat şi-a planificat să meargă în Samaria şi a stat la fântâna lui Iacob şi în cunoştinţă de cauză a întrebat femeia din Samaria care făcea parte dintr-o castă inferioară, să-i dea de băut. Femeia samariteană era un discipol pierdut moral dintr-o anumită încarnare trecută pe care Isus a venit s-o mântuiască. Modul ei sincer de a fi, atunci când a admis faptul că ea nu avea soţ, deoarece a avut cinci, arată calitatea originală a sufletului său. Degradarea ei a fost temporară şi a stat ca o crustă de pământ peste strălucirea ascunsă a Sufletului său pur iubitor-de-adevăr.

Vedem că oamenii în timpul lui Isus se diferenţiau în caste înalte: iudei şi caste joase: samariteni. Toate castele au originea în vocaţiile pe care le urmează oamenii. În India, cei care se rugau la Dumnezeu sau preoţii, se numeau Brahmini; soldaţii erau numiţi Kshatriyas; oamenii de afaceri Baisyas; muncitorii, cum ar fi măturătorii ş.a.m.d. erau numiţi Sudras sau Kayasthas. Primele trei caste se căsătoreau între ele şi mâncau împreună, dar nu aveau nimic de a face cu ultima castă, din cauza modului murdar de a trăi.

Această diviziune în caste a devenit rigidă în timp, dar în loc să fie bazată pe calitate şi pe vocație, a început să fie bazată pe ereditate. Acest fapt excludea un Sudra educat, oricât de măreț ar fi fost, de la a acționa social cu Brahminii. Fiul unui Brahmin a pretins că este un Brahmin chiar dacă el nu s-a rugat niciodată la Dumnezeu şi chiar dacă el ducea viața unui Sudra (individ de castă inferioară).

Fiul unui soldat pretindea că este un Kshatriya, chiar dacă el nu a văzut niciodată o armă. Acest fapt a dus la decăderea Indiei, pentru că soldații au pierdut în bătălii împotriva agresorilor străini, iar Brahminii şi Baisya-şii au refuzat să lupte. Casta adevărată ar trebui să fie elastică şi ar trebui să fie guvernată de vocația principală a unui individ. Această rigitate a castelor, în ciuda multiplelor aspecte rele, au protejat depozitul aryan de a se amesteca cu tot felul de rase străine.

Căsătoria între persoane cu cultură egală produce un anumit bine, conform legilor eugeniei. Un Brahmin, când luptă, ar trebui să se numească soldat sau Kshatriya, iar un soldat, când adoptă vocația de a predica, ar trebui numit Brahmin. În acelaşi mod, dacă un mod din casta inferioară devine iluminat, el ar trebui numit Brahmin.

Există o semnificație ezoterică în privința semnificației celor patru caste care constă în patru stări de conştiință ale credincioşilor care aspiră să-l cunoască pe Dumnezeu. Când el rămâne identificat cu corpul său sau absorbit în plăcerile cărnii, el este numit Kayastha (Kaya sthita manah jasya - o persoană a cărei minte este preocupată de trup). Atunci când credinciosul începe să-şi cultive mintea sau începe afacerea de a dobândi bunăstare spirituală, el este numit Baisya sau om de afaceri. Toți indivizii care duc afaceri Spirituale de auto-îmbunătățire sunt numiți Baisya.

În cea de a treia stare, credincioşii luptă cu simțurile pentru o victorie Spirituală şi se spune că au ajuns în starea Kshatriya. Orice individ care îşi petrece viața luptîndu-se cu tentațiile, este numit Kshatriya sau soldat Spiritual. Şi ultima dintre toate, atunci când o persoană cunoaşte Brahmin sau Spiritul, se spune că este în starea de Brahmin. Orice individ care rămâne identificat cu Spiritul Suprem, ar trebui numit Brahmin.

Observă deci că sistemul Spiritual al castelor nu împiedică o castă inferioară sau pe orice individ să fie numit Brahmin, dacă demonstrează calitativ că este unul, dar sistemul ereditar de caste este egoist şi injust şi folosește ereditatea pentru a răspândi răul şi diviziunea şi astfel ar trebui abolită.

Isus nu cunoştea nici o barieră de rasă artificială, aşa cum înțelegea femeia din Samaria, şi de aceea i-a cerut ei de băut. El, de asemenea, i-a cerut ei de băut ca să o cunoască, atunci când discipolii erau plecați, astfel încât el să-i poată dărui ei veşnicul elixir al vieții, fără să fie deranjat.

Isus a indicat femeii din Samaria (când el a spus: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu şi cine ți-a spus ție") că Dumnezeu i-a dăruit ei în încarnările trecute cel mai mare dintre daruri, un Salvator Divin (Guru), care a urmat-o pe ea în această viață pentru a o mântui. Isus încerca să trezească amintirea adormită a trecutului în discipolul său înfrânt. Ceea ce Isus a vrut să spună este că dacă ea ar fi ştiut că Gurul ei din trecut îi cerea de băut, ea ar fi putut, în schimb să-i ceară apa vie a contactului cu Dumnezeu.

„Femeia i-a spus lui: „Doamne, n-ai cu ce să scoți apă din fântână şi fântâna este adâncă; şi de unde ai tu acea apă vie? Eşti tu mai mare decât tatăl nostru, Iacob, care ne-a dăruit fântâna şi a băut din ea el însuşi şi copiii lui şi vitele sale." Isus i-a răspuns şi i-a spus: „ORICINE A BĂUT DIN ACEASTĂ APĂ, ÎI VA FI SETE DIN NOU: DAR ORICINE VA BEA DIN APA PE CARE I-O VOI DA EU, NU-I VA MAI FI SETE NICIODATĂ, DAR APA PE CARE I-O VOI DA EU, VA FI ÎN EL UN IZVOR DE APĂ CARE VA ȚÂŞNI SPRE VIAȚA VEŞNICĂ."."

(IOAN 4:11-14)

Femeia din Samaria era cufundată în ignoranță, nu putea încă să înțeleagă ce a vrut să spună Isus cu „apă vie”, de aceea întrebarea ei prostească: „*De unde ai tu apă vie*?”.

Isus, pentru a elucida ce vroia să spună prin „*Apă vie*”, a spus drept rezultat aceasta: ***„oricine bea din apa materială, va trăi doar cu hrană materială şi va muri cu această conştiință. Persoana va trebui să se reîncarneze din nou, din cauza prezenței dorințelor materiale care însoțesc Sufletul după moarte. A muri depinzând de apa materială şi de mâncare, va aduce sufletul din nou pe pământ din cauza setei latente pentru lucruri materiale în inimă.”***

Isus a spus că oricine va bea din fântâna Beatitudinii Eterne în Dumnezeu, îi va fi astâmpărată setea de dorințe materiale, din toate încarnările, pentru totdeauna. Astfel de Suflete, care îl beau pe Dumnezeu, care au descoperit izvorul veşnic al Binecuvântări în ele însele, nu sunt niciodată însetate de satisfacția dorințelor muritoare sau de viața muritoare. Dorințele muritoare promit fericire şi dau întotdeauna durere în schimb.

Sufletul nu poate să-şi găsească fericirea sa pierdută în lucrurile materiale, prin care el îşi caută alinarea. Sufletul, pierzându-şi contactul cu Beatitudinea lui Dumnezeu, încearcă să se auto-satisfacă prin pseudo-plăcerile simțurilor. Sufletul, chiar şi al persoanei celei mai de lume, este conştient în interiorul său de Beatitudinea cerească sa pierdută şi de aceea nu poate rămâne niciodată satisfăcut pentru un timp îndelungat cu plăceri senzoriale temporare, oricât de tentante ar fi. Omul de lume îşi caută fericirea pierdută în Dumnezeu zburând de la o plăcere senzorială la alta. La final, când suferă de saţietate, el începe să caute Beatitudinea în interior, unde se poate descoperi - în singurătate.

Dacâ o persoană pierde un diamant şi încearcă să se satisfacă cu mici bucăți de sticlă, care strălucesc la lumina Soarelui, el va fi deziuzionat. El nu poate găsi diamantul în grămada de sticlă spartă. El caută într-un loc greşit şi astfel nu poate să fie niciodată fericit, decât dacă caută în locul corect şi găseşte diamantul. În acelaşi fel Sufletul încearcă să-şi găsească fericirea în plăcerile simțurilor strălucitoare pentru moment, dar când are suficientă fericire a simțurilor, devine dezgustat şi încearcă să găsească pace şi bucurie în Suflet.

Acesta este motivul pentru care oamenii ar trebui să caute fericirea în Dumnezeu şi nu în lucrurile materiale. Este o prostie să aştepți adevărata fericire de la lucurile materiale, pentru că ele nu au puterea să ți-o dea, şi totuşi mai multe milioane de oameni mor cu inima îndurerată, încercând în van să găsească alinare, pe care numai Dumnezeu însuşi o poate răspândi în templul meditației.

„Femeia i-a spus: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete şi nici să nu mai vin până aici să scot apă.”Isus i-a spus: „Du-te, cheamă-ți soțul şi vino aici”.”

„Femeia i-a răspuns şi i-a spus: „Nu am soț.”. Isus i-a spus: „Bine ai spus: „Nu am soț”, căci ai avut cinci soți şi cel pe care-l ai acum nu este soțul tău. În aceasta ai spus adevărul.” ”

(IOAN 4:15-18)

După ce a auzit de apa vieții veşnice, femeia din Samaria a dorit să o primească, deoarece ea dorea să-şi astâmpere setea ei muritoare pentru totdeauna.

Isus a vrut să testeze caracterul discipolului căzut, femeia din Samaria. El a vrut să descopere gradul degradării sale, astfel că i-a cerut să-şi strige soțul şi când a auzit-o spunând că ea nu are soț, el a fost mulțumit. Lipsa de sinceritate, ocolirea adevărului (tergiversarea), trădarea unui Guru-Perceptor sunt cele mai mari păcate, pentru că ele sunt încălcări intenționate ale legii şi fiind astfel, sunt mai mari decât păcatele trupului, care sunt în mod considerabil extinse, din cauza impulsului instinctiv irezistibil.

Unele Suflete, din cauza încălcării legii într-o viață trecută, se nasc cu o înclinație irezistibilă care depăşeşte orice simț al ruşinii, amenințările bisericii, simț moral, umilire socială sau eforturi înspre auto-control. Astfel de Suflete pot fi ajutate dacă ele îşi confesează greşelile cu sinceritate, aceasta înseamnă să laşi doctorul Spiritual să diagnosticheze boala lor morală şi să le dea putere şi sfat moral şi mental, care, dacă este urmat, va remedia maladia.

Discipolul care practică lipsa de sinceritate cu Guru-Perceptorul său nu numai că ascunde boala sa morală, dar refuză ajutorul în vindecare de la Maestru. În acest mod un discipol lovit de eroare face ca încălcarea legii să crească în el. A ascunde boala morală față de Doctorul Spiritual este extrem de periculos pentru sănătatea Spirituală.

Isus a manifestat în mod deschis cunoaşterea Sa omniscientă, spunând acestea fostului discipol căzut: *„Ai avut cinci soți."* Acest miracol mental a fost făcut ca să convingă un discipol căzut, care – într-o încarnare trecută – şi-a arătat credința sa în Maestru.

Un Maestru atrage foarte rar un Suflet nou printr-un miracol mental, altul decât prin exprimarea iubirii pentru Dumnezeu, dar totul este la locul potrivit. Femeia din Samaria a fost martora puterii omnisciente a lui Isus, deoarece ea s-a confesat unui Maestru, iar Maestrul, din compasiune, i-a arătat că, ceea ce a spus ea, se află în mâini sigure. Acesta este motivul pentru care Isus a vorbit şi i-a demonstrat deja că el ştia deja ceea ce i-a spus ea lui şi că era satisfăcut de adevărul spuselor ei şi că ea a trecut testul de adevărat discipol.

Oricât de păcătos ar fi un discipol, el poate să fie salvat, dacă este sincer şi loial Maestrului său. Acest miracol nu a fost arătat de către Isus ca să satisfacă o curiozitate mentală a unui străin, ci ca să ridice un discipol căzut. Astfel, a fi martorul unui miracol a avut un efect avantajos asupra fmeii din Samaria.

Ierusalimul interior

„Femeia i-a spus lui: „Doamne, percep că eşti un profet. Părinții noştri au venerat acest munte; şi se spune că în Ierusalim este locul unde oamenii ar trebui să se roage"."

(IOAN 4:19-20)

Astfel femeia din Samaria a fost convinsă că Isus era un profet al lui Dumnezeu şi apoi ea l-a întrebat pe el dacă Ierusalim sau munții unde precursorii săi s-au rugat, era locul potrivit pentru rugăciune.

„Isus i-a spus: „Femeie, crede-mă că va veni vremea când nu va trebui să te rogi nici de pe acest munte, nici de la Ierusalim, ca să-ți venerezi Tatăl. Noi venerăm ceea ce nu cunoaştem: noi ştim ceea ce venerăm: pentru că salvarea vine de la evrei. Dar va veni ora când, şi acum este, când adevărații credincioşi îşi vor venera Tatăl în Spirit şi în Adevăr. Pentru că Tatăl caută o astfel de venerare. Dumnezeu este un Spirit şi cei care îl venerează, trebuie să-l venereze în Spirit şi în Adevăr." ."

(IOAN 4:21-24)

Aici Isus a vorbit despre Ierusalimul interior al auto-Conştientizării, muntele sacru al meditației, acolo unde adevăratele Suflete,credincioşi devotați ai lui Dumnezeu îl venerează pe El în templul Comuniunii Spirituale adevărate. În vârfurile liniştite ale munților şi în locurile sfinte, santificate de prezența unor Maeştri, sunt de asemenea locuri potrivite pentru rugăciune, deşi ele nu sunt de nici un folos oamenilor orientați spre materie, agitați. Mulți

oameni de lume au construit temple pe vârfuri de munte şi au trăit în locuri de pelerinaj, numai pentru a face ca locurile respective să se încarce cu densitatea venerării materiei. De aceea Isus a spus că adevăraţii credincioşi îl vor găsi pe Dumnezeu în templul omniscienţei şi îl vor venera nu într-o comuniune imaginară a Tăcerii, ci într-o comuniune adevărată a percepţiei Spirituale.

Milioane de oameni astăzi se roagă la Dumnezeu în temple şi în biserici şi în oraşe sfinte, fără să-l cunoască vreodată. Motivul este evident. Dumnezeu poate fi decoperit numai în templul adevăratei intuiţii, tabernaclul (n.t. templul) meditaţiei profunde. Isus a vorbit în mod distinct de diferenţa între rugăciunea teologică, preoţească, ceremonioasă şi modul sfinţilor de a se ruga la Dumnezeu în templul intuiţiei. Un templu extraordinar de frumos, care valorează milioane de dolari, nu poate să-l amăgească pe Dumnezeu prin modul său de a răta bogăţia, deşi s-ar putea să atragă audienţa unor aristocraţi cărora le place să-l venereze pe Dumnezeu în comfortul trupului sau al scaunelor de catifea cu perne.

Dumnezeu omniprezent, care trăieşte în templul Cosmosului, cu domul Eternităţii ornamentat cu stele, iluminat de sori şi de luni, nu poate fi amăgit de biserica atomică a omului, creată prin mândrie. De fapt, mii de preoţi sunt atât de cufundaţi în proprietatea bisericească şi în afacerile bisericii de a menţine clienţii religioşi, încât uită să se mai roage şi astfel să stabilească biserica lui Dumnezeu în interiorul lor.

A-l venera pe Dumnezeu în munţi sau în locuri sfinte nu este de nici un folos, decât dacă L-ai găsit pe El în Spirit. Deşi Dumnezeu se manifestă oriunde, El este în esenţă prezent dincolo de vălul Naturii. Credinciosul trebuie să ridice vălul Naturii,ca să-l vadă mai întâi pe Dumnezeu în acest mod. După aceea credinciosul îl poate vedea pe Dumnezeu dincolo de Natură. Aşa că Isus a spus că majoritatea oamenilor nu ştiu ce venerează, dar adevăraţii credincioşi, care se roagă la Dumnezeu în templul meditaţiei, sunt în comuniune cu Spiritul Lui Omniprezent şi deci ei ştiu ce este El şi unde se poate face comuniunea cu El.

Isus a spus, de asemenea: *„DUMNEZEU ESTE SPIRIT ŞI CEI CARE ÎL VENEREAZĂ, TREBUIE SĂ-L VENEREZE ÎN SPIRIT ŞI ÎN ADEVĂR.”*

SPIRIT semnifică Absolutul Nemanifestat prezent în întunericul întunecat şi în lumina luminoasă. În Absolutul nemanifestat chiar şi categoriile de spaţiu, timp sau de dimensiune sunt non-existente. Aici locuieşte doar veşnic-existentul, veşnic-conştientul, veşnic noul Binecuvântatul Spirit. Cuvântul DUMNEZEU semnifică Fiinţă manifestată, transcendentală, dincolo de creaţie, dar existând în relaţie cu Creaţia. Când Creaţia este dizolvată în Dumnezeu, atunci acest Dumnezeu devine Spirit, Absolutul Nemanifestat.

Isus a spus că atâta timp cât un credincios este conştient de creaţia manifestată şi de lucrurile înşelătoare, cum ar fi munţii şi oraşele sfinte, şi are dorinţa de a medita în ele, nu a atins ultima stare de iluminare şi că adevăraţii credincioşi sunt reflecţia lui Dumnezeu, Tatăl, al Creaţiei materiale. Dumnezeu, manifestat ca şi Inteligenţă călăuzitoare a Creaţiei, este Spirit în stare nemanifestată, când Creaţia este dizolvată.

Omul, fiind o reflecţie a lui Dumnezeu, este o reflecţie a Spiritului nemanifestat. De aceea, un credincios adevărat, dacă vrea să cunoască adevărul despre Dumnezeu şi el însuşi, trebuie să ştie că Dumnezeu şi Sufletul său sunt reflecţii ale Absolutului nemanifestat. Aceasta înseamnă că, Spiritul, fiind Absolut nemanifestat, vrea ca toţi credincioşii Săi, să ştie că ei sunt emanaţiile Sale. Un credincios, în afara cazului în care el în cunaşte pe Tatăl Creaţiei sau Dumnezeu, poate exista în stare de Absolut nemanifestat ca Beatitudine veşnic-conştientă pură, fără umbrele Creaţiei imperfecte, nu cunoaşte întregul adevăr despre substanţa în sine, dar este înşelat de fenomen sau de către apariţia Adevărului în Creaţie.

Toţi credincioşii care îl venerează pe Dumnezeu ca şi Inteligenţă a Creaţiei sunt învăţaţi în mod gradat de către El să-l venereze pe El ca şi Absolut nemanifestat sau Spirit.

De aceea a spus Isus: *„DAR VA VENI ORA ŞI ACUM ESTE, CÂND ADEVĂRAŢII CREDINCIOŞI VOR TREBUI SĂ SE ROAGE LA TATĂL ÎN SPIRIT ŞI ÎN ADEVĂR: PENTRU CĂ TATĂL CAUTĂ CA EL SĂ FIE VENERAT ASTFEL.”*

Dumnezeu este Divina Inteligență în Creație. Spiritul este Divina Inteligență cu Creația dizolvată în el. De aceea, un credincios care poate să-l vadă pe Dumnezeu numai ca Tatăl Creației, Naturii, munților, şi aşa mai departe, este tot în iluzie. Adevăratul credincios trebuie să învețe că Dumnezeu este Spirit, Absolut nemanifestat, şi trebuie să înțeleagă adevărul despre El, ca fiind Binecuvântare veşnic-existentă, veşnic-conştientă, veşnic-nouă, fără ilizia unui Cosmos material. În acel moment credinciosul găseşte emanciparea şi devine una cu Spiritul.

A-l respecta cu adevărat pe Dumnezeu în Natură şi dincolo de Natură, a onora substanța şi fenomenul iluzoriu din el, a respecta oceanul lui Dumnezeu şi valurile Creației înşelătoare. Din momentul în care valurile Creației în aparență, nu în esență, au distorsionat ocenul Creației (Dumnezeu), adevărata viziune a lui Dumnezeu stă în percepția Spiritului-Ocean fără valurile Creației – a vedea ca Spirit nemanifestat şi singura substanță existentă, Adevărul, fără experimentarea iluziei materiei sau a fenomenelor. Numai prin respectarea lui Dumnezeu şi a Naturii şi apoi prin respectarea lui Dumnezeu ca Spirit nemanifestat, un credincios poate să descopere starea finală de emamcipare, de unde nu se poate cădea.

De aceea, credincioşii care-l văd pe Dumnezeu ca şi Spirit şi singura substanță adevărată care există, devin emancipați. Sub lumina solară, poți să închizi ochii şi să creezi propriul tău întuneric, să trăieşti şi să te mişti în el. Când îți deschizi ochii, întunericul nu mai există. Deci conştiința materiei este datorată închiderii ochii înțelepciunii. Când ochiul înțelepciunii este deschis, conştiința relativității plăcerii, binelui şi răului, ş.a.m.d. dispar şi Spiritul este perceput ca şi singura substanță existentă, veşnic-existentă, veşnic-conştientă, veşnic-mereu-nouă bucurie. Atunci, toată Creația, cu toate relele ei prezente, se descoperă a fi creată de ignoranță şi tot întunericul şi teama sunt create prin închiderea ochilor şi nu de absența luminii, care întotdeauna bate la uşa porților închise ale ochilor ca să poată intra.

Preoții moderni ar trebui să învețe să-l onoreze pe Dumnezeu în templele super-comuniunii, sau Samadhi, unde Cosmosul, ca o umbră a întunericului, apare non existent la deschiderea Ochiului Înțelepciunii în fața luminii singurului Spirit existent.

„Femeia i-a spus Lui: „Ştiu că Mesia a venit, care se cheamă Christ; când vine el, ne va spune la toți toate lucrurile.” Isus i-a spus ei: „EU, CARE ÎŞI VORBESC ȚIE, SUNT EL.””

„Şi după aceasta au venit discipolii Săi care s-au minunat că el a vorbit cu femeia, dar nici unul nu a întrebat: „Ce ai căutat?” sau „De ce ai vorbit cu ea?” Atunci femeia şi-a lăsat găleata şi a mers pe drumul ei spre cetate şi le-a spus oamenilor: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus mie toate lucrurile pe care le-am făcut vreodată: nu este acesta Christ-ul?”Atunci ei au ieşit din cetate şi l-au chemat”.

„În acest timp, discipolii l-au rugat spunând: „Maestre, mănâncă.”Dar El le-a spus lor: „AM MÂNCARE SĂ MĂNÂNC, PE CARE VOI N-O CUNOAŞTEȚI.”Aşa că discipolii şi-au spus unul altuia: „I-a dat cineva vreun pic să mănânce?” Isus le-a spus lor: „MÂNCAREA MEA ESTE SĂ ÎNDEPLINESC VOINȚA CELUI CARE M-A TRMIS PE MINE ŞI SĂ-I TERMIN TREABA.””

(IOAN 4:25-34)

Când femeia din Samaria a spus: *„Știu că Mesia[15] a venit”* şi aşa mai departe, ea a primit în mod inconştient un mesaj telepatic de la Dumnezeu şi prezența Christică despre cine era Isus.

Majoritatea timpului, Marii sfinți rămân în mod intenționat ascunşi şi ei nu pot fi recunoscuți nici măcar de oamenii cu care sunt în mod intim amestecați, în afara cazului în care aceştia aleg pe căruia să-i facă cunoscută măreția lor. În acest caz Dumnezeu a vrut să declare gloria lui Isus prin intermediul femeii din Samaria, care a fost făcută o speță de vindecarea Spirituală a Sufletelor. (Această femeie din Samaria care a avut cinci bărbați, a fost vindecată de viața ei rea prin vindecarea Spirituală de către Isus.) Isus confirmă şi reîntăreşte mesajul telepatic, lasând-o să afle adevărul espre el.

Cei trei regi ai vindecării

Corpul este infectat cu bacterii, otrăvuri şi accidente, care implică suferință fizică. A elibera un om din suferințele sale corporale constituie vindecarea sa fizică. Mintea omului este infectată cu teamă, griji, melancolie, nervozitate psihologică, lăcomie, furie, tentație şi gelozie, care provoacă o suferință mentală. Vindecare bolilor psihologice este numită vindecare mentală.

Sufletul unui om este bântuit de către ignoranță care produce suferință mentală, fizică şi toate felurile de suferință. Ignoranța creează o lipsă de armonie între minte şi corp. Dumnezeu şi Suflet şi în plus crează toate celelalte necazuri. Isus a cunoscut relația între minte şi corp, între Dumnezeu şi Suflet. De aceea el şi-a controlat structura atomică a celulelor corpului şi de aceea a spus aceasta: „Distrugeți acest corp, şi în trei zile îl voi construi la loc.”

De fapt ignoranța produce în om conştiința corpului. Sufletele Divine, care s-au vindecat pe ele de ignoranță, privesc corpul ca pe „un vis al lui Dumnezeu” sau „mintea înghețată a Divinității”. Corp şi minte, fiind imaginea lui Dumnezeu, pot reflecta în mod perpetuu tinerețea şi pacea veşnică. Fără să ştim ce înseamnă să fii ignorant din punct de vedere spiritual şi să reprezinți subiectul a tot felul de boli fizice sau mentale.

Dacă îți închizi ochii şi intri într-o cameră a unui palat, vei vedea întunericul, în loc să vezi prezența unor lucruri frumoase în cameră. Când deschizi ochii şi înlături întunericul, uiți întunericul auto-creat şi priveşti numai lumina şi lucrurile frumoase din cameră. Deci, când ochii înțelepciunii sunt închişi, eşti scufundat în întunericul ignoranței, eşti martorul agoniilor fizice şi metale, dar când deschizi ochii cunoaşterii prin meditație, priveşti la prezența luminii lui Dumnezeu şi la toate experiențele frumoase de tinerețe care durează, de pace veşnică, imortalitate, ş.a.m.d.

Lumea trebuie să descopere cea mai mare realizare a omului, de care Isus şi marii Sfinți se bucură şi astăzi şi se vor bucura pentru totdeauna din moment cei ei s-au eliberat de ignoranța mortală şi se vor bucura de binecuvântarea celestă până la sfărşitul cel fără de sfârşit.

Trebuie notat că suferința fizică nu aduce întotdeauna agonie mentală, dacă mintea este puternică. Martirii au ars pe stâlp cu zâmbetul pe buze, dar suferința mentală aduce de obicei suferință fizică. Când Sufletul este bolnav, corpul şi mintea, sunt în mod automat

[15] Cuvântul „Messias” vine din ebraică, cuvântul „Mashiakh” sau „cel uns” Regele aşteptat şi Mesagerul evreilor, Christ (Christ, Latină, Christus, Messiah)

subiectul unei suferințe fizice şi mentale. *De aceea, ignoranța este cea mai mare din toate suferințele şi ea trebuie îndepărtată.*

Vindecarea sufletului este cel mai mare bine

Cea mai mare dintre toate vindecările pe care a vrut să o facă Isus a fost vindecarea Sufletelor. Fiecare, păstrând efectele de după meditație, şi prin a se uita în mod constant în ochii recipientelor Suflete, şi dorindu-le lor cu putere ca ignoranța lor muritoare să le fie vindecată, îl poate aduce pe Dumnezeu în viața oamenilor, dar înainte de a aspira să vindece pe ceilalți, o persoană trebuie ea însăşi să fie vindecată în propriul ei Suflet. De aceea Isus a vorbit despre a deveni *„pescari de oameni”*. Aceasta însemnă să pescuieşti Sufletele afară din marea ignoranței prin a-i prinde în plasa înțelepciunii şi a-i aduce la masa imortalității a lui Dumnezeu.

Singurul țel pe care l-a avut Isus la declararea lui însuşi ca şi Christ femeii din Samaria a fost acela că El vroia ca ea să ştie că el avea conştiința Christică în el, că el era omniscient şi că cunoştea Sufletul ei bolnav din punct de vedere moral şi că el o putea vindeca pe ea. Isus nu poate fi acuzat de laudă de sine şi nici de a-şi revela puterea de citire a minții a Sa. El a avut doar un obiectiv în minte în a vorbi astfel cu femeia din Samaria şi acesta era să-i vindece sufletul şi de aceea el nu a aşteptat să-i fie prezentat ei când a văzut-o singură. Isus, amabil cum era, n-a vrut s-o facă pe femeie să se simtă prost în fața discipolilor Săi, spunându-i că a avut cinci soți.

Dumnezeu i-a dat fiecărui Suflet dreptul de a ascunde gândurile sale şi de a-şi duce bătăliile în secret, în loc să o facă impertinent, ceea ce ar cauza sarcasm şi ură. Dacă nu ar exista pereți invizibili între gândurile noastre, nu am putea face nimic şi nu am putea gândi nimic în pace, nici nu am avea dreptul de a primi propriile noastre lovituri şi să înscriem victoriile noastre.

Avem mici indicii ale gândurilor celorlalți în expresia feței şi a ochilor. Aceasta face ca viețile noastre să fie mai interesante şi mai misterioase. Aşa că de multe ori sărim la concluzii despre gândurile altora şi facem confuzii oribile, şi de multe ori învățăm să citim gândurile lor în mod corect. Confuziile noastre în asemenea citiri psihologice ne învață să fim precauți şi împiedică auto-suficiența, care provine din citirea corectă a gândurilor celorlalți.

Discipolii s-au minunat când Isus a vorbit cu o femeie atât de comună, totuşi vibrațiile pure ale lui Isus nu au putut aduce nici o critică din partea discipolilor. De aceea, nimeni nu a întrebat: *„De ce ai vorbit cu ea?”*

Femeia din Samaria a fost atât de copleşită de puterea vindecătoare-a-Sufletelor a lui Isus, încât în bucuria sa divină, ea a spus tot ce era o pată din punct de vedere moral şi minunatul Suflet vindecător pe care ea l-a primit de la Isus. Ea, fiind vindecată, a devenit, de asemenea, primulmesager care să-l declare pe Isus Christos.

„Atunci ei au mers afară din cetate şi au venit la El. În acest timp discipolii s-au rugat de el spunând: „Maestre, mănâncă.” Dar el le-a spus lor: „Eu am mâncare să mănânc de care nu ştiți voi.””

(IOAN 4:30-32)

Mintea lui Isus era plină de conştiința Christică şi vindecarea Sufletului pe care El a împlinit-o femeii din Samaria, aşa că a râs la ideea de a furniza corpului de mâncare, când El

ştia că este un Suflet şi singura mâncare care îl hrănea în mod etern era binecuvântarea şi eterna înțelepciune a lui Dumnezeu. Isus încerca să-şi vindece discipolii de iluzia ignoranței, care i-a făcut să se gândească că El trebuie să mănânce ca să trăiască. Isus a spus ordată, mai demult: *„Omul nu va trăi numai prin pâine, ci ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*"

„Şi mulți samariteni din cetatea aceasta credeau în eldatorită celor spuse de femeie, care a forst martoră şi a spus: „El mi-a spus tot ce am făcut vreodată."Aşa că, atunci când samaritenii au venit la el, ei l-au implorat pe El să mai rămână cu ei: şi El a locuit acolo două zile şi mult mai mulți au crezut datorită cuvintelor lui şi au spus femeii: „Acum credem, nu din cauza spuselor tale, ci pentru căL-am auzit noi înşine şi ştim că acesta este întradevăr Christ, Salvatorul lumii"."

(IOAN 4:39-42)

Paragraful anterior arată calea prin care un profet ca Isus a devenit cunoscut publicului. Singura cale adevărată prin care un Sfânt ar trebui să fie cunoscut este prin mărturia de pe buzele studenților care au beneficiat. Mulți oameni au crezut în Isus datorită mărturiei femeii din Samaria. Sincer, adevăratele mărturii ale studenților în privința calităților reale Maestrului lor s-ar putea să nu-i fie de nici un folos lui, dar ele îl fac capabil să devină cunoscut, în aşa fel încât prin puterea înțelepciunii sale, el să poată să-i servească pe oameni, dacă vrea să-i servească şi dacă aceia care au nevoie de ajutor vor să-i primească ajutorul.

O floare nu are nevoie de publicitate şi totuşi, mirosul său experimentat de către câțiva, poate fi spus celor care nu au avut experiența dulcței sale. Înflorirea unui om spiritual care se ascunde într-o peşteră, bucurându-se în mod egoist de Dumnezeu în singurătate, este născut să fie modest şi să moară nevăzut, fără ca alții să beneficieze de mângâierea înțelepciunii dobândite.

Sufletele Spirituale dezvoltate în mod conştient oricât de mult ar iubi izolarea, oricât de mult le-ar plăcea solitudinea, nu acționează niciodată ca o înflorire frumoasă inertă, care moare într-un ascunziş, fără a face fericit pe nimeni cu dulceața sa. Marii Sfinți, care au experimentat bucuria intoxicantă a contactului cu Dumnezeu, le place să împărtăşească fericirea lor Divină cu ceilalți şi să demonstreze puterile lor vindecătoare spirituale sufletelor vrednice. Aceasta serveşte unui dublu scop: sufletele vrednice să beneficieze şi când ele se simt mai bine, ele vor povesti cu sinceritate despre abilitatea Maetrului lor de a servi şi de a vindeca.

Învățătorul ar trebui să facă publicitate prin exemplul propriu şi nu prin simple cuvinte sau prin ambele: exemplu şi sfat. Este corect să faci reclamă gumei de mestecat, dar este mai bine să faci publicitate adevăratei înțelepciuni pe care oamenii o pot mesteca mental şi asimila pentru hrănirea lor spirituală cea mai înaltă. Este deplorabil când învățătorii comerciali, fără să practice ceea ce spun, încearcă să răspândească învățătura lor altora şi în mod feroce îi fac reclamă având un singur obiectiv în vedere – să facă bani. A face publicitate unui neadevăr este ceva dăunător, dar a atrage atenția oamenilor asupra unui Adevăr Spiritual, folositor, de care poți beneficia, sau asupra unui învățător bun este admirabil. O floare, face publicitate tocmai prin mirosul său, chemând oamenii să vină în apropiere şi să se îmbăieze în fântâna dulcței sale. Astfel că un om spiritual atrage către sine Suflete flămânde, prin parfumul propriilor sale calități.

Femeia din Samaria a povestit despre puterile telepatice ale lui Isus, pe care i le-a demonstrat ei, nu de dragul satisfacerii curiozității sale, ci pentru a o ridica din groapa greşelilor. Un învățător spiritual de ținută înaltă doar demonstrează puterea minții, pentru a-l glorifica pe Dumnezeu, nu pe el însuşi (pe învățător). El îşi îndreaptă atenția spre studenții săi,

nu spre dorințele înșelătoare ale dobândirii miracolelor, ci numai spre Dumnezeu. În cursul plantării seminței Înțelepciunii într-un Suflet, Maestrul Minții este în întregime călăuzit de Dumnezeu şi el îl va trage pe student spre adevăr prin demonstrarea unui miracol sau prin puterea magnetică pură sau devoțiunea în Dumnezeu nediluată. Acei învățători care demonstrează miracole fără să-l consulte pe Dumnezeu, de obicei le place să-şi facă reclamă propriilor mici puteri şi astfel să cadă de la concentrarea asupra miracolului miracolelor-Dumnezeu.

Isus, fiind pus în mişcare de către Voința Divină, a încercat s-o ridice pe femeia din Samaria prin demonstrarea unui miracol. Majoritatea oamenilor sunt atraşi de un învățător prin mărturia studenților care au beneficiat, dar sunt şi alții care au o percepție fină pentru a recunoaşte şi a crede într-un învățător acordându-se la vibrațiile Spirituale emanate de acesta. Mai erau alții care credeau în Isus, nu prin mărturia femeii din Samaria, ci după ce ei l-au ascultat pe el şi au simțit vibrațiile Sale Spirituale în interiorul lor. Este în regulă să crezi în mărturia unui student despre un învățător sau un adevăr, dar este mai bine pentru adevărații studenți să-şi satisfacă ei înşişi inimile, probând Adevărul sau prin contactarea învățătorului şi astfel să-şi plaseze convingerile pe fundația indestructibilă a Înțelepciunii şi nu pe baza care şubredă a îndoielii.

Telepatia

Mulți oameni se pot întreba de unde ştia Isus povestea vieții femeii din Samaria. Isus a citit gândurile ei din subconştient, din conştient sau din mintea supra-conştientă? **Dacă o persoană ține oglinda minții sale absolut nemişcată, fără oscilațiile gândurilor agitate, ea poate reflecta în oglindă gândurile care trec prin conştiința unei alte persoane**. Aceasta este posibil numai când o persoană este versată în arta de a rămâne fără gândire cât timp dorește ea acest lucru. Atunci când s-a atins această stare, atunci, pe platoul minții virgin, neexpus, el poate fotografia orice gând care este prezent în conştiința minții unui alt individ.

Implică o mare putere mentală a cunoaşte experiențele gândurilor subconştiente îngropate ale altora. Gândurile subconştiente de obicei nu rămân în mintea conştientă, ci sunt ascunse dincolo de uşile sale. Proiectând conştient mintea subconştientă a unei persoane în mintea subconştientă a altei personae, o persoană poate cunoaşte tabloidul (n.t. ziar de scandal) ale experienței gândurilor ascunse aici. Este posibil să faci acest lucru când o persoană poate să intre în propria sa minte subconştientă prin concentrare şi poate simți experiențele ascunse acolo, fără a fi incomodat de gândurile nepoftite ale minții conştiente.

În cel de al treilea încă măreț mod: un Maestru al Minții care are control al ochiului a-tot-văzător al concentrării profunde poate transfera conştiința sa celei mai profunde regiuni ale Binecuvântării din mintea super-conştientă. Mintea superconştientă se ascunde dincolo de agitația vieții conştiente şi visul fantastic al stării subconştiente şi cunoaşte totul, nu prin rațiune sau prin percepția simțurilor, ci prin puterea intuiției dăruite de Dumnezeu, care cunoaşte totul. Această putere intuitivă poate fi dezvoltată prin învățarea pas cu pas a metodelor Auto-Conştientizării (Auto-Realizării) şi prin meditația cea mai profundă.

Când această intuiție superconştientă este dezvoltată, ea poate simți instantaneu tot ceea ce se întâmplă în conştiința unui alt individ, tot ceea ce este ascuns în mintea subconştientă şi toate experiențele sale pre-natale ale încarnărilor trecute. Isus avea această putere controlată, folosibilă, a intuiției superconştiente cu care el ştia instantaneu tot ceea ce stă ascuns în mintea conştientă, subconştientă şi superconştientă a femeii din Samaria.

Credința – Puterea vindecătoare a gândului

Isus îl vindecă pe fiul nobilului de la Capernaum

„Acum, după două zile a plecat şi a mers în Galileea. Şi el i-a învățat în sinagogile lor, fiind glorificat de toți.”

(IOAN 4:43; LUCA 4:15)

„Isus s-a întors în Cana din Galileea, unde el a transformat apa în vin. Şi era acolo un anumit nobil, al cărui fiu era bolnav la Capernaum. Când el a auzit că Isus iese din Iudeea în Galileea, el a mers la el şi l-a implorat să vină la el şi să-i vindece fiul: pentru că el era pe moarte.”

„Atunci Isus i-a spus lui: „Dacă nu vedeți semne şi minuni, nu credeți.” Nobilul i-a spus lui: „Doamne, vino la mine, altfel copilul meu va muri.” Şi omul a crezut cuvântul pe care Isus i l-a spus lui: „Mergi pe drumul tău, fiul tău trăieşte.” Şi omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus lui şi a mers pe drumul lui.”

„Şi cum cobora el, s-a întâlnit cu servitorii, iar aceştia i-au spus: „Fiul tău trăieşte.” Atunci el i-a întrebat la ce oră a început să-i fie mai bine Şi ei i-au spus lui: „Ieri la ora şapte febra l-a lăsat.” Aşa că tatăl a ştiut că era aceeaşi oră la care Isus i-a spus lui: „Fiul tău trăieşte”, iar el a crezut şi întreaga lui casă.”

(IOAN 4:46-53)

Înainte ca Isus să-l vindece pe fiul nobilului, el a observat mentalitatea generală a oamenilor în aceea că ei nu credeau niciodată în Dumnezeu până când nu vedeau semne şi miracole fantastice. Într-un fel, Isus ăi spunea nobilului, al cărui fiu era pe punctul de a muri în Capernaum, că nu era în obiceiul Său să facă miracole pentru a-i face pe oameni să creadă în Dumnezeu.

Isus a preferat acei oameni care-l iubeau pe Dumnezeu drept rezultat al modului lor înnăscut de a raționa şi perfect acord, mai degrabă decât cei care erau convinşi să creadă în Dumnezeu ca rezultat al venerației şi fricii pe care ei le simțeau la arătarea miracolelor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Atotputernic preferă ca copiii Săi să-şi folosească liberul arbitru şi rațiunea pentru a-l iubi decât să fie conduşi spre a-l iubi prin forță puterilor Sale miraculoase. Isus a vrut ca nobilul să creadă în el fără performanța vindecării miraculoase a fiului său. Totuşi, când tatăl său a insistat, printr-o adevărată credință, Isus în final a spus: *„Mergi pe drumul tău, fiul tău va trăi.”*

După aceasta, nobilul a crezut sau mai degrabă a simțit puterea de vindecare vibratorie a lui Isus şi a mers acasă. La întoarcerea acasă, nobilul a fost întâmpinat de către servitor, care l-a anunțat fericit că fiul său trăia, din ziua trecută de la ora şapte. În vindecarea prin absență, cuvântul de vindecare trebuie rostit de către vindecător. Dacă cântecele pot pluti prin ether, la un radio, tot aşa şi vibrațiile de vindecare pot fi difuzate şi culese de către Sufletele- radiouri sensibile.

Cum operează Legea Vindecării

În această vindecare trebuie amintit că fiul nobilului s-a făcut bine imediat ce fiul nobilului a vorbit; aceasta înseamnă când Isus a pus în mişcare forţa de vindecare a Sufletului, impregnată de Voinţa Sa, în ether. Isus a difuzat vibraţiile de vindecare dăruite de Dumnezeu şi ele au fost primite de nobil care le-a transmis pe ele pentru fiul său, exact ca şi cântecele, transmise la ora 7 a.m. de la Los Angeles, care ajung la New York, la exact acelaşi moment. Aceasta se întâmplă deoarece sunetul este purtat de electronii omniprezenţi care se mişcă infinit de repede.

Dacă undele de sunet pot fi purtate în ether, atunci sunetele, impregnate cu forţa de vindecare sufletească, pot şi ele să fie trasmise în ether. Cântecele obişnuite şi discursurile, recepţionate prin intermediul radioului, produc un anumit efect mental ascultătorului, dar cuvintele, impregnate cu Forţa Sufletului rămân mereu în ether, mereu gata să funcţioneze.

Isus a impregnat afirmaţia sa cu puterea Sa de vindecare Atotputernică. Cântecele obişnuite şi gândurile trasmise prin intermediul radioului dau doar o inspiraţie de moment, dar cuvintele lui Isus: *„ fiul tău va trăi”* conţin în ele invizibila putere a vindecării, care îndeplineşte totul. Aşa cum energia corpului poate fi direcţionată să se mişte la voinţă în orice parte a corpului, tot astfel, prin Voinţa Omniprezentă Divină, orice schimbări atomice pot fi iniţiate în orice corp, în orice lucru şi în orice loc, oricât de departe ar fi.

Dumnezeu are un motiv pentru că a creat Cosmosul şi apoi el a vrut şi lumina sau energia a venit. Apoi a vrut ca lumina să devină carne şi pământ. De aici, Universul, fiind un produs al Divinei Minţi, poate fi schimbat de Mintea Divină, în orice moment. Materia, deşi are dimensiuni, nu este diferită de gând, deoarece obiectele materiale nu sunt altceva decât gânduri îngheţate ale lui Dumnezeu. De aceea, corpul şi viaţa din el sunt vise produse de voinţa lui Dumnezeu şi gânduri. Cosmosul visului, împreună cu pământul şi cu Fiinţele de pe el sunt susţinute de gândul concentrat al lui Dumnezeu. Dacă El şi-ar dizolva visul, Universul, cu toate lucrurile din el, s-ar topi ca un vis. Dacă Cosmosul este făcut din gânduri îngheţate ale lui Dumnezeu, atunci corpul uman este de asemenea făcut şi susţinut de acelaşi Gând Divin. De aceea, gândul lui Dumnezeu, fiind Creatorul corpului-gând, poate crea schimbări în el prin puterea Voinţei Divine.

Isus a înţeles că, din moment ce Dumnezeu a adus corpul copilului în existenţă, prin gândul Său, tot astfel Puterea Sa Atotputernică poate crea schimbarea dorită în el. Voinţa lui Dumnezeu şi gândul au creat toate lucrurile şi aceşti oameni care sunt în acord cu voinţa lui Dumnezeu şi gândul pot produce orice schimbări dorite în materie sau în corpurile umane instantaneu, pur şi simplu prin gând concentrat.

Nobilul s-a gândit că fiul său este bolnav, dar Isus s-a gândit diferit şi astfel fiul lui şi-a revenit. Isus era capabil să mute visul bolii din băiat şi să-l înlocuiască cu un vis al sănătăţii, deoarece el ştia că întregul Cosmos era făcut din ţesătura viselor. În final orice boală este descoperită a fi psihologică, astfel, o minte puternică care se hrăneşte cu gânduri de sănătate şi de perfecţiune, poate muta gândurile încăpăţânate de boală dintr-o altă persoană.

Majoritatea oamenilor nu se pot vindeca pe ei înşişi deoarece propriile lor gânduri sunt otrăvite de obiceiul gândirii la boala cronică. Este ciudat că oamenii care sunt întotdeauna bine nu pot să creadă că ei au devenit bolnavi, dar când se întâmplă să fie bolnavi, după ce s-a bucurat timp de cincizeci de ani de sănătate şi nu sunt capabili să se simtă bine trei luni, ei cred că nu mai pot fi niciodată bine. Chiar în acest moment, dacă o minte puternică poate reînsufleţi voinţa pacientului, care este paralizat de boală, atunci el însuşi poate schimba acest gând şi această energie şi astfel se poate vindeca. Nimeni nu ne poate vindeca pe noi, cu excepţia puterii ascunse a propriilor gânduri.

Gândul este creierul celulei şi uneşte Forţa Vieţii prezentă în fiecare particulă şi ţesut al corpului, de aceea un gând de boală deranjează întreaga guvernare a Forţei Vieţii in celule unde gândul de sănătate corectează orice dezordine în sistemul celular.

Trebuie amintit că vorbesc despre Gândul Divin Concentrat care poate vindeca şi nu de gândul fantezist al oamenilor cu o imaginaţie bogată. Pentru a muta Gândul Divin, omul obişnuit trebuie să cunoască relaţia dintre gând, Forţa Vieţii şi corp, fără să nege existenţa gândului corp. Corpul este energie îngheţată a lui Dumnezeu, totuşi, omul nu poate înţelege aceasta până când el ştie că gândul este îngheţat în energie şi energia este îngheţată în corpul omului. Mulţi oameni încearcă să explice iluzia corpului.

Mai întâi trebuie înţeles că corpul este făcut din electroni invizibil şi că electronii sunt făcuţi din gândul invizibil al lui Dumnezeu. În loc să spună că corpul nu există, o persoană ar trebui să spună: „Corpul nu este ceea ce credem noi că este. Nu este nimic altceva decât gând îngheţat şi energie de la Dumnezeu şi nu poate fi câştigat de mode fanatice sau prin credinţă ortodoxă puternică, ci numai prin a se pune în acord cu Dumnezeu şi prin trezirea conştiinţei Sale, pentru a descoperi că Cosmosul nu este altceva decât gândul Său îngheţat."

Posesia – Omul posedat de un Diavol Necurat

„Şi în sinagogă era un om, care avea un spirit al unui diavol necurat şi a plâns cu voce tare, spunând: "Lasă-ne în pace: ce avem noi cu tine, Isus din Nazareth? Ai venit să ne distrugi? Ştiu cine eşti tu: Sfîntul lui Dumnezeu." Şi Isus l-a dojenit, spunând: "Ţine-ţi pacea şi ieşi din el." Şi când diavolul l-a aruncat în mulţime, el a ieşit din el şi nu i-a făcut nici un rău."

„Şi ei au fost uimiţi cu toţii şi au vorbit între ei, spunând: „Ce cuvânt este acesta! El a comandat cu autoritate şi putere spiritelor necurate şi ele au ieşit"."

(Luca 4:33-36)

Corpul uman şi mintea sunt subiectul a numeroase categorii de boli. Isus, un adevărat preot al auto-Conştientizării, nu numai că ştia cum să predice şi să câştige oamenii, scoţându-i din ignoranţa Satanică şi să-i aducă în vibraţiile divine, dar el ştia cum să-i vindece de diferite feluri de maladii. Când predica în sinagogă, (un loc în care de obicei oamenii merg pentru ca sufletele lor să fie vindecate de leacul discursurilor inspirate), Isus a găsit un om posedat de un diavol necurat. Imediat Isus a început să-l vindece pe acest om lovit de nenorocire.

În timpurile moderne oamenii ar râde la ideea că oricine ar fi posedat de un diavol necurat. Diavolii par să fi fost o mulţime în zilele superstiţiei şi ale lumânărilor, dar acum, în Epoca electrică, diavolii par să fi fost alungaţi de sperietură. Totuşi, psihiatrii pot povesti numeroase cazuri de obsesii mentale prin idei fixe, dar foarte puţini ştiu că mulţi oameni suferă de posesia adevărată de către diavoli necuraţi.

De ce ar trebui să fie considerat atât de uimitor, când diavolii şi Sufletele diavoleşti există chiar pe această parte a vieţii, că ei pot exista şi pe cealaltă parte a vieţii? Dacă sufletele sunt nemuritoare, atunci - conform legii cauzei şi efectului - este logic să te aştepţi la aceasta, când un suflet aruncă spirala muritoare şi trece prin uşa schimbării mortale numită "moarte" într-o altă parte a vieţii, el continuă să fie un diavol şi nu devine un înger. Numai un Suflet angelic, care a fost pe pământ, poate continua să fie aşa după trecerea golfului morţii şi intrarea într-o atmosferă mai fină a Cerurilor (n.t. Astralul).

Diavolii necurați sunt acele suflete care au fost criminali, jefuitori şi alte categorii de infractori pe pământ şi cei care nu s-au curățat pe ei înşişi şi tendințele lor drăceşti înainte de moarte. Chiar şi cel mai mare păcătos, dacă îşi curăță mintea subconştientă şi memoria prin contactarea superconştiinței în meditație înainte de moarte, nu merge în sfera de dincolo de moarte ca un suflet drăcesc, care nu s-a curățat de rele şi de tendințele spirituale necurate.

Aşa cum un băiat bun, care se îndreaptă spre căi diavoleşti, se poate numi diavol, tot aşa, un Suflet care a greşit, devine diavolesc în comportament. Asemenea suflete drăceşti, după ce mor, trec prin mai multe experiențe ciudate. Aşa cum oamenii cu dispoziție calmă au de obicei un somn profund, liniştitor, tot aşa, Sufletele bune, când dorm somnul morții experimentează un somn al morții liniştitor, fără coşmaruri şi viziuni diavoleşti. Dar când oamenii cu dispoziție drăcească mor, conform legii cauzei şi efectului, ei experimentează în perioada marelui somn al morții numai coşmaruri oribile ale diavolului.

Aşa cum oamenii se plimbă în somn sau plâng în timpul unui vis urât, tot aşa, în timpul de după moarte, sufletele necurate se pot mişca în ether plângând, ca să se uşureze. Cele mai multe suflete vagaboande încep să se mişte în timpul somnului morții şi încearcă să facă rost de vreun vehicul corporal pasiv prin care să-şi exprime agonia şi tendințele sale drăceşti. La fel ca cineva care merge în somn şi care face multe lucruri stranii, tot la fel aceste subtile persoane-care merg-în-somn din dimensiunea Astrală fac giumbuşliucuri ciudate. Prin mijloacele sentimentelor intuitive ei încearcă să posede mințile vacante, ignorante. Ele nu pot niciodată să infesteze creierele ocupate cu o gândire inteligentă sau oameni cu o puternică voință sau vibrații ale unei percepții spirituale. Acesta este motivul pentru care mințile de o spiritualitate avansată nu pot fi ocupate de Suflete drăceşti, dar aceşti oameni pot invoca Sufletele sfinte prin folosirea unei tehnici potrivite a intuiției Astrale. O persoană trebuie să învețe tehnica corectă a unui guru. Sufletele drăceşti invadează mințile vacante, pasive, fără invitație.

Fiți atenți în cazul în care locuiți mult timp având o minte absentă şi nu încercați niciodată să evocați suflete dezîncarnate rămânând într-o stare pasivă, dacă nu cunoşti tehnica corectă.

Dacă ştii ce faci şi îți păstrezi mintea fortificată şi conectată cu un „cârlig” de vibrațiile spirituale înalte, nici un rău sau spirit necurat nu poate intra. Cuvântul „Spirit” ar trebui să fie folosit numai în legătură cu Absolutul Nemanifestat şi este o crimă să-l foloseşti în conexiune cu suflete fără trup. Totuşi, cuvântul „Spirit” folosit în mod obişnuit semnifică suflete dezîncarnate.

Trebuie să fie amintit că există multe diferențe între condițiile unui suflet care acționează sub un blestem hipnotic şi obsesia unei idei subconştiente sau autosugestii. Bărbați sau femei, sub influența hipnozei sau a obsesiei puternice a minții subconştiente pot fi făcuți să-şi joace rolul fie ca suflet nobil sau ca suflet diavolesc. Obsesia reală nu este o idee introdusă de un hipnotizator sau de către mintea subconştientă care infestează Sufletul, dar este datorată prezenței reale a unui suflet izgonit din îmbrăcămintea sa fizică. Un corp uman, de obicei, nu poate locui permanent în altul cu excepția cazului unei mame care poartă un copil, dar un suflet pasiv poate fi ocupat de un suflet fără trup, activ.

Este adevărat că a place atrage a place. Deci, acest păcătos din sinagogă – datorită atracției vibrației sale greşite, - a atras spre el un spirit necurat. Isus, posedând Conştiința Cosmică, putea simți exact ce se întâmplă în interior corpului unui om obsedat. Şi spiritul necurat, fiind în legătură cu Lumea Astrală, ştia că Conştiința Christică din Isus era Domnul întregii creații, care a impregnat toate formele de viață şi deci are control asupra întregii vieți.

Aşa că sufletul acesta necurat, diavolesc, îl putea vedea pe Isus şi prin intuiția sa îi putea simți puterea lui Isus (Sufletele dezîncarnate au doar al 6-lea simț al intuiției, dar într-o stare dezvoltată ele pot folosi doar acest simț pentru a exercita funcția de vedere, auz, miros, gust, atingere, ş.a.m.d.). Dar sufletul impur, diavolesc, l-a văzut pe Isus prin ochii săi, ai unui

om obsedat – şi a folosit vocea sa pentru a plânge cu zgomot: „Lasă-ne pe noi în pace; lasă-ne să avem libertatea de a face orice ne place, rău sau bun.”

Spiritul rău se temea de Isus, cu Conştiinţa Christică a Sa, având control asupra întregii vieţi, că (Isus) l-ar fi oprit de la o ocupare neautorizată, forţată, a minţii omului obsedat. Sufletul diavolesc ţine sufletul omului obsedat într-o stare de suspensie, neutralitate, şi de sub-hipnoză, astfel încât instrumentele conştiinţei – simţurile, creierul, corpul – să poată fi folosite fără intrerupere. Aşa cum vagabonzii fură plimbări în automobile neîncuiate, lăsate pe marginea drumului şi distrug aceste maşini, la fel Sufletele vagaboande fură plimbări prin intrarea în corpurile sufletelor pasive şi de obicei distrug creierele, la fel ca pe motoare (n.t. din primul exemplu).

Isus, temându-se de apariţia nebuniei în omul obsedat, dacă diavolul necurat rămânea un timp prea îndelungat, prin puterea voinţei Sale care controlează viaţa a vorbit: „Ai pace şi ieşi din el.” Aceasta înseamnă opreşte munca diavolească de a distruge creierele obsedate; ţine-te bine de pacea interioară a Sufletului ascuns dincolo de văl a tendinţelor diavoleşti trecute şi procedează corect prin ieşirea afară din corpul pe care l-ai ocupat în mod forţat şi ne-etic.

În obsesiile determinate de diavolii necuraţi sau Sufletele dezîncarnate care sunt legate de, ocupând în mod forţat Sufletele de pe pământ, pasive, cea mai mare distrugere este făcută creierului, minţii şi organelor de simţ ale individului obsedat. În timpul obsesiei, un individ poate să fie sau să nu fie conştient, exact cum poate manifesta o persoană sub hipnoză – inconştienţa somnului sau starea normală, superficială a minţii conştiente.

În timpurile moderne mulţi oameni gândesc că ideea obsesiei este un mit. Nu este aşa. Sunt mulţi oameni care au minţi simple şi sunt absenţi mintal, iar aceşti oameni, prin golul lor mental, invită Sufletele nescrupuloase în interiorul corpului lor. Despre multe cazuri reale de obsesie se vorbeşte ca despre un deranjament al creierului sau ca de o stare a halucinaţiei sau despre intervale ale isteriei. Pe de altă parte, multe cazuri de isterie şi convulsii au fost descrise în mod eronat ca obsesii ale spiritului de către spiritişti creduli şi isterici.

Numai experţii spirituali pot distinge adevărata obsesie a spiritului, deoarece cu puterile lor psihice sunt capabili să privească corpurile Astrale ale vizitatorilor invizibili care stau alături de corpurile Astrale ale persoanelor obsedate.

Dacă descoperi un individ care este bântuit, care are simptome ca şi testul menţionat înainte, atunci aminteşte-ţi că prin concentrare puternică şi prin puterea voinţei poţi dizloca spiritul rău. Prin şoptirea constantă a lui AUM în urechea dreaptă a unui individ, spiritul rău este determinat să plece. În cazurile încăpăţânate de posesie a spiritului, care nu permit influenţa metodelor prezentate anterior, trebuie căutată puterea unui Maestru.

Singurul mod în care un profan poate detecta un caz de posesie a spiritului este prin analizarea diferitelor stări de paroxism şi de comportament sălbatic în care este subiect o persoană obsedată. Persoana obsedată de spiritul rău de obicei arată o putere fizică neobişnuită, ochi injectaţi cu sânge, o expresie nefirească şi în general lipsa unui comportament normal.

Rostirea numelor sfinte şi mai ales AUM, AUM, AUM în urechea indivizilor obsedaţi aduce de obicei un răspuns rapid, speriat, de la individul obsedat, cum ar fi: „plec, nu pronunţa cuvântul sfânt”, care indica obsesia spiritului.

Aşa că Isus, fiind în acord cu Vibraţia Cosmică (sunetul Aum) care se plimbă continuu prin tot universul, a comandat, cu vocea impregnată de Aum, diavolului să iasă afară. Diavolul, ne dorind să-l asculte pe Isus, a luptat împotriva vibraţiei puternice şi astfel a creat convulsii în corpul omului obsedat. Vibraţia puternică, ca un curent puternic, vibra în individul obsedat, încercând să disloce şi să scuture spiritul Astral invadator. După ce a cauzat câteva convulsii ale trupului, în final a ieşit violent din corp, lăsând omul schiop şi scuturat, dar nu rănit.

Aşa cum a fost spus înainte, spiritul rău vagabond putea să distrugă creierul-motor al omului obsedat, dar nu a fost capabil să facă aceasta, datorită intervenției poliștistului divin, atotputernicul Isus Christos. Deci spiritul rău a ieşit fără să provoace răni fizice.

Oamenii care au privit acest miracol de aceste spirite necurate care au ascultat de Isus Christos au fost extrem de uimiți şi au crezut în autoritatea Sa divină. Aşa cum Isus era imaginea perfectă a lui Dumnezeu şi noi suntem, de asemenea, potențiale manifestări perfecte ale Spiritului lui Dumnezeu. Atunci când devenim conştienți de aceasta şi noi putem realiza miracolele pe care le-a făcut Isus.

Posedarea –

Isus scoate afară legiuni de diavoli în porci

„Şi ei au ajuns în țara Gadarenes, care este de cealaltă parte Galileei. Şi când el a mers mai departe în ținut, l-a întâlnit afară din oraş un anumit om, care avuse diavoli un timp îndelungat şi nu purta haine, nici nu locuia în vreo casă, ci în morminte. Când el a văzut pe Isus, a plâns cu voce tare şi a căzut în fața lui şi a spus cu voce tare: <Ce am eu de a face cu tine Isus, tu Fiu al lui Dumnezeu, cel mai înalt? Te implor pe tine să nu mă chinui. (Pentru că el îi ordonase spiritului necurat să iasă afară din om. Pentru că deseori el l-a prins; şi el era ținut cu lanțuri şi cu cătuşe; dar el a rupt legăturile şi a fost dus de diavol în sălbăticie.)>”

(Luca 8:26-29)

Astfel de nebuni pot fi, de asemenea, găsiți şi în timpurile actuale în azilurile de nebuni, închişi în celule protejate cu învelitori protectoare. Nici o nebunie nu este datorată deranjamentului creierului; câteodată creierele sunt posedate de spiritele diavoleşti care pot fi exorcizate sau scoase afară de către oameni ca şi Christ. Când acest nebun l-a văzut pe Isus venind, spiritul diavolesc l-a recunoscut pe Christ şi cu teamă l-a implorat să nu-l deposedeze (n.t. scoată) pe el.

La aceasta Isus a spus: „O tu, suflet fără trup şi expresie a Spiritului, plin de karma rea, necurată, ar trebui să abandonezi posesia ilegală a corpului omului acesta, l-ai transformat într-un nebun.”

A fost explicat înainte să sufletul vagabond este de obicei un suflet fără trup al unui criminal sau al unui om care s-a sinucis. Din cauza acestei desconsiderații pentru viață propria lui karmă îl condamnă la o existență ca un coşmar în lumea Astrală. Aceste suflete, ne găsind mult-dorita renaştere, deseori posedă minți demente cu o karmă rea. Maeştri care pot distinge între posedarea spiritului şi deranjamentele obişnuite ale creierului au puterea de a comanda conştient acestor suflete vagaboande să plece de la corpurile umane pe care le posedă ilegal.

Semnificația adâncimii

„Şi Isus l-a întrebat pe el, spunând: <Care este numele tău?> Şi el a spus: <Legiune>, deoarece mai mulți diavoli au intrat în el. Şi ei l-au implorat pe el să nu le comande lor SĂ MEARGĂ ÎN ADÂNC.”

(LUCA 8:30-31)

Isus, fiind omnipotent, ştia tot ce se întâmpla în lumea astrală acolo unde milioane de suflete bune sau rele rămân după moarte. Toate sufletele diavoleşti sunt controlate de către Satan şi ele au toate nume şi caracteristici distincte. Acesta este motivul pentru care Isus a întrebat numele spiritului. Liderul spiritelor a replicat că numele lui este Legiune – ceea ce înseamnă că multe suflete diavoleşti, fără trup, se înghesuiau şi creau dezordine în casa mentală a acestui om nebun. După cum pot rămâne mai multe gânduri într-o singură minte şi în acelaşi corp, tot la fel de mulți oameni pot trăi înghesuiți într-o cameră şi la fel de multe suflete fără trup pot poseda acelaşi creier, înghesuindu-l.

Aceste suflete fără trup, fiind în lumea Astrală, cunoşteau conştient influența Conştiinței Christice a lui Isus asupra spiritelor rele, aşa că ele l-au implorat pe El să nu le ordone să rătăcească din nou, fără conştiința unor trupuri fizice, în oceanul adânc al spațiului întunecat, acolo unde ei erau torturați şi se sufocau cu propriile viziuni a unei existențe de coşmar, fără o lumină care să-i călăuzească.

Aceste spirite fără trup care se înghesuiau în creierul unui individ erau teribil de încântate şi se dezlănțuiau, bucurându-se de senzațiile de sunet, de lumină, gust, miros, atingere şi de percepția unei lumi plină de obiecte definitive, prin creierul acestui individ posedat. Acesta este motivul pentru care sufletele fără trup se temeau că le va fi interzisă o plimbare viitoare într-un motor de maşină trupesc prin țara unor senzații fizice şi de decoruri şi se temeau că vor fi aruncate înapoi în Hades şi în coşmarul unei existențe întunecate subconştiente. Aceasta este semnificația cuvântului ***„adânc***" (profunzime).

„Şi era o turmă de porci care se hrăneau pe munte; şi ei l-au implorat pe el să le permită să intre în porci. Şi el le-a permis."

„Atunci diavolii au ieşit din om şi au intrat în porci; iar turma s-a repezit într-o râpă în jos în lac şi s-au înnecat."

(LUCA 8:32-33)

Din moment ce Isus, prin puterea Sa Divină, constrângea spiritele să părăsească corpul omului nebun, de aceea ele au dorit să se bucure de sensibilitățile inferioare ale corpurilor unei turme de porci alăturată. Aceste suflete fără trup, diavoleşti, au preferat o tranziție de la simțirea unor senzații umane la simțirea unor senzații animale în corpurile animale, decât să fie transportate deodată cu toată viteza în starea subconştientă întunecată a spațiului etern, unde ele au fost condamnate să stea de către karma nefastă a vieților trecute.

Isus le-a permis să facă acest lucru. Spiritele necurate au părăsit creierul individului posedat şi au intrat în corpurile întregii turme, care, fiind posedată de aceste spirite fără trup necurate, au început să acționeze ca nişte maniaci şi au fugit violent în lac.

Aceste spirite rele au găsit cu mare dificultate un individ imoral ca medium potrivit şi s-au înghesuit în creierul lui şi l-au torturat prin a-l face să facă lucruri pe care individul nu vroia să le facă. Atunci s-au dezlănțuit cu corpul lui şi nu le-a păsat de ce se va întâmpla cu el atâta timp cât ele se puteau bucura de viață prin senzațiile ei. Încercând să-şi rezolve emoțiile violente printr-un creier, ele l-au făcut să înnebunească. Fiindu-le interzisă de către Isus această locuință mult dorită, deşi înghesuită, a unui creier, spiritele fără trup au mers să simtă bucuria unei existențe animale în corpurile unei turme de porci, prin ajutorul lui Isus.

Când sufletele fără trup au intrat în corpurile porcilor, creierele animalelor au înnebunit, spiritele rele din porci au fost atât de excitate de plăcere animală, încât ele nu au ştiut ce au făcut şi s-au repezit în apă şi s-au înnecat. Spiritele necurate împreună cu sufletele porcilor au fost trimise înapoi în regiunile spațiului întunecat unde trăiesc sufletele păcătoase, împreună cu sufletele care au ieşit din corpurile animalelor.

Gadarenes îl respinge pe Isus

"Când cei care îi hrăneau au văzut ce s-a întâmplat, ei au mers și au spus în oraș și în ținut." "Apoi ei au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au mers la Isus și au găsit omul din care au plecat diavolii stând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și în toate mințile: și atunci ei s-au temut. Cei care au văzut, le-au spus cum a fost vindecat cel care era posedat de diavoli. Atunci întreaga mulțime a ținutului Gadanares l-a implorat pe El să plece de la ei; pentru că ei erau cuprinși de o mare teamă; și El a urcat pe corabie și s-a întors din nou înapoi."

(LUCA 8:34-37)

Era o prostie din partea acestor oameni ignoranți să le fie teamă de Isus și să nu se teamă de propria lor ignoranță. Dacă ei ar fi înțeles puterea atot-mântuitoare a lui Isus în loc să le fie teamă de el, ei l-ar fi întrebat pe El cum se pot ei elibera de diavolul diavolilor: IGNORANȚA. Chiar și în timpurile moderne, mulți oameni educați, văzând un anumit maestru în extaz cu Dumnezeu, cu corpul în stare de animație suspendată, din prostie se tem de el ca de cineva care este sub influența unei vrăji sau a unei magii negre și cine ar putea să învețe arta de a fi inconștient sau posesia de către spirite fără trup sau de cine practică auto-hipnoza. Aceleași frici de neînțeles despre Isus au fost simțite și acum 2000 de ani de către locuitorii ținutului Gadanares.

Trebuie amintit că o persoană trebuie să moară pentru a separa sufletul său de corp. În moartea obișnuită sufletul este separat de corp, astfel încât sufletul nu mai poate re-intra iarăși în corpul său. Dar un Maestru ne învață cum să cucerim moartea prin a scoate în mod conștient sufletul din corp la voință și a aduce din nou înapoi sufletul în corp. Prin acest proces, în loc să ieși în extaz în starea de după moarte și să nu fii capabil să vii înapoi, sufletul învață că trupul este locul material în care poate locui. El poate rămâne acolo cât de mult dorește și după ce trăiește în el destul timp, el poate să-l părăsească la voință, fără să sufere durere fizică sau durere mentală datorită atașamentului și să meargă la casa lui omniprezentă în Dumnezeu.

Dar omul obișnuit nu știe că el trăiește în corp ca un prizonier al propriei sale karme trecute. Datorită locuirii pe o durată lungă de timp în corpul – închisoare, vulnerabil la accidente și la moarte, începe să-i placă, și când termenul karmic al presării în corp se încheie, i se comandă să plece din corp prin constrângere de boală, acești indivizi urăsc să părăsească casa închisorii corporale. Majoritatea oamenilor nu știu de ce au venit în corp sau de ce pleacă din el.

Yoghinii spun că, din moment ce închiderea în colivia corpului este din cauza termenului karmic, sufletul ar trebui să învețe din unitatea cu Spiritul și prin meditație să se elibereze condiționat de la comenzile karmei și să aibă puterea de a intra și a ieși din închisoarea trupească, după cum dorește prin a ține cu toată puterea cheia misterului vieții și morții prin meditație yoghină și arta auto-conștientizării.

Așa că nici un individ sănătos (la minte) nu ar trebui să se teamă prostește de un maestru sau să-i condamne tehnica de meditație evoluată întru totul, chiar dacă oamenii din Gadara se temeau prostește de Isus și în loc să-i ceară salvarea, i-au comandat să plece de pe malurile lor.

"Acum omul din care au ieșit diavolii l-a implorat pe el să-i dea voie să fie cu el: dar Isus l-a trimis, spunând: <Întoarce-te la casa ta și arată ce lucruri măreți a făcut Dumnezeu pentru tine.>"

"Și el a plecat pe calea sa și a vestit în toată cetatea ce lucruri mari a făcut Isus pentru el."

"Şi s-a întâmplat ca, atunci când Isus s-a întors, oamenii să-l primească cu bucurie: pentru că ei toți îl așteptau."

(LUCA 8:38-40)

Este remarcabil să notăm că Isus era fără ego. El nu a vorbit de propriile sale puteri de vindecare, ci de puterea Divină care se manifestă prin el. El credea că demonstrația puterilor divine avea nevoie de publicitate printr-un exemplu viu prin care alte suflete în agonie să poată căuta ajutor de la puterea divină nelimitată. Când publicitatea este folosită pentru un câștig material, el aduce furnizează rezultate materiale. Publicitatea este folositoare pentru a dispersa în toate direcțiile demonstrații divine pentru călăuzirea sufletelor afectate, dar lauda de sine este vătămătoare și repugnă oamenilor spirituali.

Atingerea cu mâinile

Isus dojenește febra în mama soției lui Simion

"Şi când ei au ieşit din sinagogă, ei au intrat în casa lui Simion şi a lui Andrei împreună cu Iacob şi Ioan. Şi mama soției lui Simion avea febră mare şi într-un timp scurt ei i-au spus de ea; şi ei l-au implorat pe el pentru ea. Şi el s-a aplecat spre ea, a cercetat frigurile şi el a venit şi a luat-o de mână şi a ridicat-o şi imediat febra a părăsit-o şi ea s-a ridicat şi i-a slujit."

"Şi seara, când soarele apunea, toți cei care erau bolnavi de diferite boli au fost aduşi la el; şi cei care erau posedați de diavoli: şi el şi-a pus mâinile pe fiecare dintre ei şi i-a vindecat şi tot oraşul era adunat laolaltă la acea uşă."

(MARCU 1:29-33; LUCA 4:38-40)

Toți microbii bolilor au o inteligență latentă și sunt dirijați în mod nechibzuit de Arhanghelul lui Dumnezeu, Satan. Toți diavolii au o anumită inteligență, pentru că aceasta lucrează ea însăşi în mințile oamenilor prin modul fals de a raționa. Viciile iau mantia virtuții și prostesc portarul rațiunii și astfel intră în sanctuarul virtuții. Febra este provocată de acțiunile rele ale omului, la fel de bine ca prin boala care este controlată în mod inteligent de către Satan. Oricând o persoană încalcă legile fizice, mentale sau spiritual, se deschide un portal pentru boala respectivă, în conformitate cu natura încălcării legii, pentru a intra în corp. Isus ştia toate forțele negative care crează distrugere în oameni şi era capabil ca, prin Conştiința sa Cosmică atotputernică să vorbească în limbajul febrei şi să-i comande să iasă din corpul femeii năpăstuite. Aceasta se înțelege prin "Isus a dojenit sau a mustrat febra".

Dojenirea febrei semnifică faptul că bolile sunt datorate lipsei operațiilor potrivite ale forțelor conştiente care guvernează şi sunt datorate, de asemenea, forțelor diavoleşti care permit în mod conştient răului bolii să se împrăştie în corp. Unele boli sunt aduse cu sine de încălcările legilor fizice împotriva legilor sănătății, dar microbii bolilor sunt, de asemenea, creați de către forțele negative care încearcă să distrugă frumoasa creație a lui Dumnezeu: corpul uman. Când acțiunile unui individ devin foarte rele, sunt generate vibrații drăceşti (n.t. negative), care atrag microbii bolii, care sunt agențiile răului.

Isus putea vedea forțele negative care erau responsabile de introducerea febrei în corpul mamei soției lui Simion şi astfel el a dojenit-o, a scos-o şi a restabilit armonia sănătății.

Isus a comandat forței negative predominante să părăsească corpul femeii năpăstuite, astfel reinstaurând forțele Astrale conştiente care guvernează sănătatea normală.

Isus a exercitat puterea sa supremă de a vindeca pe fiecare care venea la El. El putea să-i vindece pe toți aceia care veneau la El la vremea aceea pentru că toți erau receptivi şi aveau puterea credinței. Credința este solul, iar puterea lui Dumnezeu care curge prin vindecător este sămânța. Adevărata vindecare necesită solul credinței în pacient, iar puternica sămânță a vindecării în vindecător sau în Dumnezeu.

Isus nu putea să-i vindece pe toți în locul în care s-a născut el deoarece, chiar şi aşa puternic cum era el, nu putea face să încolțească sămânța puterii vindecării sale pe pământul stâncos al minților necredincioase.

În vindecare, puterea vindecătorului mare sau mică este limitată comparativ cu puterea de vindecare nelimitată a lui Dumnezeu. De aceea, toți vindecătorii, în loc să comande propriilor lor puteri vindecătoare, ei ar trebui să invoce puterea de vindecare Divină, nelimitată, să treacă prin ei şi să aducă o anumită vindecare. Puterea omului poate să dea greş, dar puterea omului nu poate da greş niciodată. Chiar dacă Dumnezeu are o putere de vindecare nelimitată, deşi Tatăl nostru nu doreşte să ne vadă pe noi suferind de boli, totuşi El nu poate să ne vindece pe noi până când noi nu deschidem porțile dorinței noastre de a fi vindecați. Dumnezeu ne-a dat nouă liberul arbitru, spre deosebire de animale şi prin folosirea greşită a lui noi putem să-l îndepărtăm pe Dumnezeu din viețile noastre. Folosindu-l corect, noi putem permite lui Dumnezeu să ne vindece.

Pentru a fi siguri de puterea de vindecare a lui Dumnezeu, trebuie să-l simțim profumd pe Dumnezeu în meditație, zilnic. Când este sigur de Comuniunea Divină, un individ trebuie să se absoarbă pe sine în mod complet în Dumnezeu – aceasta să preceadă fiecare vindecare pe care încerci să o faci. Atunci când administrăm vindecarea Divină, vindecătorul trebuie să acționeze ca un medium perfect pentru ca să lase puterile nelimitate ale lui Dumnezeu să curgă fără să întâmpine obstrucții (piedici). Egoismul şi declarația cu voce tare şi lauda de sine, cum ar fi: „Eu am vindecat-o pe ea” şi aşa mai departe, ar trebui strict evitată deopotrivă în vorbire şi în gândire, pentru a lăsa pe Dumnezeu atotputernic să realizeze vindecarea.

În privința atingerii cu mâinile, sunt necesare multe explicații mari. Corpul este înconjurat de către Energia Cosmică, iar această energie reîncarcă vitalitatea originală a corpului, când aceasta se epuizează din cauza muncii grele. Mâncarea constituie apa distilată din bateria corpului, dar viața interioară a corpului-baterie depinde de Energia Cosmică care este trasă în corp prin gura lui Medulla Oblongata (antena) sau prin puterea de acordare a voinței umane. Toată energia derivată din Cosmos prin ether şi energia derivată din mâncare devine concentrată în cap şi este turnată în întregul corp-baterie prin cele 6 sub-dinamuri din coloana vertebrală. Creierul şi cei 6 centri din axa cerebro-spinală (n.t. chakrele) trimit energie în mâini, picioare, ochi, plămâni, inimă, ficat, splină şi în toate părțile corpului. Astfel că, din fiecare parte a corpului, mai exact: ochi, mâini, corp, inimă, ombilic, nas, gură şi fiecare proiecție a corpului se emană curent.

Din moment ce noi folosim în mod constant ochii şi mâinile, ele radiază mai mult curent nervos decât alte părți. Partea dreaptă a corpului este un pol pozitiv, iar partea stângă un pol negativ. Partea dreaptă este mai puternică decât stânga deoarece i se acordă mai multă atenție şi se foloseşte mai mult şi se face mai mult exercițiu pentru a o dezvolta. Partea stângă, prin folosire şi atenție poate fi dezvoltată în polul pozitiv, aşa cum estela persoanele stângace.

Totuşi, această Forță a Vieții care trece prin mâini este mai mult sau mai puțin puternică, după puterea voinței. Maeştri, ca şi Isus,care au un control infinit al voinței lor, pot radia razele a-tot-creatoare de vindecare prin orice organ, mai ales prin mâini, picioare sau ochi. Simpla atingere a polilor pozitivi şi negativi ai mâinilor, care emană energie din bateria corpului, nu vindecă. Puterea care emană din mâini este cauza adevăratei vindecări. Această Forță a Vieții creează, integrează, dezintegrează, cristalizează, metabolizează şi produce

corpul complex din celule. Această Forță aVieții este inteligentă, dar nu are controlul în minţile slabe, identificate cu ego-ul. Cei care s-au identificat pe ei înşişi cu Sufletele lor, ştiu că Sufletele inteligente controlează Forța Vieții inteligentă, creativă.

Cineva care-şi cunoaşte Sufletul ştie cum funcționează miracolele prin controlul vieții şi al morții. Forța Vieții, prin trimiterea în jos prin intermediul mâinilor a unei radiații X de vindecare, ca să ardă microbii bolii în orice persoană năpăstuită.

Spiritul lui Isus avea control asupra Energiei Cosmice. El îi comanda voinței Sale să conecteze Energia Cosmică cu energia creierului Său şi să o trimită în jos prin mâinile sale în curgerea pentru totdeauna a razelor care ard microbii în corp la persoanele bolnave.

Iertarea păcatelor

„Şi diavolii au ieşit afară din mulți, plângând cu voce tare şi spunând:"Tu eşti Christ, Fiul lui Dumnezeu". Iar el, dojenindu-i, nu le-a îngăduit să vorbească: pentru că ei ştiau că el era Christ. Aceasta se poate împlini după cum a arătat Isaia, profetul, spunând: „El însuşi ne-a luat infirmitățile noastre şi a purtat bolile noastre." Iar dimineața, sculându-se, a plecat într-un loc solitar şi acolo s-a rugat. Şi Simion şi cei cu care era l-au urmat şi când L-au găsit, I-au spus: „Toți oamenii te caută"."

(LUCA 4:41; MATEI 8:17; MARCU 1:35-37)

Aşa cum s-a spus mai înainte, Satan, inteligența cosmică negativă are sateliții săi în acele Suflete care au pierdut în bătălia spirituală şi morală. Satan lucrează prin astfel de suflete pierdute pe pământ în timp ce acestea trăiesc şi, de asemenea, prin acele suflete care vagabondează prin lumea Astrală. După cum sufletele posedate de divol fac rău pe pământ, tot la fel aceste suflete obsedate de Satan fac tot felul de rele în lumea Astrală, la fel ca în lumea fizică. Ei se lansează pe ei înşişi în sufletele diavoleşti prin vibrațiile lor negative. Ei posedă în mod inteligent şi pedepsesc sufletele rele de pe pământ, conform termenului de pedeapsă din Astral, care apare din încălcarea legii în viața lumească. Isus, fiind omniscient, ştia cum lucrează forțele diavoleşti în a tortura sufletele umane. Acesta este motivul pentru care, atunci când Isus a comandat spiritelor din corpurile posedate- să plece, ele ştiau cine este Isus.

Referitor la profeția profetului Isaia: „El însuşi ne-a luat infirmitățile şi a expus boala" – există o explicație importantă. Sufletele puternice ca Isus puteau doar să şteargă efectele rele dintr-un individ, conform legii cauzei şi efectului, care guvernează karma (acțiunea). Dacă cineva, prin a mânca greşit, ingurgitează o cantitate de otravă în corp, medicina contraatacă, putând să distrugă virusul din sistem. Tot la fel Isus, prin puternica Sa Conştiință poate contraataca relele dobândite şi acumulate în suflet, dar nimeni, nici măcar Isus nu poate distruge Legea Cauzei şi Efectului creată de Dumnezeu, dar Isus putea să oprească rezultatul, care se apropia al unei acțiuni rele, luând în Astral rezultatul acțiunilor rele asupra Sa şi astfel să cruțe persoana vinovată de acțiunea sa rea. Veți întreba acum cum se poate una ca aceasta. Ei bine, dacă l-ai enervat pe Ion şi el deodată a ridicat mâna să te bată, iar eu vin deodată să intervin între pumnul său şi tine, atunci tu vei fi scutit de lovitură şi eu, fiind mai puternic, s-ar putea să nu fiu de loc afectat de boxul arătat de Ion.

Deci, de asemenea, când o acțiune rea a fost făcută de Petru, conform Legii Cauzei şi Efectului, el a trebuit să sufere, dar –dacă un suflet puternic ca al lui Isus vroia să-l salveze pe Petru, el ar fi putut să deflecteze distrugerea provocată de către acțiunile rele şi să o rezolve şi să cheltuiască (n.t. consume) forța rea în interiorul său. Anumiți sfinți au fost cunoscuți că au

luat în realitate în propriile lor corpuri bolile persoanelor diavoleşti şi astfel să facă în aşa fel încât cei suferinzi să fie uşuraţi. Aceasta nu însemnă că orice vindecător trebuie să sufere, dacă vrea să vindece pe cineva prin Legea Spirituală. Numai vindecătorii extraordinari, - ca şi Christ – pot lua suferinţa altora, care au rezultat din boli mentale şi din boala sufletelor şi să rezolve în corpurile lor.

Păcatele discipolilor şi a altor multe suflete, conform legii cauzei şi efectului, au fost suficient de puternice ca să provoace moartea făcătorilor de rele, astfel încât Isus a luat păcatele lor asupra lui şi a lăsat ca corpul Său să fie crucificat. Dar această crucificare nu l-a atins pe Isus, deoarece el a spus cu mult timp în urmă: „Distrugeţi acest Templu, şi-l voi reconstrui la loc în 3 zile."

Isus s-a rugat dimineaţa şi a mers într-un loc solitar pentru rugăciune. Aceasta arată modul general în care oamenii ar trebui să înveţe să se roage. Există timp pentru fiecare lucru. Mâncăm de trei ori pe zi la anumite ore. Aceasta hrăneşte trupul perisabil. Oamenii lucrează 8 ore pe zi sau mai mult pe zi pentru a face bani, pentru a se întreţine pe ei înşişişi pe alţii care sunt dependenţi de ei. În copilărie 8 ore plus câteva ore acasă sunt petrecute în hrănirea minţii. Educaţia mentală dă fiecăriu individ cel puţin bunul-simţ prin care el ştie ce metode să adopte pentru a îndeplini toate îndatoririle fizice, mentale şi spirituale, calculate să aducă fericirea adevărată.

Această educaţie este nefructuoasă (n.t. fără rezultat) ceea ce face ca individul să fie unilateral, ori din punct de vedere intelectual ori spiritual. Nu ar trebui să se îndeplinească doar o sarcină, iar celelalte să rămână neîmplinite. A împlini doar cerinţele unui singur nivel aduce nefericire. Cei care respectă legile sănătăţii, se bucură de obicei de o stare de sănătate bună, dar dacă o persoană petrece toată ziua în urmărirea sănătăţii şi neglijează să fie prosper sau spiritual, el va întâlni durerea care provine de la sărăcie sau de la ignoranţă.

Bineînţeles, dacă eşti sănătos în mod natural şi bogat datorită unei moşteniri, ar trebui să-ţi petreci tot timpul în cultivarea unei vieţi spirituale. De asemenea, cei bogaţi nu conştientizează sărăcia lor spirituală şi, drept rezultat, petrec în mod prostesc singura lor oportunitate în a-şi permite cea mai nesigură fericire: fericirea simţurilor. Bogaţii ar trebui să-şi petreacă timpul exclusiv cu Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fii bogat înainte de a fi spiritual sau înainte să-l cunoşti pe Dumnezeu. Oricine care îşi îndeplineşte îndatorirea cea mai înaltă, de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, în mod automat şi-a dus la capăt toate celelalte îndatoriri, care au o mai mică importanţă, pentru că, odată atins Dumnezeu, îl face pe om bogat cu viaţă nepieritoare şi cu bogăţii eterne. Aşa că este în regulă să-l cauţi pe Dumnezeu, ignorând tot restul. Numai că este dezastruos să cauţi prosperitate cu preţul sănătăţii sau să cauţi sănătate, uitând complet să lupţi pentru a fi prosper. Din moment ce Dumnezeu este sursa întregii puteri, este în regulă să-l cauţi mai întâi, ignorând toate celelalte îndatoriri, pentru că cu Dumnezeu sănătatea şi prosperitatea sunt adăugate, dar doar cu dobândirea sănătăţii şi a prosperităţii, Dumnezeu nu poate fi atins. Pe lângă aceasta, prosperitatea câştigată prin efort omenesc este trecătoare, pe când prosperitatea care vine din atingerea lui Dumnezeu este eternă.

Omul ar trebui să folosească timpul şi locul potrivite pentru a-şi îndeplini diferitele îndatoriri. Aşa cum somnul se face într-un dormitor liniştit, de la 6 la 8 ore şi afacerile sunt duse într-o atmosferă de afaceri de la 8 la 10 ore şi, exact aşa cum studiile intelectuale sunt duse dimineaţa şi seara într-o bibliotecă tăcută, tot la fel şi meditaţia sau contactul cu Dumnezeu ar trebui făcut într-un loc solitar, devreme în zori sau seara târziu înainte de a ne retrage, timp de o oră.

În profunzimea nopţii sau dimineaţa devreme sau în orice moment de timp într-un loc solitar, rezultatele păcii realizate prin meditaţie sunt cu uşurinţă obţinute datorită lipsei de zgomot şi de vibraţii greşite (n.t. negative) ale oamenilor agitaţi care lucrează în jurul tău. Gândurile agitate trec în tăcere prin corpul individului care meditează şi continuă să grăbească

energia eliberată înspre simțuri, în loc să fie îndreptată spre Dumnezu. Totuşi, dacă o persoană face un super-efort de voință, ea se poate concentra în ciuda întregului zgomot.

A medita în ocazii liniştite şi în locuri solitare, dacă sunt disponibile, este foarte folositor pentru începător. În vacanță cel puțin, în loc să pierzi timpul cu oameni agitați, mergi într-un loc liniştit, singuratic şi meditează acolo. Meditând profund la Infinit şi odată ce este contactat Infinitul, nu poate să mai existe nici o distragere exterioară pentru Suflet.

Aşa cum este folosit coşmarul pentru somn şi ziua pentru afaceri, tot la fel dezvoltarea spirituală este cel mai bine cultivată în timpul orei celei mai de devreme din zori, de la 5 la ora 8 a.m. (orice oră în timpul acestei perioade), de la 10 p.m. la 1 a.m. A medita la orice oră în această perioadă este foarte favorabil.

Toate legile atracției şi respingerii care guvernează corpul sunt mult mai armonioase în timpul acestei perioade şi astfel ajută pe individ să-şi retragă Forța Vieții de la telefoanele-simțuri ale vederii, auzului, mirosului, gustului şi pipăitului. Aceasta eliberează atenția de la toate simțurile care o distrag şi îi permite să mărşăluiască înspre Dumnezeu fără intrerupere.

„Toți oamenii te caută" semnifică semnifică faptul că Isus era căutat de către suflete flămânde din zilele sale. Aşa cum mirosul florilor atrage albinele, tot astfel sufletele ca Isus, care au mirosul lui Dumnezeu, atrag înspre ei automat sufletele flămânde din punct de vedere spiritual.

Iertarea păcatelor – vindecând lepra

„Şi s-a întâmplat ca atunci cînd se afla într-un anumit oraş, iată vine un om plin de lepră la el, căutându-l şi îngenunchind la el, venerându-l şi a căzut pe fața sa, implorându-l şi spunând: „Doamne, dacă vrei, tu mă poți curăța". Atunci Isus, mişcat de compasiune a pus mâna şi l-a atins şi i-a spus lui: „Eu vreau să fii curățat". Şi imediat lepra s-a curățat."

(LUCA 5:12-13; MATEI 8:2-3; MARCU 1:40-41)

Un lepros l-a venerat pe Isus şi s-a rugat să fie vindecat. „Eu vreau" spus de Isus semnifică voința umană în acord cu voința atotputernică a lui Dumnezeu. Isus prin cuvântul „Eu" nu se referea la egoul uman limitat, ci se referea la sufletul Său ca fiind unificat cu Spiritul. Voința umană este circumscrisă corpului. Poate face orice corpului; poate să-l mențină în stare bună sau poate să-l facă să plonjeze în abis, distrugându-l. Prin aplicarea voinței umane se pot face schimbări în lume într-un mod limitat, dar atunci când voința umană se identifică pe sine cu voința omniprezentă a lui Dumnezeu într-o meditație în extaz, atunci devine voința omniprezentă a lui Dumnezeu, capabilă să funcționeze în toate canalele de forță şi toate bulevardele puterii care guvernează universul. Atunci discipolul, cu voința sa mărită, poate crea schimbări în corpul său cosmic, extins, al universului, exact aşa cum un om poate să vrea să lucreze prin toți mușchii şi toți nervii corpului său. Isus, fiind unul cu Tatăl şi energia cosmică, a simțit prezența sa în corpul leprosului. Şi cu voința Sa omniprezentă, care controla energia cosmică, el a dorit ca energia cosmică din lepros să schimbe corpul leprosului într-un corp sănătos.

Corpul uman este energie condensată, iar voința lui Isus, controlând întreaga energie omniprezentă, putea afecta schimbarea din energia condensată a unui lepros sau corp lepros într-o energie perfect condensată sau corp perfect. El a vrut ca energia cosmică să curețe toate imperfecțiunile şi să rearanjeze vibrațiile vieții şi să creeze schimbările atomice, schimbîndu-l într-un corp perfect. Leptosul a fost vindecat, iar Isus i-a spus:

„Nu spune nimic nimănui; dar mergi pe calea ta şi arată-te preotului şi oferă pentru curățarea ta acele lucruri pe care le-a comandat Moise, pentru o mărturile a lor."

(MARCU 1:44)

Isus a spus leprosului să nu piardă vremea spunând cuiva despre vindecarea divină, ci să spună doar preoților ipocriți care comercializau religia şi nu o trăiau în viața de zi cu zi. Isus, prin miracolul vindecării leprei, într-un fel le-a dat un indiciu preoților, atrătând ce ar putea face, dacă ar fi cu adevărat spirituali şi pur şi simplu ar pretinde asta. Isus a crezut în măreția lui Moise şi de aceeea a cerul leprosului să ofere la templu acele lucruri de curățire comandate de Moise, ca mărturie a vindecării lui Dumnezeu.

Iertarea păcatelor – Isus vindecă un om de paralizie

„Dar el a ieşit şi a început să facă cunoscută chestiunea mult. Şi mari mulțimi au venit să asculte şi să fie vindecate de infirmitățile lor, atât de mult încât Isus nu mai putea intra în mod deschis în oraş, ci stătea afară, în locuri deşertice: şi el s-a retras în sălbăticie şi s-a rugat. Şi ei veneau la el din fiecare parte. Şi iarăşi el a intrat în Capernaum pentru câteva zile; şi s-a zvonit că el era în casă. Şi imediat mulți s-au adunat laolaltă, aşa de mulți încât nu era loc unde să-i primească: şi el le-a predicat lor cuvântul."

„Şi s-a întâmplat ca într-o zi în care îi învăța, să fie farisei şi doctori ai legii care stăteau acolo, care au venit din fiecare oraş din Galileea şi Iudeea şi Ierusalim: şi puterea Domnului era prezentă ca să-i vindece."

„Şi iată, oamenii au adus un om în pat care avea paralizie de la 4 ani. Şi ei au căutat să-l aducă la el şi să-l lase în fața lui. Şi când ei nu au găsit calea prin care să-l aducă la el, din cauza mulțimii, ei s-au suit pe acoperiş şi au dat jos acoperişul care era şi când l-au spart, ei au lăsat în jos prin acoperiş patul în care stătea omul paralizat, în mulțime, în fața lui Isus. Când a văzut credința lor, Isus i-a spus bolnavului de paralizie: „Fiule, bucură-te, păcatele tale ți-au fost iertate."

(MARCU 1:45; 2:1-5; LUCA 5:15-20)

Leprosul vindecat a devenit cel mai bun agent de publicitate, mari mulțimi căutau să fie vindecate ca el. Isus nu mai putea intra în oraşe, aşa că s-a retras în solitudinea deşertului şi în sălbăticia ființei sale interioare, acolo unde nici un gând agitat nu îndrăznea să-l tulbure - şi el era în comuniune cu Dumnezeu.

Când el a venit la Capernaum pentru 7 zile, oamenii au auzit de El şi camera sa a devenit arhiplină. Mulți farisei şi doctori în lege din Galeleea, Iudeea şi Ierusalim au venit la Isus, iar 4 oameni, ne fiind capabili să ajungă la el, au spart acoperişul casei din casa în care se afla e şi au lăsat în jos omul suferind de paralizie. Isus, văzând credința lor, i-a spus omului bolnav: „Fiule, bucură-te: păcatele tale au fost iertate".

Fiule, fii bucuros în Spirit, pentru că boala ta (care este datorată unor păcate pre-natale şi post-natale, practicate conştient sau inconştient de tine, dar necunoscute de tine acum, şi care sunt iertate prin mila lui Dumnezeu) este vindecată.

Fiecare acțiune păcătoasă lasă o sămânță păcătoasă sau tendință în creier, care mai târziu germinează într-o calamitate mentală sau fizică când condițiile acțiunilor rele sunt favorabile.

Exact ca acul de pick-ul care, lovind striațiile unui disc, cântă un anumit cântec, tot la fel, când acul acțiunilor rele atinge striația unei tendințe rele din creier, aduce cântecul corespondent al acțiunii rele.

Fiecare experiență, bună sau rea, dacă este intensă, lasă o înregistrare mentală şi fizică în creier. Această înregistrare mentală care a lăsat striații pe creier fizice poate fi cântată în orice moment de către acul potrivit sau asociații de idei specifice.

Oamenii divini, ca Isus, pot cu voința şi energia cosmică să ardă din orice om înregistrările mentale şi fizice ale păcatelor care continuă să cânte rezultatele calamătăților păcătoase. Odată cu arderea înregistrărilor ale păcatelor interioare, cântecele care produc durere vor dispărea şi ele. Aceasta se înțelege prin „iertarea păcatelor", atunci când a vindecat omul lovit de paralizie.

„Şi când scribii şi fariseii au început să judece în inima lor: „De ce omul acesta vorbeşte astfel de blasfemii?Cine altul decât numai Dumnezeu poate să ierte păcatele?" Şi imediat când Isus a perceput in spiritul său că ei aşa au judecat în interiorul lor, el, cunoscându-le gândurile, le-a spus lor:"

„De ce judecați voi aceste lucruri? De ce gândiți voi rău în inimile voastre?Ce este mai uşor să faci, să spui bolnavului de paralizie că păcatele îți sunt iertate sau să spui să te ridici şi să-ți iei patul şi să mergi? Dar asta poate că ştiți că Fiul omului avea putere pe pământ să ierte păcatele. (el a spus celui bolnav de paralizie) Îți spun eu ție ridică-te, ia-ți patul şi mergi pe drumul către casa ta."

(MARCU 2:6-11; LUCA 5:21-24)

Conştiința omului pentru oamenii a căror minte este orientată spre materie nu pot înțelege cum Isus, identificat cu Dumnezeu, putea să ierte rezultatele acțiunilor negative. Atunci când un gurmand mănâncă prea mult şi suferă o indigestie acută, el nu poate ierta sau a se uşura de reacțiunile acțiunilor sale trecute. Dacă el urmează sfatul unui doctor, el se poate uşura pe sine de tulburări stomacale.

Deci, în lumea spirituală, persoanele bolnave din punct de vedere psihologic pot fi iertate sau eliberate de rezultatele dezastruoase ale acțiunilor. Dacă persoana urmează sfatul unui adevărat învățător spiritual, căruia trebuie să i se confeseze despre toate erorile spirituale de dragul unui diagnostic spiritual şi pentru descoperirea şi prescrierea unui remediu potrivit. Dar preoții păcătoşi, care nu au găsit iertare sau uşurare de propriile lor păcate pentru ei, nu este posibil să uşureze pe alți făcători-de-erori de păcate.

Păcatul constă în a urma căi eronate care conduc la nefericire fizică, mentală şi spirituală sub amăgirea fericirii. Păcatul promite fericire şi răspândeşte nefericirea. Virtutea nu promite o fericire imediată, ci o fericire durabilă, pozitivă în final. Pe lângă aceasta, fiii lui Dumnezeu au putere la fel ca Dumnezeu de a ne elibera de toată suferința din corpurile, din minții, din sufletele noastre.

Un curent spiritual şi mental poate fi oferit în mod invizibil pentru a contrabalansa efectele unei karme rele sau acțiuni care locuiesc în celulele corpului. Aşa cum acizii pot dizolva o înregistrare, tot la fel striațiile mentale şi psihologice (n.t. circumvoluțiunile) din celulele creierului ale unui individ năpăstuit de eroare pot fi şterse de către trasnmisia Forței Vieții. Obiceiurile eronate pot fi transformate în obiceiuri bune în (n.t. interiorul unor) indivizi – Dumnezeu, care este creatorul Sufletelor, al minților şi al corpurilor, la origine a creat ființele umane după modelul Imaginii Sale Perfecte, dar ele au ales să blasfemieze şi să distorsioneze imaginea divină (n.t. trasnformând-o) într-o imagine muritoare, prin folosirea greşită a independenței dăruite de Dumnezeu. În mod obişnuit, ființele umane gândesc în general că Dumnezeu singur, creatorul Atotputernic poate transforma un om muritor, deturnat

de ignoranță de la Starea sa Divină, ca imagine perfectă a lui Dumnezeu, dar oamenii cu mintea orientată spre materie eşuează în a conştientiza că sfântul cunoscător-al-lui-Dumnezeu este una cu Dumnezeu. Isus a afirmat deseori adevărul real: „Eu şi cu Tatăl una suntem". Şi Isus, fiind una cu Tatăl, putea să facă tot ceea ce poate face Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Isus i-a dat viață lui Lazăr.

Isus fiind prezent în corpurile scribilor şi fariseilor care se îndoiau, a simțit gândurile lor şi a răspuns sentimentelor lor de îndoială. Isus i-a întrebat pe fariseii care se îndoiau: „De ce sunteți preocupați de iertarea de către mine a păcatelor oamenilor? De ce gândiți că este rău să uşurezio oamenii de mizeriile lor prin puterea lui Dumnezeu care acționează prin Mine sau prin puterea Mea dată mie de către Dumnezeu?"

Isus a vrut să spună prin aceasta despre completa sa comuniune cu Dumnezeu şi el nu avea deloc egoism amăgitor. De aceea Isus a explicat de ce El poate să spună bolnavilor ori: „Păcatele tale să fie iertate de Dumnezeu" ori „ridică-te, ia-ți patul şi mergi" sau „**Eu (ca o conştiință reflectată a puterii şi adevărata imagine a Tatălui)** îți spun ție: ridică-te, ia-ți patul şi mergi pe cale spre casa ta."

Persoana obişnuită, ne fiind una cu Dumnezeu, în auto-conştientizare, chiar dacă este umilă, poate avea un ego nedetectat, ascuns în el, chiar dacă spune cu umilință bolnavului: „Fii vindecat de puterea lui Dumnezeu". Dar super-omul, care este una cu Dumnezeu, nu simte egoismul separator chiar atunci când spune: „Eu îți spun ție ridică-te şi fii vindecat." Aici „Eu" semnifică „Dumnezeu singur" pe care adevărații credincioşi îl simt în ei înşişi.

Adevărații credincioşi, adevărații guru (perceptori) nu se simt pe ei înşişi ca perceptori, deoarece ei se privesc pe ei înşişi nimic altceva decât purul Dumnezeu. Gurul este Dumnezeu trezit, care îl trezeşte pe Dumnezeu adormit în credincios.

Legea divină a vindecării –

Isus vindecă un om impotent

„După aceasta era un ospăț la iudei şi Isus a mers la Ierusalim. Lângă târgul de oi era o baie publică în Ierusalim, care în limba ebraică i se spune Bethesda, având 5 pridvoare. În acestea erau o mulțime de oameni impotenți, orbi, şchiopi, ofiliți care aşteptau mişcarea apei. Pentru că un înger cobora într-un anumit sezon în bazin şi tulbura apa: oricine intra în apa primul după tulburarea apei, era făcut întreg, oricare ar fi fost boala pe care o avea."

„Şi era acolo un anumit om, care avea o infirmitate de 38 de ani. Când Isus l-a văzut şi ştiind că a trecut mult timp în acest caz, el i-a spus lui: „Vrei tu să fii făcut întreg?""

(IOAN 5:1-6)

În timpul ospățului Isus a mers la Ierusalim şi a venit la baia de la Bethesda, unde o mulțime de oameni năpăstuiți aşteptau să facă baie, când apele au fost tulburate de către o forță vindecătoare interioară (un înger). La anumite perioade, baia aceasta vibra şi emana curenți de vindecarepământeşti (electrici) şi cei care se îmbăiau în baie în acel moment se vindecau.

De asemenea, credința în puterea de vindecare a apei a provocat o reacție mentală care a vindecat pe mulți dintre oameni. Mintea controlează corpul. O persoană care este bolnavă pentru o perioadă lungă de timp devine slabădin punct de vedere mental şi voința sa este atât de paralizată de slăbiciune, încât el nu se poate debarasa de necaz. Totuşi, credința în orice

sau oricine, poate reînsufleți vindecarea sa întru totul, voința atotputernică de a elibera energia în stare nativă a creierului şi efectul vindecării oricărei părți bolnave a corpului.

Isus a văzut un om care a suferit timp de 38 de ani stând în baie, nefiind capabil să intr în ea singur, când apele s-au tulburat. Plin de compasiune şi cunoscând superioritatea puterii minții (care îl putea vindeca ea însăşi, fără să fie nevoie de un factor exterior) El a întrebat: „Vrei să fii făcut întreg?"

„Omul impotent i-a răspuns: Domnule, nu am pe nimeni care să mă pună în bazin când apa este tulburată, dar când vin, altul coboară înaintea mea. Isus i-a spus lui: Ridică-te, ia-ți patul şi mergi. Şi imediat omul a fost făcut întreg şi şi-a luat patul şi a mers: şi în acea zi era Sabbath-ul."

(IOAN 5:7-8)

Isus cunoştea legea divină a vindecării care necesită solul propice al credinței din partea pacientului şi sămânța potrivită de putere de vindecare mentală din partea vindecătorului ca să crească copacul vindecării. Deci Isus a pregătit solul credinței prin crearea dorinței în omul năpăstuit – de a fi vindecat de legea divină. Când Isus a descoperit că omul bolnav dorea foarte mult să fie vindecat, El a spus: „Ridică-te, ia-ți patul şi mergi." El vroia să spună că omul năpăstuit nu mai avea nevoie să aştepte să fie vindecat de apele din bazinul din Bethesda (de către o condiție exterioară), ci ar trebui să conştientizeze puterea nelimitată a lui Dumnezeu, ascunsă în mintea omului şi va fi vindecat pe dată.

Omul a fost vindecat instantaneu de:

(1) curgerea neîntreruptă a nelimitatului, energia a-tot-vindecătoare a lui Dumnezeu prin transparența mentală a vieții lui Isus.
(2) De credința proprie trezită şi de resuscitarea voinței sale paralizate care servea ca antenă pentru încărcarea cu a-tot-vindecare combinată cu energie cosmică de la Isus şi cu energia vieții latentă a propriului creier.

„De aceea, iudeii i-au spus celui vindecat: Este ziua de Sabbath: nu este legal pentru tine să-ți cari patul. El le-a răspuns: El, cel care m-a făcut să fiu întreg, acelaşi mi-a spus mie: „Ia-ți patul şi mergi". Apoi ei l-au întrebat pe el: „ce om este cel care-ți spune să-ți iei patul şi să mergi?" Şi acela care a fost vindecat nu ştia cine este, pentru că Isus s-a mutat, o mulțime fiind în acel loc."

(IOAN 5:10-13)

Iudeii ipocriți nu au vrut să-şi exprime uimirea față de vindecarea realizată de către Isus, deoarece aceasta ar fi reprezentat o recunoaştere a superiorității lui față de ei, aşa că ei au început să-şi a arate un zel prefăcut pentru legile zilei de Sabbath.

Omul vindecat le-a replicat iudeilor că omul care l-a vindecat i-a ordonat să-şi care patul. El nu a vrut să spună că era Isus, care a dispărut în mulțime.

„Mai târziu Isus l-a găsit în templu şi i-a spus lui: „Priveşte, eşti făcut întreg: nu mai păcătui ca nu cumva un lucru mai rău să vină la tine."

(IOAN 5:14)

Isus i-a spus omului vindecat i-a spus că boala lui a fost rezultatul acțiunilor sale rele trecute pre-natale sau post-natale şi de aceea nu trebuie să continue să urmeze aceste căi greşite. Isus i-a spus lui, de asemenea, să-şi elibereze puterea acțiunii independente de influența semințelor acțiunilor rele trecute. El spunea că, dacă acțiunile rele vor continua, toate relele din acțiunile trecute plus relele acumulate din noile acțiuni vor acționa ca o bombă karmică obişnuită care poate exploda şi cauza cele mai rele necazuri.

Urmele acțiunilor rele stau ascunse ca bombele mentale în interiorul creierului, până când acestea sunt aprinse de acțiuni rele proaspete aprinse. Bombele ascunse ale tendințelor rele trecute pot fi distruse prin impregnarea lor cu apele înțelepciunii proaspete, nou-dobândite.

Atunci când devii bolnav din punct de vedere fizic, amintește-ți că boala este rezultatul încălcării anumitpr legi, mentale sau fizice ori în această viață, ori în trupuri trecute. Dacă atunci eşti vindecat printr-o trăire spirituală sau sănătoasă sau de puterea de vindecare a unei ființe divine, ar trebui să nu mai acumulezi din nou mai multe urme ale acțiunilor rele, ca să explodeze mai târziu ca maladii mentale sau fizice mai mari.

Scripturile hinduse spun că este dificil să scapi de efectele care apar din erorile fizice, mentale, morale sau spirituale făcute în această viață sau în viețile trecute. Mulți oameni trăiesc vieți mecanice, fără să țină cont de cantitatea de rău sau de bine care a fost depozitat în viețile trecute. Rezultatele acțiunilor bune sau rele sunt depozitate în mintea subconştientă ca nişte tendințe – semințe care încolțesc şi cresc când oportunitățile specifice potrivite apar.

În această lume se întâmplă câteodată ca un om bun deodată să devină un om rău. Motivul pentru această schimbare este o bombă ascunsă a unui rău pre-natal explodează atunci când atinge firele unui mediu rău. Tot astfel, un om care este de obicei un om rău devine deodată bun datorită încolțirii semințelor ascunse ale unor acțiuni bune pre-natale. Bineînțeles, o persoană poate devine bună sau rea datorită propriei sale alegeri, dar în cele mai multe cazuri, se descoperă că schimbările ce apar brusc în obiceurile unei persoane pot fi atribuite unor cauze pre-natale sau efecte post-natale ascunse ale acțiunilor

Nu mai păcătui

„Când Isus a spus: NU MAI PĂCĂTUI, CA SĂ NU VINĂ UN LUCRU ŞI MAI RĂU LA TINE”, El a vrut să spună că suferințele noastre sunt direct sau indirect cauzate de acțiunile păcătoase făcute în această viață sau în viețile trecute. Isus a vrut să spună că El, prin marea sa putere a voinței, a depăşit suferințele rezultate de la păcatele trecute ale bolnavului şi că omul nu ar trebui să mai păcătuiască din nou, ca să nu-l surprindă un rău şi mai mare. Isus arată în mod clar că răsplata păcatului sau a virtuții nu vine de la cauze necunoscute sau de la acțiunea lui Dumnezeu, ci ele sunt rezultatul unor acțiuni bune sau rele.

Isus cunoştea legea cauzei şi efectului sau a acțiunii, care guvernează viața unui om. Oamenii obişnuiți, care nu-şi trăiesc viețile în mod ştiințific, gândesc că tot norocul sau ghinionul este cauzat de destinul capricios, impenetrabil. Ei ar trebui să abandoneze această concepție şi să încerce să-şi guverneze viețile prin înțelepciune. Oricând afli că suferi de o boală fizică sau financiară, amintește-ți că ea este cauzată de eroarea comisă în viața prezentă sau într-o viață trecută. În loc să te lamentezi asupra sorții şi să-ți blamezi destinul, ar trebui să încerci să adopți antidotul care contracarează, adică să faci fapte bune pentru a domoli şi a diminua efectul acțiunilor rele trecute.

În vindecarea omului păcătos de către Isus, noi descoperim lecția că atunci când o persoană este copleşită de efectele unor acțiuni păcătoase trecute, ea poate să fie eliberată

urmând sfatul unui adevărat doctor spiritual, care poate, prin puterea voinței, să vindece pacientul parțial sau complet, dacă ultimul alege să colaboreze cu doctorul spiritual şi să urmeze prescripțiile sale divine.

Scripturile hinduse spun că toate viețile sunt guvernate de legea cauzei şi efectului. Acesta este motivul pentru care anumiți oameni sunt născuți orbi sau ignoranți şi unii se nasc sănătoşi, cu bunăstare şi înțelepți. Dacă cauzele pre-natale nu au operat ca să creeze diferențe în viețile oamenilor la naştere, atunci Dumnezeu ar putea fi blamat de a fi părtinitor pentru că a echipat pe unul cu creier de prost şi pe altul cu creier de om înțelept. Dacă Dumnezeu a hotărât unui copil să aibă creierul unui prost, El în mod sigur nu poate să facă responsabil pe copil de acțiunile sale ignorante. Pe când, un copil care este echipat cu un creier bun, va acționa în mod natural înțelept.

Din exemplul anterior de vindecare de către Isus şi din ceea ce a spus El: „Nu mai păcătui ca să nu vină un rău mai mare peste tine", este evident că Isus ştia nu numai că viețile noastre sunt guvernate de legea cauzei şi efectului, dar şi că numai reîncarnarea poate explica inegalitățile şi aparentele injustiții care vizitează ființele umane la naşterea lor. În această vindecare este evident, de asemenea, că toate bolile şi toate vizitărilor făcute de păcate la începutul vieții sau mai târziu, sunt datorate propriilor acțiuni ale oamenilor. Isus a făcut pe fiecare om responsabil pentru propria sa suferință. O altă lecție din exemplul de mai sus de vindecare ne învață că o boală cronică fizică, morală sau mentală poate fi vindecată într-un mod sau în altul; fie prin contactarea unui om spiritual şi ascultarea sfatului său sau prin un antidot care contracarează, prin acțiuni bune, pentru a minimiza sau a distruge efectul unor acțiuni rele trecute.

Ziua de Sabbath

„Omul a plecat şi a spus iudeilor că Isus l-a făcut întreg. Şi de aceea iudeii l-au persecutat pe Isus şi au dorit să-l anihileze, pentru că a făcut aceste lucruri de ziua de Sabbath."

„Dar Isus le-a răspuns:"Tatăl meu a lucrat până acum şi eu am lucrat"."

(IOAN 5:15-17)

Când omul a plecat şi le-a spus iudeilor că Isus l-a vindecat de ziua de Sabbath, iudeii au încercat să-l persecute pe El. Iudeii, având în vedere Sabbath-ul şi etica traiului, au observat în mod mecanic pe Isus dacă a urmat regulile spirituale, deseori ignorând superficialitatea şi formalitatea în urmarea acestor reguli spirituale. Este posibil ca de ziua Sabbath-ului să nu faci nimic, şi să fii conştient de inactivitatea corpului material. Mulți oameni care observă în afară ziua de Sabbath, încă trăiesc identificați cu conştiința materială a corpului. Asemenea oameni, care accentuează inactivitatea corpului lor, deseori uită să urmeze spiritul Sabbath-ului, care constă în a rămâne identificați cu Spiritul, lăsând la o parte angajamentele materiale. Acei iudei ipocriți, care au urmat doar un Sabbath material ce consta în încetarea activităților fizice fără comuniune spirituală, nu au înțeles că Isus putea face un act material în ziua de Sabbath, fără a fi material.

Pentru Isus fiecare zi era Sabbath-ul. El trăia în fiecare zi în înțelepciune şi în Conştiința lui Dumnezeu şi nu avea nevoie de ziua specială de Sabbath. Zilele speciale de Sabbath sunt necesare pentru acei oameni care sunt mereu încurcați în ițe şi care nu-şi iau timp pentru Dumnezeu. Pe lângă acesta, actul vindecării unei persoane nu este un act material

şi nu contrazice spiritul zilei de Sabbath. Iudeii ştiau acest lucru în inimile lor şi, ca să uşureze conştiința lor asupra observației ipocrite de Sabbath, ei au vrut să-l persecute pe Isus, care în mod aparent a spart inactivitatea de ziua de Sabbath prin vindecarea unei persoane păcătoase.

De aceea Isus a spus: „Tatăl meu a lucrat înainte şi eu lucrez.” El vroia să spună că oricare ar fi fost munca Sa aici, el a fost pus în practică de către conştiința Tatălui, nu a fost pus în practică de către diavol. El a fost călăuzit de conştiința intuitivă pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Acțiunile sunt libere

Fiecare credincios, orice ar face, simte că acțiunile, voința şi rațiunea lui sunt libere, dar ele sunt călăuzite deînțelepciuena Tatălui Ceresc. Credincioşii nu sunt sclavi ai lui Dumnezeu, ci acționează înțelept prin propria lor voință şi în acest mod ei se simt călăuziți de înțelepciunea lui Dumnezeu, deoarece întreaga înțelepciune vine de la Dumnezeu. Dumnezeu nu ordonă credincioşilor lui să facă nimic, dar cei care simt prezența lui Dumnezeu, îl cunosc pe El ca înțelepciune şi ei preferă să fie ghidați de o super-înțelepciune a lui Dumneze decât de propria lor voința egoistă. De aceea a spus Isus: „Cu adevărat vă spun vouă, Fiul nu poate face nimic prin sine însuşi, ci ceea ce vede că face Tatăl.” În propoziția anterioară, Isus a spus exact cum lucra El. El a arătat că era îndrăgostit de Dumnezeu şi cu atâta înțelepciune şi iubire de Dumnezeu El l-a văzut pe Dumnezeu şi acțiunile sale şi după cum El a văzut pe Tatăl Ceresc acționând ca şi ceea ce El simțea că sunt acțiunile Tatălui, El acționa în acelaşi mod prin propria Sa alegere (liber arbitru).

Aceasta nu implica faptul ca voința lui Isus să fie sclavă, ci însemna că Isus a descoperit că voința omului, călăuzită de înțelepciune este identică cu voința călăuzită de înțelepciunea lui Dumnezeu, din moment de toată înțelepciunea este a Sa.

CAP. 15 SARCINA DIVINĂ

– VOINȚA TATĂLUI

„De aceea discipolii şi-au spus unul altuia: „I-a dus cineva de mâncare?”Isus le-a spus lor: „Mâncarea mea este să îndeplinesc voința celui care m-a trimis aici şi să îndeplinesc munca sa.”Nu ați spus voi că au trecut deja 4 luni şi urmează recolta?Priviți, vă spun eu vouă, ridicați ochii şi priviți spre câmpuri, pentru că ele sunt albe şi sunt gata să fie recoltate. Şi cel care seceră îşi va primi răsplata şi va strânge fructele în viața eternă: pentru că ambele: şi ceea ce a văzut şi ceea ce a secerat îl vor bucura împreună. Şi odinioară era zicala adevărată că unul seamănă şi altul culege. V-am trimis să culegeți roadele unde voi n-ați muncit: alți oameni au muncit şi voi ați intrat în munca lor.”

(IOAN 4:33-38)

Discipolii au crezut în mod eronat că Isus mâncase deja, atunci când a spus: „Eu am o mâncare de mâncat pe care voi n-o cunoașteți.” Mâncarea obișnuită hrănește în mod temporar corpul perisabil și dă o plăcere temporară care provine de la simțul gustului. Isus le spunea discipolilor săi că, ochilor umani, deși corpului său îi trebuia mâncare, Sinelui său adevărat gusta din manna etern-hrănitoare și etern-satisfăcătoare și Beatitudinea Celestă mereu-nouă. Discipolii nu știau cum să-și hrănească sufletul.

Deseori descopăr în case care cuprind membri orientați spre latura materială, din care majoritatea membrilor se trezesc de dimineața cu conștiința unei cești de cafea, pâine prăjită, șuncă și ouă și merg noaptea la culcare gândindu-se la friptură. În casele spirituale, membri casei se gândesc prima dată dimineața cum să bea nectarul răcoritor al păcii din castronul deplinei contemplări și noaptea ei se gândesc la Divinei păci care cântă ușor, invitându-i să se odihnească la pieptul divinei păci.

La trezirea de dimineața și noaptea, înainte de a merge la culcare și la timpul mesei oamenii ar trebui să afume conștiința lor materială cu gândul lui Dumnezeu. Ideea este aceea de a rămâne în lume, dar de a nu fii al lumii. A rămâne neatașat, ca și o picătură de rouă de pe o frunză de lotus, înseamnă să fii cu adevărat fericit, gata să aluneci în conștiința în Dumnezeu. O picătură de rouă nu poate aluneca pe o hârtie sugativă, așa că Sufletele obișnuite nu pot să-și mențină mintea liberă pentru a aluneca în Dumnezeu, dacă o asociază cu oamenii orientați spre dimensiunea materială care sunt atașați de lucruri.

Lui Isus îi repugna ideea de mâncare, nu din cauză că el gândea că nu este necesar ca el să mănânce, ci din cauză că El dorea să le arate discipolilor că în conștiința unui om ar trebui să predomine Dumnezeu, mâncarea etern-satisfăcătoare și nu să fie vorba de o dietă materială.

Isus spunea că așa cum carnea este iubită de toată lumea, tot la fel savoarea sa consta în a îndeplini voința lui Dumnezeu în mod vesel și nu ca o marionetă. Profeții au venit cu un scop distinct, de a umple nevoia lumii în conformitate cu Planul Cosmic Divin. Isus cunoștea cît timp are de stat de pământ și înțelegea posibilitatea de a fi crucificat. El era conștient de misiunea uimitoare pe care o avea de îndeplinit cât timp trăia pe pământ. “A-ȘI ÎNCHEIA LUCRAREA SA” semnifică încheierea Sarcinii Divine care era partea Sa pe care trebuia s-o îndeplinească în timpul încarnării ca Isus și nu lucrarea de mântuire pe care trebuia s-o ducă prin toată Eternitatea.

Recolta spirituală

Isus a folosit parabola semănătorului, muncitorul, timpul recoltei şi recolta pentru a ilustra legea superioară a Recoltatorului Divin. În fermele obişnuite se munceşte mult, iar recolta apare cam în 4 luni după plantare, dar Isus a spus că recolta spirituală nu este o chestiune de aşteptare, muncă şi apoi de obţinere a recoltei, ci o chestiune de a cunoaşte că aceasta posedă deja, într-o formă latentă, în Imaginea sa Divină toată moştenirea Tatălui Divin. Când vine această cunoaştere, contactul cu Dumnezeu se manifestă automat pe sine în Suflet de sub vălul înţelepciunii-împietrite al ignoranţei.

Isus a spus că tot ceea ce are cineva de făcut este să ridice conştiinţa de la jocul cu vibraţii materiale spre recolta, care este întotdeauna gata, a înţelepciunii care scânteiază pe câmpurile de un alb pur ale Conştiinţei Cosmice. Înţelepciunea umană trebuie să fie dobândită în mod gradat prin mediul simţurilor limitate şi al inteligenţei, dar Înţelepciunea Divină se poate pătrunde instantaneu prin mediul intuiţiei, care este dezvoltat prin meditaţie.

Ideea este că, dacă cineva închide ochii, el închide lumina, dar imediat de deschide ochii, el percepe lumina. În acelaşi mod, în momentul în care o persoană deschide ochii înţelepciunii, el priveşte înţelepciunea lui Dumnezeu. Aceasta este o mare consolare, deoarece legea muritoare este: „Ceea ce semeni, aceea culegi."

Pentru a atinge perfecţiunea ca muritor prin lege, o persoană trebuie să călătorească prin încarnări fără sfârşit, ceea ce este aproape o imposibilitate, dar a cunoaşte pe cineva prin meditaţie, ca Fiu al lui Dumnezeu, înseamnă să pretinzi instantaneu moştenirea Divină uitată.

Ca fiinţe umane trebuie să dobândim totul; ca şi copii ai lui Dumnezeu nu avem nevoie să dobândim, ci avem nevoie doar să înţelegem că ştim deja totul. Recolta umană a fost sădită şi culeasă, iar bucuria pentru ea a durat o perioadă scurtă, pe când recolta Divină trebuie numai culeasă, iar bucuria pe care o aduce ea durează o Eternitate.

Isus a spus să nu pierdem timpul devenind bogaţi din punct de vedere material, pentru ca mai apoi doar să pierzi ceea ce ai dobândit printr-un mare efort, dar El a spus să faci efortul să ştii ceea ce ai ca şi Copil Divin, dând jos masca conştiinţei muritoare de pe faţa Nemuritoare a Sufletului şi să te bucuri de recolta eternă a Beatitudinii în Dumnezeu.

Unii oameni pot spune: „Ei bine, cere un mare efort să devii spiritual", eu spun: „Nu". Singurul efort pe care trebuie să-l facem este să uităm conştiinţa noastră nespirituală muritoare şi imediat ce am făcut aceasta, ştim că suntem zei. Cel care culege Divina Înţelepciune prin meditaţie, primeşte răsplata Înţelepciunii Eterne şi adună drept rezultat fructele uitate ale Beatitudinii mereu noi.

„Şi amândoi cei care au însămânţat şi cei care au cules se pot bucura împreună" semnifică că Dumnezeu, ca Însămânţător al Înţelepciunii în Suflete, este mulţumit atunci când descoperă că adevăraţii lui copii culeg recolta crescută de El şi nu recolta răului, însămânţată şi culeasă de ignoranţa muritoare.

„UNUL ÎNSĂMÂNŢEAZĂ ŞI ALTUL CULEGE" semnifică faptul că Dumnezeu este singurul care Însămânţează, singura Sursă a Înţelepciunii, iar noi, ca şi Copiiilui, trebuie să culegem ceea ce El a crescut deja pentru noi.

Isus spune că Dumnezeu a trimis oamenii să culeagă recolta Înţelepciunii şi a Beatitudinii încărcată în suflete lor, pentru care nu a fost făcut nici un efort uman. **Noi trebuie, prin meditaţie, numai să ne ridicăm deasupra coşmarurilor noastre create de noi, de durere umană, asta este tot şi atunci ne vom aminti instantaneu Imaginea noastră uitată a lui Dumnezeu**. În lume, dacă doar uiţi sărăcia, asta nu te face bogat. Trebuie să dobândim bogăţii, dar ca şi copii ai lui Dumnezeu, imediat devenim Divini, dăruiţi cu toate puterile, în momentul în care uităm conştiinţa noastră muritoare în meditaţia profundă.

Este uşor pentru noi să fim Isus Christos într-o viaţă, prin meditaţia potrivită, deoarece potenţial noi suntem deja Fii ai lui Dumnezeu, făcuţi după Imaginea Sa, dar pentru toţi a încerca să devii bogat ca Henry Ford, este aproape imposibil, din cauza limitărilor vieţii pământeşti.

„Alţi oameni au lucrat şi voi aţi intrat în munca lor" înseamnă că alte Suflete muritoare muncesc pentru lucruri materiale perisabile, iar voi în mod prostesc îi imitaţi şi vă luptaţi pentru ceva ce nu puteţi avea. Mai degrabă, prin meditaţie şi calm, deschide ochii închişi - pe durata unei epoci - ai înţelepciunii, iar în lumina trezirii, descoperă-te pe tine ca proprietar al întregului Cosmos.

Isus onorează Sabbath-ul

„Şi el a venit la Nazareth unde fusese crescut şi, după cum era obiceiul, în ziua Sabbath-ului a intrat în sinagogă şi s-a sculat să citească. I s-a dat cartea prorocului Isaia. Şi când deschis cartea, el a găsit locul unde era scris:"Duhul Domnului este peste mine pentru că m-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; m-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propăvăduiesc eliberarea captivilor şi a recupera lumina pentru orbi şi să dea libertate celor răniţi şi să predic anul de îndurare al Domnului"Şi El a închis cartea şi a dat-o înapoi îngrijitorului şi s-a aşezat. Şi ochii tuturor celor care se aflau în sinangogă şi-au aţintit privirile spre el. Şi el a început să le spună lor: „ACEASTĂ ZI ESTE ÎNDEPLINIREA SCRIPTURII ÎN URECHILE VOASTRE"."

(LUCA 4:16-21)

Isus a mers în ţinutul natal al Nazareth-ului şi în sinagogă, în ziua de Sabbath, El s-a sculat ca să citească. Isus credea că fiecare om trebuie să-şi reîncarce vitalitatea prin odihna tăcută de Sabbath. A mânca mâncăruri grele duminica nu produce odihnă, ci un discomfort al corpului. De aceea, mâncărurile uşoare, cine cu fructe sau legume sau chiar postul este bun Duminica. A posti sau a mânca uşor dă odihnă motorului stomacului şi a inimii de la munca lor grea, săptămânală. A mânca prea mult face ca mintea să fie ocupată cu corpul şi distrage atenţia de la Dumnezeu.

Omul de lume îşi saturează Sufletul cu îngrijorări toată săptămâna şi-şi încarcă corpul cu mâncare excesiv şi cu otrăvuri ale mâncării neasimilate. De aceea, o zi a tăcerii introspective dă fiecărui individ un mod de a schimba modul de gândire şi de a reorganiza un mod echilibrat de trai. Cuvântările de duminica şi perioadele de tăcere reîncarcă Sufletul flămând de pace. Această pace de duminică, dacă este profund reîncărcat, în Sufletul unui om de afaceri, poate dura toată săptămâna şi-l poate ajuta în lupta cu dispoziţiile sale mentale neliniştite, cu tentaţiile şi cu grijile sale financiare. Dacă omul de lume dă o săptămână întreagă ocupaţiei pentru a face bani, mâncatului, amuzamentului, el ar putea să dea o zi gândului la Dumnezeu, fără de care însăşi viaţa sa, creierul, activitatea, simţirea şi distracţia sunt imposibile.

Onorarea duminicii (n.t. Sunday=duminică) poate să nu fi fost necesară pentru Isus, pentru că fiecare zi pentru el era ziua Soarelui (n.t. Sun's day=ziua Soarelui) sau ziua Divinei Înţelepciuni. Totuşi, întotdeauna oamenii mari dau exemple pentru a-i ajuta şi pe alţii, care-i imită. Dacă Isus, aşa spiritual cum era, credea că este necesar să meargă la Templu duminica, de ce n-ar trebui să facă la fel oamenii care sunt conduşi de obiceiul prin simţuri? Rugăciunile de duminica reîncarcă sufletul persoanei obişnuite, până când, la sfârşitul

săptămână începe să se slăbească; de aceea este necesar pentru toată lumea să-şi reîncarce Sufletul-baterie cu tăcerea de duminica cel puțin o dată pe săptămână.

Persoana obişnuită descoperă de obicei influența obiceurilor materiale predominante în toată săptămâna şi rareori reține suficient din influențele sacre ale onorării duminicii să dureze până la următoarea duminică. Bineînțeles, o monedă de 10 cenți este mai bună, decât să nu ai bani deloc. Chiar şi predicile săptămânale sugerează oamenilor orientați cu mintea spre materie, necesitatea dobândirii păcii, care este produsă de tăcerea de duminica, dar pentru a simți în mod apreciabil influența păcii de duminică, o persoană trebuie să ia în considerație dimineața devreme, prânzul înainte de masă, după-amiaza, înainte de masă şi mai ales timpul tăcut înainte de somn, ca şi duminicile sau adevăratele momente în care cultivăm obiceiul păcii prin meditație. Dacă cineva, chiar şi de două ori pe zi, în timpul zorilor sau târziu în noapte, îl venerează pe Dumnezeu în biserica meditației timp de 15 minute până la o oră, el va descoperi că obiceurile Spirituale ale păcii vor predomina peste obiceiurile producătoare de griji materiale.

Bineînțeles, omul care se preocupă de lucruri perisabile (cum ar fi proviziile, legăturile, ş.a.m.d., care nu pot trece porțile de foc de după viață) până la moarte, trebuie cel puțin să facă cel mai bun efort al său pentru a se ruga la Dumnezeu într-o biserică reală. Trebuie să-şi amintească să nu-şi păstreze corpul în biserică şi Sufletul său departe, preocupat de griji de afaceri. El trebuie să roage cu un corp calm şi cu o minte liniştită. Dacă el continuă acest lucru, în final el va fi înclinat să facă acest lucru în fiecare zi.

Isus a vrut să spună că pacea bisericii care trebuie atinsă este o oră de tăcere profundă în fiecare duminică, care poate să fie în orice perioadă a zilei, oricând doreşte cineva să-şi cultive înțelepciunea sau să te încălzeşti la lumina Soarelui Înțelepciunii şi să stai în tăcere duminica. Pe lângă aceasta, a face anumite lucruri în anumite moment creează voința de a face aceste acțiuni. Corpul asimilează mai bine mâncarea atunci când micul dejun, prânzul şi cina sunt servite regulat. A merge la biserică duminica în mod regulat dezvoltă obiceiul de a gândi la religie sau la Dumnezeu cel puțin o dată pe săptămână.

A mânca în mod regulat, a face eforturi regulate la succesul în afaceri, a merge regulat la biserică şi meditație regulată, dezvoltă obiceiuri specifice. Când acțiunile materiale şi Spirituale sunt repetate în mod regulat fie zilnic, fie săptămânal, acestea vor crea obiceiuri fiziologice şi, în consecință, psihologice. Majoritatea oamenilor sunt conduşi de obiceiurile lor rele. **Obiceurile rele nu pot fi distruse de simpla voință de a le eradica, ci prin adoptarea antidotului unor obiceiuri bune**.

Mulți oameni se întreabă de ce, în ciuda voinței lor continue de a acăpa de obiceiurile proaste, ei sunt aspirați în continuare de curent. Nu este suficientă voința. **O persoană trebuie să acționeze conform acestei voințe nu doar o dată sau de două ori, ci în mod repetat şi conştient şi apoi ei se pot aştepta să scape de obiceiurile lor rele.** De aceea, realizarea rezidă în activitate continuată.

Cunoscând legea mai sus-menționată a obiceiului, care guvernează natura umană, Isus a stabilit un exemplu prin a merge la sinagogă de ziua de Sabbath. Această cuvântare a început cu citirea din cartea Profetului Isaia. Isus a citit în mod intenționat din cartea lui Isaia acele porțiuni care însumau tipul de muncă pe care El era destinat să-l facă.

"Spiritul Domnului (sau puterea Inteligentă a Conştiinței Christice care conduce toată Creația) este în Sufletul meu." Când o persoană, spre deosebire de muritori, simte că Sufletul ei este unit cu vastul Spirit, el este botezat cu Înțelepciunea Spirituală inepuizabilă şi astfel ea poate să predice în mod abil şi poate - într-o manieră potrivită - să predice Evanghelia (n.t. Evanghelie = veste bună) sau înțelepciunea intuitivă a lui Dumnezeu, recipientelor minții sărace şi umile. Sufletele saturate doar de Dumnezeu pot pune laolaltă inimile oamenilor distruse de dorințele materiale. Atunci când inima omului este distrusă de promisiuni false ale

fericirii materiale, atunci nimic nu poate satisface Sufletul decât fericirea Divină fără-de-sfârşit, care nu are asemănare.

Ca şi nemuritori suntem trimişi pe pământ pentru distracţie, dar când uităm acest lucru şi ne scufundăm în dorinţele materiale, începem să aşteptăm, în mod greşit, o fericire fără-de-sfârşit de la material, perisabilă, şi de aceea începem să avem inima zdrobită. Atunci sufletele cunoscute de Dumnezeu vin să ne salveze, remintindu-ne de fericirea fără de sfârşit a sufletului, care rămâne ascunsă în Suflete noastre. Sufletele împuternicite de Dumnezeu, găsind toată puterea venind de la Dumnezeu, pot, prin intermediul voinţei Divine ce controlează materia, remodela chiar şi atomii dezorganizaţi din ochii unui orb. Astfel de Suflete Divine pot vindeca chiar şi orbirea Spirituală a oamenilor. Sufletele care îl percep doar pe Dumnezeu pot elibera alte suflete care sunt arse de griji şi de lipsa de credinţă a aşa-zişilor prieteni.

Scopul citirii de către Isus a pasajelor anterioare din cartea lui Isaia a dorit, în mod distinct, să fie acela de a arăta că venirea sa a fost profeţită deja. Aceasta arată că, în ciuda aparentei sale invizibilităţi şi a prezenţei secrete a lui Dumnezeu, El câteodată revelează planurile Sale lumii prin cuvintele modeste, dar adevărate ale profeţilor. Bineînţeles, şarlatanii folosesc pasaje din Scriptură pentru a le servi scopurilor lor detestabile, dar Isus ştia că Dumnezeu le-a cerut sfinţilor Săi să profeţească venirea preaiubitului Său Fiu în Scripturi. Isus, în modul său modest, a declarat prin cuvintele lui Isaia că el nu a fost botezat de către om în apă, ci că s-a îmbăiat în Oceanul Spiritului, care l-a inspirat pe el să devină un preot ales de către Dumnezeu.

Unii oameni citesc un pic despre Scripturi sau aduc o persoană care are o diplomă de Doctor în Divinitate, având virtutea de a fi memorat Scripturile, şi ei cred că sunt calificaţi să stea în amvon şi să le toarne altora imaginaţia lor despre Adevărurile din Scripturi. Bineînţeles, astfel de preoţi aleşi de către ei înşişi (n.t. auto-proclamaţi) fac puţin bine lumii. Oamenii lasă să intre pe o ureche şi să iasă pe alta asemenea discursuri care nu au fost trăite, dar atunci când cineva care a fost credincios timp de mai mulţi ani meditează la Dumnezeu şi reuşeşte să-i placă Lui, atunci El alege ca acel suflet devotat să aducă pe ceilalţi înapoi acasă, la ferma Sa. Aceste Suflete avansate sunt saturate cu Spirit, Inteligenţă şi cu Putere de la Dumnezeu şi orice bolnav fizic, mental sau spiritual care vine în contact cu ei, devine cu adevărat vindecat.

În bisericile moderne există relaţii cu un beneficiu real foarte mic între preot şi membri bisericii. Preotul, în loc să dăruiască predici sfinte pur şi simplu pentru ca să creeze o devoţiune vagă în minţile oamenilor, trebuie să fie capabil să vindece bolile lor fizice, mentale şi deasupra tuturor, boala spirituală a ignoranţei. Isus, cunoscând răspândirea falşilor preoţi, a declarat că nu este un preot nefolositor autoproclamat, ci unul care a fost învăţat de către Dumnezeu şi împuternicit de către El pentru a vindeca pe Copiii Săi. În plus, Isus a arătat că Dumnezeu a declarat în Scripturi venirea mesagerului Său special, sau Fiu.

Obiceiul cel mai uzitat este acela de a dezvolta în mod gradat de la fizic, la intelectual şi apoi la spiritual şi apoi de la spiritual oamenii cad înapoi în fizic. În timpul stării materiale ale civilizaţiei lumii, atunci când mizeria invadează omul, Dumnezeu trimite din timp credincioşii-ca-şi-Christ, pentru a-i elibera pe oameni. Acesta este motivul pentru care anumitor suflete li se hotărăşte să acţioneze ca reformatori aleşi de către Dumnezeu. De aceea Isus a spus: “Această zi reprezintă Scriptura îndeplinită în urechile tale”, aceasta este în realitate ceea ce a venit Isus să declare prin Cuvintele Sale la venirea Sa, care a fost scrisă în Scripturi cu mult timp în urmă. După cum Dumnezeu alege o manifestare specială a Sa pentru a mântui lumea de la starea sa specială de întuneric, tot aşa El lucrează prin credincioşii Săi din toate timpurile pentru a mântui pe Copiii Săi care au greşit.

Isus revelează încarnarea sa trecută

și cunoașterea Legii Divine

"Și toți l-au suportat ca martor și s-au mirat de cuvintele grațioase care ieșeau din gura sa. Și ei au spus:"Nu este acesta fiul lui Iosif?"Și el le-a spus lor: "Voi sigur îmi veți spune această zicală: Doctore, vindecă-te pe tine, orice am auzit că ai făcut la Capernaum, fă și aici în acest ținut"."

"Și El a spus: Cu adevărat vă spun eu vouă, Nici un profet nu este acceptat în țara lui. Dar vă spun adevărul, mulți văduvi au fost în Izrael în zilele lui Ilie, atunci când Cerurile au fost închise 3 ani și 6 luni, când o mare foamete a fost în toată țara. Dar la nici unul nu a fost trimis Ilie, salvat la Sarepta???, un oraș din Sidon, la o femeie care era văduvă. Și mulți leproși erau în vremea în care Elisei era profet și nici unul dintre ei nu a fost curățat, decât Naaman, sirianul."

(LUCA 4:22-27)

Toți cei care l-au auzit pe Isus au fost uimiți de cuvintele profetice care au ieșit cu amabilitate din gura Sa sacră și ei au perceput inelul Adevărului din cuvintele Sale. Și totuși, cât ei se minunau de cuvintele profunde ale Sale, ei deodată s-au îndoit în modul muritor și au început să spună: "O, cum poate fiul Mariei și al lui Iosif, unul dintre colegii noștri muritori, poate să profețească și să vindece oamenii?"

Imediat ce Isus a auzit aceasta, El a început să furnizeze motive pentru comportamentul profeților, care acționează în conformitate cu voința lui Dumnezeu și nu ca și muritori obișnuiți încăpățânați (n.t.cu voință personală).

Isus a vorbit oamenilor în modul următor, revelând marele secret al încarnării Sale trecute: "Dragii mei, voi vă așteptați să vindec aici exact cum am vindecat bolnavii de la Capernaum și puteți să vă întrebați de ce nu pot să-mi vindec propriul popor din țara mea. Înțelegeți voi că un profet de obicei nu este acceptat în țara sa? Acceptarea semnifică credință și fără solul bun al credinței, nici o sămânță de vindecare nu poate fi fructuos sădită, nici măcar de un om al lui Dumnezeu. Atotputernicul supune profeții Săi la inspiratele legi Spirituale. Din moment ce Dumnezeu a dat independență omului, omul poate să interzică accesul puterii divine din viața sa sau poate aduce puterea lui Dumnezeu să strălucească prin fereastra credinței."

Vindecarea divină este bazată pe legea reciprocității. „Aici, în țara mea, oamenii sunt obișnuiți cu mine. Ei mă cunosc ca pe un om muritor şi în consecință nu au nici o credință în mine şi fără credință nici Dumnezeu, nici eu nu putem vindeca, deoarece conform darului liberului arbitru, omul poate rezista influențelor Divine, precum şi influențelor tuturor sfinților. Nu poate exista un vindecător mai mare decât Dumnezeu Omniprezent. El încercă să vindece copiii muritori de toate necazurile, dar El nu poate să facă aceasta, deoarece omul îi interzice accesul."

Pe lângă aceasta, dragi oameni, nu ştiți că Scripturile sunt pline de ilustrații unde profeții ca Ilie (Elijah) şi eul meu anterior ca şi profet, Elisei (Elisha) vindecau numai pe cei care meritau acest lucru şi cei care erau hotărâți de Dumnezeu să fie vindecați?

Isus ştia că Ioan Botezătorul, într-o viață trecută, a fost Ilie (Elijah), Guru-perceptor al încarnării sale trecute lungi. O persoană atrage un învățător Spiritual atunci când dorește un antrenament (training) spiritual, dar un Guru sau mesager direct al lui Dumnezeu, este trimis numai când discipolul este extreme de hotărât să-l cunoască pe Dumnezeu. Dumnezeu foloseşte discursurile, mintea şi înțelepciunea Guru-lui pentru a-l învăța şi a-l mântui pe discipol. Isus a menționat că Ilie (Elijah) şi Elisei (Elisha) în cursul discursului către oameni,

deoarece el ştia că fostul lui Guru-Perceptor Ilie şi el ca Elisei au fost dăruiți în mod suprem cu puteri vindecătoare şi totuşi au vindecat numai în concordanță cu legile Divine.

Aşa că Isus a spus oamenilor: "VĂ SPUN UN ADEVĂR", aceasta înseamnă că vă spun cu adevărat, aşa cum îmi amintesc din încarnarea mea trecută, că în timpul existenței Gurul-Perceptorului meu Ilie, datorită unor rele accumulate ale acțiunilor rele ale oamenilor, în general şi a vibrațiilor lor distructive, legile Cerurilor care controlează toate forțele din Natură au fost împiedicate să funcționeze corect, rezultând o mare foamete. Ilie şi Dumnezeu nu au putut fi de ajutor şi nu au putut elibera pe oameni, deoarece aceştia şi-au exercitat liberul arbitru nechibzuit, pentru a interzice accesul puterilor Divine.

Astfel Isus a spus că foametea a rezultat din relele acumulate ale oamenilor şi când ei nu şi-au exercitat libera alegere de a cultiva credința, ei au trebuit să treacă prin ravagiile foametei timp de 3 ani şi 6 luni. Bineînțeles, pedeapsa a fost adusă de către ei înşişi din cauza acțiunilor lor greşite şi a vibrațiilor lor care au dezorganizat forțele Astrale fine care controlau forțele ultime, condițiile climatice, ş.a.m.d., care guvernează pământul.

Isus nu vorbea despre fatalism, ci accentua idea că omul trebuie să sufere consecințele acțiunilor sale, dacă îşi foloseşte greşit liberul arbitru şi dacă nu invocă ajutorul lui Dumnezeu când sunt înfrânți. Astfel Isus a spus, de asemenea, că nici măcar gurul-perceptorul (învățătorul) Său, Ilie, şi nici Dumnezeu n-au putut face nimic pentru a stopa foametea în Israel. Isus a arătat că erau mulți văduvi în Israel la acea vreme, dar era un singur văduv în Sarepta, în oraşul Sidon, care a făcut suficient efort spiritual pentru a merita ajutorul spiritual hotărât de Dumnezeu, de la Ilie.

Atunci, cu o profeție dramatică, El a vorbit incidental, în mod subtil, de el însuşi ca despre Elisei din Yore, căruia nu i s-a ordonat de către legile Spirituale să vindece toți leproşii care au existat atunci, ci numai pe unul numit Naaman. Această referință la Elisei (Elisha) este foarte semnificativă. Acest adevăr a rămas ascuns după un văl de când a vorbit Isus despre Elisei. Aceasta este prima dată când acest mare adevăr a fost revelat: cine a fost Isus în timpul lui Ilie. Citește despre Eliseus sau Elisha şi vei afla că el a ridicat din morți şi a hrănit o sută de oameni cu 20 de pâini, chiar atunci când a apărut ca Isus el l-a ridicat din morți pe Lazăr şi a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini.

În pasajul anterior, Isus le-a spus oamenilor: "Dragii meri oameni, voi nu înțelegeți cum opereayă legile Divine şi de aceea mă întrebați de ce nu pot vindeca în propria mea țară. Acum voi ştiți că nu este nimic nou şi atunci când, ca profetul Elisei (Elisha) am ridicat din morți şi am vindecat un lepros, nu am ridicat din morți pe toți oamenii şi nu am vindecat pe toții leproşii din Israel în vremurile mele. Eu, Elisha (Elisei), am făcut numai ceea ce legile Spirituale m-au influențat să fac."

În pasajele anterioare Isus a descris legea Divină care lucrează just în secret şi nu într-un mod senzațional înaintea ochilor care se uită curioşi ai oamenilor şi, incidental, Isus a descris trecutul său ca şi profetul Elisei, discipolul lui Ilie. Acesta este motivul pentru care Isus a spus că Ilie a şi venit ca şi Ioan Botezătorul. Pentru acest motiv el l-a rugat pe Ilie să-l ungă şi să-l boteze cu Spirit şi cu apă.

Un guru-perceptor, fiind hotărât de către Dumnezeu, este trimis la discipolul anxios şi care caută cu adevărat. Apoi, gurul-perceptor şi discipolul intră în jurământul unei prietenii necondiționate, eterne şi depun jurământ să se ajute unul pe celălalt până când este atinsă emanciparea finală. Prietenii umani se despart din cauza neînțelegerilor, uitării şi a morții.

Prietenia divină, fiind născută din folosința reciprocă (mutuală) Divină, încă este necondiționată şi continuă, dincolo de portalurile morții. Câteodată Gurul-perceptorul (n.t. învățătorul) cade, doar ca să fie ridicat de discipolul avansat, aşa cum Isus l-a ridicat pe Ilie cel căyut sau Ioan Botezătorul, care putea să boteze doar cu apă. Majoritatea timpului Gurul-perceptor îl urmeayă pe discipol prin toate încarnările necesare, până când (n.t. discipolul) este mântuit.

"Și toți aceia din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, ei s-au umplut de mânie. Și s-au ridicat și l-au dat afară din oraș și l-au condus pe coama dealului, unde era construit orașul lor, pentru ca ei să-l arunce cu capul înainte. Dar el, trecând prin mijlocul lor, a mers pe drumul său."

(LUCA 4:28-30)

Aceia care au auzit pe Isus expunând fără cusur Legea Divină, s-au umplut de furie. Oamenii au vrut să opereze Legea Divină a vindecării, ca și cum el ar fi fost la circ. Ei l-au tentat pe El să se împotrivească voinței Tatălui, spunându-i: "Doctore, vindecă-te pe tine însuți; orice am auzit că ai făcut la Capernaum, fă și aici, în ținut." Dar Isus le-a răspuns scurt, spunându-le că Ilie și Elisei au fost mari profeți, care nu au făcut ceea ce nu au vrut ei să facă, ci ceea ce i-a condus Dumnezeu să facă. Chiar dacă ei aveau puteri de vindecare și ar fi putut vindeca mii, totuși, ei au vindecat numai pe aceia care i-au fost hotărâți de către Dumnezeu să fie vindecați.

Oamenii erau frustrați în încercarea lor de a-l alunga pe Isus din conștiința de a acționa corect și de la expunerea Puterilor Divine, așa că ei au devenit plini de furie și l-au alungat pe Isus din oraș, l-au condus pe creasta unui deal, ca să-l arunce în jos cu capul înainte.

Dar, în mod ciudat, așa cum sunt decretele lui Dumnezeu, Isus a fost protejat de Puterile Divine Invizibile. Dumnezeu, fiind prezent în Sufletele tuturor, în mod secret a aruncat în uitare acest lucru din inimile adversarilor, care au uitat să facă pasul final în actul de a-l arunca cu capul în jos în josul dealului.

Isus îndeplinește Scripturile

și predică Căința

"Acum, când Isus a auzit că Ioan era aruncat în închisoare, a plecat în Galileea; și părăsind Nazareth-ul, el a venit și a locuit în Capernaum, care se află pe coasta mării; la frontierele lui Zebulon și Nephthalim aceasta se poate ceea ce a fost spus de Isaia, profetul, spunând: "Pământul Zebulonului și pământul Nephthalim fiind lângă mare, dincolo de Iordan, Galileea Gentililor, oamenii care au stat în întuneric, au văzut o lumină măreață; și acelora care au stat în regiune și în umbra morții, lumina se ridică brusc" De la acea vreme Isus a început să predice și să spună: "CĂIȚI-VĂ, PENTRU CĂ REGATUL CERURILOR ESTE LA ÎNDEMÂNĂ."."

(MATEI 4:12-17)

Isus a mers în Galileea. Părăsind Nazareth-ul, care se află pe coasta de la frontiera între Zebulon și Nephthalim, ca ceea ce a profețit Isaia să poată fi împlinit. Marii profeți au prezis venirea unor mari Mesia, care din timp în timp, sunt trimiși pe pământ. Deci Isaia s-a întâmplat să fie gura lui Dumnezeu pentru a declara venirea lui Sfântul Ioan și a lui Isus.

"Pentru că aceasta este ceea ce s-a spus de către profetul Isaia, care a spus: Vocea cuiva care plânge în sălbăticie, pregătește tu drumul Domnului, fie ca această cale să fie dreaptă."

(MATEI 3:3)

Când cuvintele profetului au devenit adevărate (n.t. s-au împlinit), ar fi trebuit să fie o mărturie evidentă celor necredincioşi, a planului lui Dumnezeu iniţiat în mod inconştient. În ciuda misterului evenimentelor şi a ciudatelor întâmplări în lume, din timp în timp, profeţii definite, ascunse după un limbaj complex, sunt date lumii, astfel încât oamenii să se poată trezi la conştientizarea unei prezenţe subtile a lui Dumnezeu în lume.

Isus ştia în mod conştient despre declaraţia profetului Isaia şi a fost călăuzit divin să meargă în Galileea, să predice Evanghelia Domnului. Oamenii care au stat în întunericul ignoranţei, au privit la măreaţa lumină a-tot-revelatoare a înţelepciunii lui Christ.

În Scripturile Hinduse găsim menţionat că Sfinţii trăiau în aşa numitul întuneric al sărăciei materiale şi în lumina Înţelepciunii Eterne, iar majoritatea oamenilor trăiesc în lumina imaginară a prosperităţii materiale, încapsulată de către întunericul dens al nespiritualităţii. **Aici întuneric semnifică ignoranţă spirituală**. Aşa cum 1000 de ani de întuneric într-o peşteră locuită dintr-un munte dispar la aprinderea unui chibrit, tot la fel vibraţiile ignoranţei adunate în epoci, într-un oraş pot dispărea atunci când un sfânt poartă torţa invizibilă a Înţelepciunii lui Dumnezeu.

Există 2 feluri de oameni: cei care stau în întunericul ignoranţei şi le place şi cei care devin conştienţi de bezna ignoranţei şi vor să iasă din ea, cu lumina înţelepciunii eliberatoare. Prin cunoaştere şi memoria subconştientă a Sufletului, ultimul fel de oameni îşi amintesc experienţa lor cu lumina şi de aceea le este scârbă de groapa ignoranţei negre în care se află căzuţi prin acţiunile lor greşite. Deci, în Galileea, numai acei oameni care au conştientizat ignoranţa lor neagră şi în interior se înghesuiau pentru lumina înţelepciunii, au simţit vibraţiile înţelepciunii ale lui Isus.

Aceia care păşiseră deja în ignoranţa spirituală şi au trecut prin schimbările din viaţă, misterioase, asemănătoare morţii, au fost eliberaţi de bezna lor interioară chiar prin prezenţa lui Isus şi a înţelepciunii sale luminoase. De obicei, Sufletele care sunt sub influenţa acestui vis Cosmic privesc viaţa şi moartea cu umbre şi toate îndatoririle, dar când se trezesc în lumina înţelepciunii, ei privesc nimic altceva decât Singularitatea Luminii lui Dumnezeu.

Krishna, în Scripturile Hinduse, Bhagavad Gita, vorbeşte despre un pământ ca despre un agregat al unor mistere amăgitoare şi despre un ocean al suferinţei. În Biblia Creştină, Isaia vorbeşte despre oamenii din lume, spunând că ei stau în umbra morţii sau schimbând în mod constant evenimente temporale ale supărării şi bucuriei, bolii şi sănătăţii?

Oamenii sunt nebuni să caute Paradisul în lucruri pământeşti. Ei ar trebui să caute Paradisul în Ei Înşişi cât timp trăiesc pe pământ. Condiţiile pământeşti, fiind născute din amăgire, vor fi întotdeauna incomplete mai mai mult sau mai puţin şi aceasta poate fi depăşit doar prin contactul cu Lumina neschimbătoare a înţelepciunii percepute percepută în meditaţie. Isus a făcut în aşa fel încât oamenii să-şi deschidă ochii închişi spre înţelepciune şi să disperseze întunericul auto-creat, astfel încât ei să perceapă Fântâna Luminii care se dezvoltă din solul crăpat al întunericului.

Pentru a îndeplini cuvintele profeţiei, Isus, începând din acel moment, a început să predice Evanghelia sau hotărârile şi legile lui Dumnezeu şi legile despre Regatul Cerurilor şi fericirea sa. Există timp pentru orice. Întreg Cosmosul este ajustat matematic de către Dumnezeu şi de către îngerii Săi, astfel încât el funcţionează ca un ceas. Isaia a profeţit venirea lui Isus în Galileea şi imediat ce Isus a ajuns acolo, El a simţit Vibraţiile Divine ale Ciclului Cosmic şi a pus inima şi sufletul Său în a-l dărui pe Dumnezeu tuturor. La acea vreme prielnică Isus era plin cu Sfântul Duh sau Vibraţia Cosmică Sfântă şi a fost botezat de

către Spirit şi de atunci El a început să declare Adevărul despre Regatul lui Dumnezeu aşa cum El îl percepea.

Mulți oameni caută Regatul vast al lui Dumnezeu ca pe un punct din spațiu, din nori, departe de vaporii păcătoşi, plini de noxe ai pământului, dar ei uită că ținutul etern, vast, al omniscienței lui Dumnezeu este aproape, la îndemână. Oricând închizi ochii, tu închizi accesul la finitudine şi materie, iar țara Eternității este descoperită a sta la nivelul de panoramă fără de sfârşit, înaintea viziunii interioare a omului.

Dacă omul se căieşte de nebunia lui de a privi fix în mod constant la Cosmosul finit şi închide ochii săi şi meditează în mod constant, el percepe țara Infinitului în interiorul său. Căința semnifică a vedea nebunia vieții în a-şi păstra atenția îndreptată spre materie. Omul înțelept se căieşte, deoarece el ştie suferința care rezultă din contactul cu materia. Apoi se hotărăşte şi mai întâi crede în Regatul interior şi apoi, prin meditație constantă, el percepe Regatul Eternității care stă aproape, la îndemână, în interiorul său.

Mai întâi o persoană trebuie să creadă în mesajul lui Dumnezeu, aşa cum a fost el trimis prin sfinții Săi şi să se căiască de nebunia ataşamentului de materie, apoi el trebuie să mediteze necontenit şi el va fi sigur că va găsi Regatul lui Dumnezeu în interior, care Regat el îl căuta în nori.

"Căieşte-te, pentru că (timpul s-a împlinit şi) Regatul Cerurilor (Dumnezeu) este la îndemână. (Căieşte-te şi crezi în Evanghelie.)"

(MATEI 4:17)

"Timpul s-a împlinit" semnifică Planul Divin de a-l trimite pe Isus pe pământ la un anumit moment de timp. Aşa cum regizorii unui film planifică timpul pentru a filma un film, tot astfel Dumnezeu şi îngerii Săi planifică timpul proiecției şi al materializării anumitor evenimente mărețe în Cosmos.

Atunci când întunericul ignoranței, ca o ceață de cerneală, cuprinde cu un cerc mințile oamenilor din lume la anumite momente, atunci Dumnezeu trimite Mari Sfinți pentru a mântui Sufletele scufundate în păcate. Isus ştia că El a fost împuternicit de către Ceruri să dăruiască lumină spirituală tuturor oamenilor, astfel că El a spus că *Regatul lui Dumnezeu*, care stă foarte aproape, chiar în spatele întunericului ochilor închişi, poate fi descoperi chiar cu ajutorul său. Cuvintele "*la îndemână*" semnifică apropierea Cerurilor în interiorul Conştiinței unui om, facilitate prin care oamenii îl pot găsi pe Dumnezeu prin meditația lui Isus. "*Căiți-vă*" semnifică retragerea atenției principale de la materie la Dumnezeu. Fiecare suflet, prin trezire spirituală, ar trebui să se căiască de nebunia sa de a aştepta o fericire permanent de la plăcerile temporare ale simțurilor. Gustul rău pentru ceea ce produce durere ar trebui strămutat către înclinațiile superioare ce produc fericire.

Exceptând cazul în care îți pare rău pentru căile tale greşite, nu poți găsi plăcere în a urma calea purității. Căința nu înseamnă să plângi pentru laptele vărsat în mod constant, ci înseamnă să impregnezi mintea cu conştiința efectelor-ce-urmează răului, în aşa fel încât o persoană să se cutremure doar la gândul unor fapte rele, ca să nu mai vorbim de faptele rele însele. Este foarte dificil să păstrezi mintea impermeabilă la subtilele ispite ale tentației, doar dacă înveți mintea să se învețe cu oroarea sau dezgustul acțiunilor rele. O persoană trebuie să se căiască nu numai pentru urmarea unor moduri de trai neprofitabile, ci după fiecare căință o persoană trebuie să înceteze toate acțiunile rele.

A fura în timpul săptămânii şi a te căi duminica nu va oferi absolvirea de păcate pentru relele furtului. Dacă cineva află că a fost hoț timp de o săptămână, el trebuie să se căiască de faptele sale rele în a opta zi şi după căință el va trebui să abandoneze pentru totdeauna obiceiul de a fura. Căința nu este un remediu pentru rezultatele acțiunilor rele. Ea serveşte

doar la a păstra mintea informată cu rezultatele faptelor rele, cu speranța de a nu mai repeta experiențele rele. Mulți oameni care cred că căința este un remediu pentru obiceiurile rele, se căiesc după fiecare faptă rea, aşteptându-se ca în felul acesta să primească amnistie Divină de la păcat. Isus a sfătuit pe oameni, spunând că timpul pentru a primi Gloria Divină era în interior, la îndemâna lor, şi că mai întâi ei trebuie să se căiască de căile lor greşite şi nu să se bucure orbeşte de ele, ca mai înainte.

După căință, este necesar să crezi în Evanghelie sau Cuvântul Domnului (n.t. Gospel=Evanghelie şi God's spell=Cuvântul Domnului, în lb engleză) sau hotărârile lui Dumnezeu ale Adevărului, prin intuiția meditativă a credinciosului. Credința este atitudinea receptivă a minții, condiționată, care precede o experiență, necesară pentru a o cunoaşte. Dacă cineva refuză să creadă într-un lucru suficient de mult pentru a experimenta cu el, el nu poate cunoaşte acest lucru. Dacă unui om îi este sete, şi este sfătuit să-şi potolească setea cu apa de la o fântână care se află în apropiere, el trebuie să creadă în apa din acea fântână şi trebuie să facă efortul de a merge la aceasta, înainte să-şi satisfacă cerințele setei. Dar, dacă unui om căruia îi este sete, se întreabă asupra purității apei din fântâna bună, imediat ce aude de aceasta, nu este posibil să-i arăți acestuia calitatea bună a apei din fântână.

De aceea, Isus a accentuat faptul că fiecare Suflet care caută Adevărul trebuie să se căiască de nebunia faptului că a urmat un mod de trai material nesatisfăcător şi trebuie să acționeze la momentul potrivit, pentru a crede nu în lucruri imaginare, ci în Adevăruri experimentate de el prin Dumnezeu.

A fi un ortodox, un credincios care nu-şi pune întrebări în orice doctrină Spirituală, fără o examinare atentă a experimentării, face ca o persoană să fie osificată de dogmatism. Credința nu trebuie risipită pe doctrine false, ci trebuie exersată numai asupra Adevărului reversat spre oameni din partea Sfinților.

Isus nu a cerut oamenilor să credă în orice sau să credă în doctrine false, aşa cum o fac falşii profeți, ci a cerut oamenilor săi să-şi păstreze credința numai în Revelațiile Divine, cu asigurarea că, dacă oamenii cred necontenit în ele, şi de aici să se concentreze la ele, în Evanghelie, ei, cu siguranță, vor ajunge să experimenteze adevărurile revelate în ea (n.t. Evanghelie).